

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 300 • CENA 9,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 19,00 ATS
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Slovenija 250 SIT

BANDA „DUGOG NOŽA“

★ DOK HOLIDEJ ★

300

Frenk Larami

BANDA „DUGOG NOŽA“

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holiđej

Broj 300

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

TWO GUNS FOR APACHE WELLS

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 24. II 1999.

Tržište: 5. III 1999.

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: „DNEVNIK-ŠTAMPARIJA“, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – TWO GUNS FOR APACHE WELLS

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Kočija za Boulder Blaf je uz otegnuto cviljenje opruga i drmusanje, naglo stala. Prednji konji su se divlje propeli kada je pred njima iskrsnula prepreka od masivnih kamenih gromada koje su bile postavljene posred puta. Oblak prašine se podigao i zaklonio vidik, a na svom vozačkom sedištu, stari Luk Stirnes je osetio kako se drmusanje kočije smiruje dok konačno nije sasvim stala. Iz unutrašnjosti su se začule psovke jednog putnika kome je naglo zaustavljanje prekinulo dremež, a jedna žena među putnicima je panično vrisnula. A, u tom času, lagano i jedan pored drugog, kao pet prstiju jedne ruke, pet maskiranih jahača počelo je da se približava.

Luk Stirnes se nije ni pomerio. Sasvim je dobro znao da mu je potreban samo jedan pokret da bi dohvatio pušku koja se nalazila prislonjena pored njegove čizme, ali, stari kočijaš je znao da njegov pokret ne bi ostao neprimećen, a što je najvažnije, uopšte nije imao nameru da izigrava heroja. Umesto toga, nepomično je posmatrao kako se jahači približavaju dok mu je sa lica nestalo i poslednje kapi krvi.

Jedan od njih je zaustavio svog konja pored kamenja koje je nateralo njegovu zapregu da se onako divlje propne. Druga dvojica su sedeli u sedlima, držeći revolvere na gotovs, a ostali jahači su prišli vratima kočije. Kada je najviši među njima podigao pogled prema Stirnesu stari kočijaš je ugledao par ledenih, sivih očiju koje su ga netremice posmatrale iznad maske. Taj pogled uverio ga je da je dobro postupio što nije uleteo u neku suludu akciju koja bi ga koštala života.

– U redu – dopro je do jahača prigušeni glas. – Otvarajte ta vrata i izlazite napolje sa šapama visoko podignutim!

– Kočijašu! – u glasu se osećao opasan prizvuk, a jahač koji je ostao pored kamene prepreke, uperio je svoj revolver u Stirnesa. – Mislim da imaš pušku pored sebe. Baci je dole! – Stirnes se sagnuo. Lagano je prstima obuhvatio „vinčesterku“ za cev i podigao je visoko. Banditi su ga posmatrali dok je bacao pušku u prašinu, a zatim i sam počeo da silazi sa kočijaškog sedišta. Pod njegovim čizmama se podigao oblačak prašine kada je skočio dole, a upravo u tom času su vrata kočije, uz otegnuto cviljenje počela da se otvaraju. Kroz njih se, najpre promolila ruka, a za njom i ceo čovek u plavoj uniformi. – Vidi, vidi! – podrugnu se visoki bandit. – Vojnik! Izađi samo, vojniče!

Kaplar Martin je izašao iz kočije i stao pored Luka Stirnesa. Visoki bandit se zacerekao pod svojom maskom kada je Martin počeo polako da diže ruke uvis, prateći taj svoj pokret sočnim kletvama. U sledećem trenutku se još jedna prilika pojavila na vratima kočije, a visoki bandit se ponovo zacerekao. Vojnik de Dino je stupio napolje, zateturavši se nesigurno na nogama. Lice mu je bilo crveno, oči natečene a dopola ispražnjena boca viskija, od koje se sve vreme puta nije odvajao, zakotrljala se po podu kočije. – Izađite, gospodo! – rekao je bandit, sagnuvši se u sedlu. – Ili je potrebno da uđem lično i izvučem vas napolje?

Rebeka Donel je drhtala celim telom, a lice joj je od straha bilo bledo kao kreda. Provirivši iz kočije zastrašeno je posmatrala jahače i tamne gole cevi njihovih kolto-

va. Lagano i nesigurno je stupila na tlo pored kočije. Stirnes je bacio jedan kratak pogled u njenom pravcu a zatim je pogledao visokog bandita koji je odmeravao Rebeku od glave do pete. Prošlo je nekoliko napetih trenutaka. Bandit je nastavio da požudno odmerava ženu. Njegov pogled je ličio na pogled kupca koji odmerava grlo koje ima nameru da kupi. – Presreo sam već dosta kočija u svojoj karijeri, gospodo – rekao je bandit značajnim tonom. – Upoznao sam i dosta žena, takođe. Ali, siguran sam da ste vi najzgodnije parče koje sam video do danas. – Džabe! – oštar glas koji je prosto sekao svojom hladnoćom, odjeknuo je u tišini. Glas je pripadao čoveku koji je sedeo u sedlu pored visokog bandita. – Prestani s tim! Dobro znaš zbog čega se ovde nalazimo. – Svakako – odvratio je visoki bandit po imenu Džeb. Istog časa se okrenuo prema Stirnesu. – Gde su plate, kočijašu? – rekao je strogo i okrenuo kolt prema njemu.

Stirnes je s mukom progutao vazduh, kada se cev Džebovog kolta uperila u njegov stomak. Crni otrov je preteći zjapio i stari kočijaš je i nehotice uplašeno zatvorio oči. Mnogo puta u svojoj karijeri vozara diližanse bio je u opasnosti, ali mu se činilo da nikada dosada smrt nije bila tako blizu. – Kakve plate? – konačno je povratio moć govora. Nekoliko trenutaka Džeb je preteći odmeravao starog vozača kočije. Zatim je sjahao i zaustavio se ispred nje. Bio je visok i njegova silueta se preteći ocrtavala pod sjajnim svetlima meseca. Maska na njegovom licu je delovala zlokobno. U polutami, sa crnom obrazinom na licu i crnim ogrtačem, podsećao je na odbeglog zatočenika pakla. Stirnesu se zaustavio dah, a trenutak kasnije, drška banditovog kolta ga je tresnula posred lica. Kočijaš je jeknuo od bola koji mu je kao vatreni talas prohujao telom, a zatim se zateturio i naslonio na bok kočije. Uhvatio se rukama za točak da ne bi pao, a u glavi je počelo da mu se vrti. Topla, gusta krv mu se sli-

vala iz duboke rane iznad oka. Konačno se skljojao na zemlju, ali su ga snažne ruke kaplara Martina s lakoćom ponovo postavile na noge. Teško dišući, vozač je s mukom stojao na nogama, dok se visoki bandit cerio i igrao koltom koji je držao u ruci. – Gde su plate, kočijašu? – ponovio je bandit, lagano i odlučno. – Misliš li na vojničke plate za tvrđavu „Sanderson“? – rekao je u tom trenutku kaplar Martin, privlačeći na sebe pažnju bandita. Odmakao se nekoliko koraka od kočijaša. Ispod maske na licu visokog bandita, sasvim jasno se video osmeh zadovoljstva. – Lepo je videti da je vojnik spreman da sarađuje – podrugnuo se. – Mislim da ću na kraju promeniti svoje mišljenje o vojsci. – To je državni novac – rekao je kaplar Martin. Lice mu je pocrvenelo od gneva, a očima je brzo treptao. – Ako se usudite da ga uzmete, armija se neće smiriti dok vas ne uhvati. – Gle, gle, mladi vojnik zna i da govori, a ne samo da sluša naređenja. Jeste li čuli, momci? – podrugnuo se Džeb. – Imaćemo velikih neprilika ako uzmemo novac koji pripada vojsci. Ha, ha, ha! Već godinama nisam čuo bolju šalu. – Banditi su se zacerekali, ali jahač oštrim kasom pritera svog konja uz kočiju. Kopita njegovog konja su dizala prašinu, a oči jahača su ličile na dva gejzira iz kojih je sukljao gnev. Očigledno, on je bio vođa bande.

– Do sto đavola sa vama! – zarežao je bandit. – Prekinite s tom komedijom i pokupite taj novac!

– Svakako, šefe – slegnuo je ramenima Džeb. Zatim se okrenuo prema kaplaru Martinu. – Ti znaš gde se nalaze plate, vojniče. Hajde, predaj ih u naše ruke gde će biti na najboljem mogućem mestu. – Bandit je zapeo oroz svog kolta i metalni zvuk je preteći odjeknuo u savršenoj tišini. Kaplar je netremice zurio u tamni otvor revolvera, a zatim se okrenuo. Prošao je pored vojnika de Dina i ušao u mračnu unutrašnjost kočije. Pogledao je na drvena sedišta na kojima su se putnici tresli dok je kočija

jurila po lošim putevima. Zatim mu je pogled pao na mračni prostor pod sedištima. Tu su se uglavnom nalazile torbe i kutije koje su pripadale Rebeci Donel. Žena koja je na putu da se uda nosi mnogo više prtljaga nego obično. Martinov pogled se zaustavio na kutiji za koju su on i de Dino bili odgovorni. U sivoj kutiji su se nalazile plate za Fort Sanderson. Znoj mu je oblio čelo. Teško da bi ga vojska mnogo krivila u ovom slučaju, ali, kaplar Martin je dobro znao da bi gubitak plata imao odlučujući uticaj na njegovo dalje napredovanje u službi. Znao je da vojska nerado oprašta greške. Pogled mu je odjednom pao na vojni „karabin“ koji mu se nalazio na dohvatu ruke.

– Požuri, proklet bio! – bandit s ostrim glasom je uperio svoj revolver u Martinova leđa. – Iznosi novac!

Kaplar Martin se više nije dvoumio. Zgrabio je tešku kutiju i izvukao je na pod kočije. Uzevši je u obe ruke, iskočio je napolje. Sa kletvom ju je bacio u prašinu, a banditi su se kao lešinari ustremili prema njoj. Vrišteći, kutiju su dodavali iz ruke u ruku. Konačno je bandit po imenu Džeb tresnuo kutiju o zemlju, a zatim uperio kolt u težak katanac. Pucanj je prolomio tišinu i katanac se raspao. Grabljive ruke pohitalle su da otvore poklopac. U tom trenutku je Martin munjevito reagovao. Skočio je prema vratima kočije i pružio ruku unutra. Njegovi prsti su panično ispitivali mračnu unutrašnjost, tražeći pušku. Konačno su se sklopili oko hladnog metala cevi. Kaplar je u trenutku izvukao pušku napolje. Divlji krik upozorenja izvio se iz usana jednog od bandita. Kaplar Martin je smesta uperio cev svoje puške prema najbližem banditu, ali ga je vođa bande već imao na nišanu. Hitac je prasnuo kao pucanj biča, i rupa se pojavila na kaplarovim grudima. Udar taneća odbacio je Martina na kočiju, i dok je nemoćno klizio na zemlju, očajnički je pokušavao da podigne cev svoje puške. U tom času ga je pogodio i drugi metak iz Džeb-

vog revolvera, i kaplar Martin je tresnuo na zemlju kao oboreno stablo. Međutim, u času dok je padao, njegov „karabin“ je grmnuo, i plameni jezik iz puščane cevi sevnuo je zlokobno. Metak je zazviždao vazduhom i zakačio konja kojeg je jahao vođa bande. Veliki pastuv je bolno zaništao i besno zamlatarao kopitama visoko u vazduhu. Vođa bande je munjevito odskočio od pobesnele životinje, ali se sapleo i pao. Teška kopita su kao gvozdeni maljevi zagrmela po zemlji, samo nekoliko inča od njega. U sledećem času ostali članovi bande su priskočili da smire pobesnelu životinju. Međutim, za vođu bande već je bilo kasno. U trenutku kada je pao, marama koja mu je pokrivala lice, smakla se i pala mu oko vrata. Na njegovom otkrivenom licu se videla zbunjenost i zaprepašćenost.

– Do đavola! – rekao je Luk Stirnes i zapanjeno se zagledao u dobro poznato lice, koje je stotinama puta video u Boulder Blafu. – Ti! Ti si vođa ove bande, kopilane!

Vođa bande je podigao revolver i ne trošeći nijedne reči opalio. Metak je prošišao kroz srce starog vozača kočije. Bez ijedne reči Luk Stirnes se skljkao na zemlju, a Rebeka je panično vrisnula kada se njegovo telo dokotrljalo do njenih nogu i ostalo da leži nepomično. Vođa bande je hitrim pokretom namakao maramu na lice, ali, dobro je znao da je nepopravljiva šteta već učinjena. Rebeka Donel je sa nevericom zurila u njegovo lice, a njene usne su bezglasno izgovarale ime čoveka koji je bio poznat u Boulder Blafu. Čak ga je i de Dino poznavao, i sada je s mukom uzdržao dah. Taj osećaj neverice prigušio je za trenutak jedan drugi osećaj, mnogo važniji i sudbonosniji. Prigušio je strah koji bi inače morali da osećaju svi koji su videli lice maskiranog razbojnika. No, zbunjeni putnici nisu imali vremena da o tome razmišljaju, jer ih je presekao njegov grub glas. – Džebe! – rekao je vođa bande. – Odnosi novac u logor. Ja ću doći malo kasnije. – Prošao je pored ranjene životinje i odabrao sebi dru-

gog konja. – A šta ćemo s ovima, šefe? – želeo je da zna visoki Džeb, pokazujući na vojnika i preplašenu devojkicu. Razbojnik je zastao i pogledao Džeba smrknutim, skoro neprijateljskim pogledom kao da ga ljuti izlišno pitanje. – Mislim da odgovor na to pitanje već znaš, Džebe – progundao je. – Oboje su me prepoznali, a to znači da ni u kom slučaju ne mogu da dozvolim da odu u grad. Likvidiraj ih, Džebe! Ne želim da bude preživeli. Ne želim nikoga ko bi mogao da govori o ovome. Jednostavno neću da dozvolim da me neki svedok otera na vešala, je li ti jasno? – Svakako – nasmejao se Džeb. – U stvari – nastavio je vođa bande – ne želim da ostane bilo kakav trag. Ni kočija, ni preživeli... ništa! Je li ti jasno šta mislim? Mislim da u ovoj pustinji postoji neko mesto gde sve ovo može biti skriveno zauvek. A ako takvo mesto ne postoji, onda si ti u stanju da ga nađeš. – Ostavi to meni, šefe – rekao je Džeb i smakao masku sa lica. Lice mu je bilo bronzane boje, kao u Indijanca, a dugačak, ružan ožiljak mu se protezao od ugla levog oka pa sve do korena nosa. – Obaviću posao na najbolji mogući način, budi uveren. Videćemo se za nekoliko dana.

Vođa bande je bez ijedne reči uzjahao konja i poterao ga prema istoku. Banditi su posmatrali kako se za njim lagano sleže oblačić prašine. – Odlazi tamo gde je cenjen i poštovan – rekao je Džeb podrugljivo preplašenoj devojkici. – Kladim se da nikada ne bi pomislila da je on vođa ove bande, a? Rekli su mi da je ugledan građanin Bolder Blafa! Pa da – dodao je onda više za sebe – ugledni građani žive kao poštene ljudi, a prljave poslove prepuštaju drugima. – Svi banditi su smakli marame s lica. Mračna lica su izgledala još mračnije u noći. Tamna, nemilosrdna lica bande „Dugog noža“. Rebeka je osećala da svakog trenutka može briznuti u plač. Međutim, ledena ruka straha joj je okovala srce i zaledila suze u očima. Jecaji su joj zastali u grlu. Pored nje se vojnik de Dino tresao

kao pas. Znao je šta ga čeka. U sledećem trenutku se oglasio revolver. Vojnik je posrnuo napred, a zatim licem tresnuo u prašinu. Krv je prsnula unaokolo, a Rebeka je užasnuta skrenula pogled u stranu. Rukama je čvrsto zgrabila bok kočije. Svakog trena je očekivala da je pogodi metak koji će joj prekratiti život. Metak koji će, kao vrela oštrica noža, uroniti u njeno telo. Nesvesno je počela da šapuće ime čoveka za kojeg je nameravala da se uda. Zatim je čula metalno „klik“ kada se okidač revolvra povlačio unazad. U sledećem času joj je hladna cev dotakla vrat. – Kako vam se ovo čini, mis? – To je bio Džebov glas. Zvučao je nekako čudno u ovom trenutku. Rebeka se stresla. Ledeni smrtni jeza ju je stegao za grlo. I da je htela, nije bila u stanju da odgovori. Smrt joj se činila nestvarnom, pa ipak strašnom. Jasno je videla senke koje joj prilaze sve bliže, opkoljavajući je. Čula je teško dahtanje bandita, a zatim se teška Džebova ruka spusti na njeno rame. – Znae šta mislim, mis – rekao je bandit glasom hrapavim od uzbuđenja. – Čini mi se da bi zaista bila šteta ubiti tako lepu ženu kao što ste vi. A čini mi se da se i ovi moji prijatelji u potpunosti slažu sa mnom. Je li tako, momci! – Ne čekajući da čuje njihove odgovore, Džeb ju je okrenuo prema sebi. Rebeka se tresla od straha. A zatim, vrlo polako, bandit je vratio revolver u futrolu. – Iskreno rečeno, mis – rekao je ozbiljno – ne mogu da krivim šefa. On nikako ne želi da se neko pojavi u gradu i počne o svemu da priča. To je sasvim razumljivo. – Sačekao je malo da bi video kakav je utisak ostavio na devojkicu i dodao. – Naravno, mogao bih da vas ostavim u životu, ali bih pre toga morao da se osiguram da nikad nećete doći u situaciju da nekom ispričate ovo što ste videli danas. No, čak i to bi bio veliki rizik kada pomislim šta bi gazda mogao da učini kada to dozna.

Tračak nade blesnuo je u devojkicinim očima. Iskra života se grčevito borila u njoj.

– Molim vas! – bilo je sve što je uspela da kaže.

– A kada biste bili u našem logoru, sigurno nikome ne biste mogli ništa da pričate. Osim nama, naravno. A nama ne bi bilo neprijatno da slušamo vaš glasić, ma šta govorili. Eh! – dodao je s uzdahom. – Što više razmišljam, ta ideja mi se sve više dopada.

Rebeka Donel je sklopila oči. Kao da se sudbina zaverila protiv nje i znala je da u ovom času ne može ništa da učini. Mogla je da plače, proklinje, ali, dobro je znala da od toga ne bi imala nikakve koristi. Bila je u njihovim rukama, ostavljena njima na milost i nemilost. Kada bi im to palo na pamet, lako bi mogli da je ubiju kao što su to učinili sa vozačem i vojnicima. Međutim, ovoga časa nije im bilo na umu ubijanje. Razmišljali su o nečem drugom. To se moglo naslutiti po njihovim licima, užarenim očima i potmulom ubrzanom disanju, iz svakog njihovog pokreta. Džebova ruka se podigla sa njenog ramena i pomilovala njenu dugu meku kosu. Rebeka je zaustavila dah. Zatim je njegova ruka pala na njena ramena, pa grudi, a trenutak kasnije, prsti su počeli da se poigravaju sa gornjim dugmetom na njenoj haljini. – Pa, lepo momci – rekao je Džeb, odmeravajući požudnim pogledom svoju zarobljenicu. – Mislim da sami sebi dugujemo da malo više pažnje posvetimo ovome što nam je palo u ruke.

Preplašena, skamenjena od straha koji samo žena može da poznaje, Rebeka je stajala nepomično kao kip, dok su Džebove ruke počele hitro da barataju oko dugmadi na njenoj haljini. Sklopila je oči i sa grčem beznadežnosti, očajanja i gorčine na licu, prepustila se sudbini, jedva nešto boljoj od smrti.

*

Divljina koja je preko dana bila nesnosno vrela, sada je predstavljala hladno more

prašine, beživotnog drveća i ogromnih kamenih gromada. Hiljade muva i obada koji su još od rane zore mučili članove potere i njihove konje, sada su zamenili čitavi rojevi krvožednih Moskita. Sunce je bilo na zalasku i teško, purpurno rumenilo obasjavalo je čitav nebeski svod koji se nadvijao nad celim krajem. Hladan vetar se podigao sa severa, i sada je šaputao ljudima pored ušiju dok su zaustavljali konje u podnožju jedne masivne granitne stene. Niko od njih nije predložio da se ovde zaustave, ali, svaki čovek je znao da će upravo na ovom mestu provesti noć. Konji su im bili iznemogli, a veliki Keningov pastuv je bio na izmaku snage. I sami ljudi su bili premoreni i željni odmora. Jedino je stari Ridž Donel ostao u sedlu dok su svi ostali, jedan po jedan, sjahali na zemljište prekriveno peskom. Nije bila njihove krivica što potera nije dala željene rezultate. Već tri dana su se ljudi nalazili daleko od udobnosti svojih domova da bi tragali za jednom izgubljenom kočijom koja nikada nije stigla u Sonoru. I još uvek nisu uspeli da pronađu nikakav trag. Svratili su do jedne usputne stanice, a zatim nastavili po trgovima koje je kočija ostavljala. Međutim, na jednom mestu su se tragovi prekidali i dalje ih više nije bilo. To je za njih bilo nešto neshvatljivo. Diližansa je bila teška i glomazna i nije mogla da odleti kroz vazduh, a još manje se moglo zamisliti da ju je neko mogao odneti. Zagonetka je bila i suviše velika čak i za ljude kao što su bili članovi potere, među kojima je bilo iskusnih lovaca koji su ne jednom učestvovali u sličnim poduhvatima. U svakom slučaju, zdrav razum nije mogao da shvati šta se desilo sa diližansom i taj osećaj neshvatanja i nemoći, povećavao je fizički umor od trodnevnog potucanja kroz besputnu divljinu.

– Ljudi su na izmaku snage, Ridže – rekao je tiho Pit Kening. Vlasnik ranča koji se graničio sa Donelovim, stajao je pored

njega u sumraku koji se brzo spuštao. – Na ovom mestu ćemo stati.

Otac Rebeke Donel je još uvek sedeo u sedlu. Kao tamna senka isticao se na pozadini neba, na kojem se gasio dan. Ostali članovi potere su se brinuli o svojim konjima, a šerif Behan je skupljao drva za logorsku vatru. – Aha – klimnuo je glavom Donel. Grubim rukama je izvadio duvanke su. Mahinalno je počeo da zavija cigaretu. – Učinili smo sve što smo mogli, Ridže – u glasu Pita Keninga ogledala se zabrinutost. – Mislim da čovek više i ne bi mogao da traži. Jednostavno, ne vidim šta bismo mogli još da učinimo?

– Da, Pite – promrmljao je Ridž Donel. – I budi siguran da sam vam ja zbog toga zahvalan. – Donel je pogledom prešao preko ljudi iz potere. Ta potera u kojoj je svaki član bio zaklet kao šerifov pomoćnik, dala je sve od sebe i ljudi ni jednom jedinom rečju nisu pomenuli bilo kakvu nagradu. U takvo vreme, čovek može da vidi ko mu je stvarno prijatelj i ko je spreman da mu pomogne. Tu se nalazio Pit Kening, ozbiljan i staložen čovek koji je rado pritekao u pomoć i ostavio sve poslove oko vođenja ranča. Pored gomile suvog granja za vatru, stajao je Ed Behan, gradski šerif. Pored njega se nalazio Al Viting, suvlasnik srebrnog rudnika Lodstoun. Viting je bio visok čovek, mlad, ambiciozan i Donel je bio više nego zadovoljan i iznenađen kada je on odlučio da se pridruži poteri. Jedan od kaubojja koji su radili na Keningovom ranču, takođe se nalazio tu. To je bio Bern O'Nil, ranije skaut u armiji. I mada su njegove sposobnosti u izviđanju tragova bile zaista velike, u ovom slučaju nije mogao ništa da učini. Vrlo malo reči je bilo izgovoreno među ljudima. Svi su bili premoreni i saznanje da u svojim namerama nisu uspeali, još više ih je dotuklo. – Već tri dana vodimo tu prokletu potragu – rekao je Donel. – I tri noći – podsetio ga je Kening. – Do đavola, Ridže! Sasvim sam sluđen! Kako je ta prokleta kočija mogla jednostavno

da nestane? Stari Stirnes je odavno kočijaš, i on pustinjaške puteve poznaje kao dlan svoje ruke. Stotinama puta je prešao put do Sonore. Ni najmanja mogućnost ne postoji da je zalutao. U tako nešto ne mogu da poverujem. Kočija nije mogla jednostavno da nestane.

Ridž Donel se sa gorčinom setio činjenice da je njegova kćerka, koja je bila na putu da se uda, takođe nestala sa kočijom. Zapalio je cigaretu i crvena svetlost palidrvca osvetlila je njegovo lice na kojem su se ogledala nepomirljivost, ali i očajanje. Vrlo polako, Donel je sišao sa sedla. Pit Kening je prihvatio njegovog konja, a zatim mu je položio ruku na rame. Na ovaj izraz prijateljskog saučesća Donel se osmehnuo odsutno, skoro tužno. – Putovala je da sredi sve oko svoje venčane haljine – rekao je sa tugom u glasu stari Donel. – Trebalo je da moja žena i ja podemo s njom za nedelju dana. Kamo sreće da nije pošla na taj put...

– Pokušaj da na stvari gledaš vedrije, Ridže – tešio ga je Kening, trudeći se da mu glas zvuči optimistički. – Možda se stari Stirnes razboleo i skrenuo s puta. Možda sve i nije tako crno kao što se nama čini – Donel je odmahnuo glavom. – Pite, ti dobro znaš šta sve ima u ovoj pustinji. Banditi, odmetnici i slične bande. Obojica znamo šta je moglo da se dogodi. A što se tiče skretanja, i sam znaš da od toga nema ništa. – Ridže – rekao je Kening tiho – hodi, treba da se pridružimo ljudima pored vatre. – Večera je bila jednostavna. Ljudi su, nateklih crvenih očiju, čuteći pili toplu kafu i u tišini jeli usoljeno meso. U pozadini iza masivnih kamenih gromada šunjali su se kojoti i zavijali svoju jezivu pesmu. Zatim su ljudi zapalili cigarete. O'Nil je izvadio bocu viskija. Članovi potere su pokušali da nagovore Donela da uzme bar jedan gutljaj, ali, on je odbio. Obuzele su ga tuga i usamljenost. Ovi ljudi su bili njegovi prijatelji, ali, odjednom, osećajući se potpuno bespomoćnim, obuzelo ga je očajanje.

Ustao je i odšetao u noć. Kada se odmakao od kampa, noć se sklopila nad njim kao ogromna crna ruka. Pronašao je jedan ravan kamen i seo. Razmišljao je o svojoj kćerki i o njihovom poslednjem viđenju. To je bilo na stanici u Boulder Blafu. Ona je otputovala, srećna i uzbuđena, kao što je i trebalo da bude devojka koja je pred udajom. A sada, ko zna gde se nalazi i da li je uopšte živa. – Ridže! – bio je to glas Eda Behana, šerifa iz Boulder Blafa, koji je bio onizak i podebeo čovek kojem je stomak padao preko opasača na kojem je nosio revolver. Njegovo teme je dopiralo samo do Donelovog ramena, ali, mali šerif nikada nije pokazivao da mu je to smetalo u njegovom poslu. Nedostatak visine nadoknađivao je umešnošću. Radio je sam, ali je od Boulder Blafa napravio grad koji je bio siguran za svoje stanovnike, kako danju tako i noću. Međutim, ovoga puta je čak i on morao da prizna da je pobeđen. – Možda, možda da smo saznali malo ranije – rekao je šerif – možda bismo i mogli nešto da učinimo. – Donel je odmahnuo glavom. – Stanični ured u Sonori ti je telegrafisao pošto se kočija i posle deset časova nije pojavila. Mislim da je to relativno kratko vreme, Ede. Po onome što su oni u Sonori mogli da zaključe, točak na kolima je mogao da se slomi, moglo se dogoditi stotinu drugih stvari koje bi prouzrokovale zakašnjenje. U svakom slučaju nije ti trebalo mnogo vremena da sakupiš potteru kada si dobio telegram. Ja mislim da smo učinili sve što smo mogli, Ede. Zaista smo učinili sve. – Šerif mu je prišao bliže. – Dođi i pridruži nam se pored vatre, Ridže. – Ne sada, Ede. Došao sam ovamo da bih bio sam sa svojim mislima. – To ti neće činiti dobro – rekao je šerif. – Do đavola, Ridže, meni i momcima je savršeno jasno šta ovo za tebe znači... Ali, moraš biti jak. – Razmišljam o tome kako da napišem neka pisma, Ede – objasnio je rančer. – To me muči u ovom trenutku. – Pisma? Šta ti je sada to palo na pamet? Ne misliš valj-

da... – Ne, ne mislim ništa, ali, ima nečega što može da se uradi. – Pročistio je grlo. – Jedno je za Stobija. – Rebekinog verenika? – namrštio se Ed Behan i pažljivo počeo da bira reči. – Nadam se da nećeš imati ništa protiv, Ridže, ali, moram da ti kažem da nisam bio nikada impresioniran njime. Ako bih mogao da upotrebim taj izraz, rekao bih da u njemu ima nečeg ljigavog...

Nastala je duga tišina. Behan je povukao nekoliko dimova iz svoje cigarete i žeravica je zasvetlela u tami noći. Zatim je nastavio da govori. – Sećam se dobro vremena kada je Rebeka dovela Stobija da provede nedelju dana u Boulder Blafu. On... hm... ličio mi je nekako na dendija. – Predstavnik zakona se zakašljao. – Mislim da to nikada nikome ne bih rekao, ali, nas dvojica se dugo poznajemo i smatram da s tobom mogu da govorim otvoreno. Taj utisak bio je svakoga dana sve čvršći. – Ridž Donel nije rekao ništa. Nije uopšte imao nameru da brani Olivera Stobija. U stvari, on se duboko u sebi slagao sa šerifovim mišljenjem, ali, za njega je presudna činjenica bio izbor njegove kćerke i on u to nije želeo da se meša i nameće joj svoje mišljenje. – Naravno – rekao je – dosada je Stobi svakako shvatio da nešto nije u redu. Zato mislim da ću mu javiti kako smo tri dana bezuspešno tragali za kočijom. – Znaš li šta, Ridže – šerif nije nameravao da se tako lako okane Olivera Stobija. – Da sam ja čovek kojeg je Rebeka izabrala, poslao bih telegram u Boulder Blaf ako bi zakasnila i samo dva sata. A telegram je poslao stanični ured. Čovek za kojeg treba da se uda nije se javio ni jednom jedinom rečju. Možeš mi reći šta hoćeš, ali me nećeš uveriti da je to u redu. – Možda je imao razlog – rekao je Donel skoro ravnodušno. – Možda je izjahao da bi sam potražio kočiju. Ne treba nikoga osuđivati pre nego što se znaju činjenice. – Možda – rekao je Behan malo cinično. Zatim je dodao. – Pomenio si više pisama, Ridže. – Da – promrmljao je Donel – Treba da se javim

još jednoj osobi. – Predstavnik zakona ga je pogledao začuđeno. Mogao je da razume Donelovu želju da se javi svom budućem, možda nesuđenom zetu. Ali, da neko u ovako teškim trenucima može da misli na prepisku sa ko zna kojim osobama, činilo mu se zaista čudnim. Izraz njegovog lica bio je toliko rečit, da je Donel smatrao za obavezu da mu odgovori. – Pismo je lične prirode, Ede. – Behan je slegao ramenima. Shvatio je šta je Donel želeo da kaže, i dalje nije insistirao na tome. Dva čoveka su nastavila da puše u tišini, svaki od njih zanet u svoje misli. Ed Behan je razmišljao o svojoj udobnoj kući i ženi koja je sada svakako postala prilično zabrinuta. S druge strane, Ridž Donel se sećao razgovora sa Džošom Konorom, rančerom iz Kanzasa. Taj razgovor mu se vrteo u glavi kao melodija sa pokvarene ploče, mada nije mogao da zna kako je došao do toga da se seti tog razgovora. Možda u očajanju, a možda i zbog opšte nemoći da se nazre makar i početak klupčeta tajne. Bilo kako bilo, Donel je mislio na Konorovu priču o rešenju njegovih muka i problema. Ukratko, Konorov ranč je pljačkala Ringova banda, grupa bezobzirnih razbojnika koji su ga doveli takoreći do prosjačkog štapa. Gradski i oblasni šerif nisu uspeli ništa da učine, a brojne potere nikako nisu mogle da im uđu u trag. No, jednoga dana neko mu je rekao da bi mogao da se obrati šerifu Vajatu Erpu koji se nekoliko godina pre toga proslavio u obračunu kod O. K. Korala. Posle toga obračuna, ceo Zapad je znao za njega i njegovog veliko prijatelja Doka Holideja za koga se teško moglo reći da li je veštiji u deljenju karata ili potezanju revolvera. Konor je poslušao savet i napisao pismo Erpu i izloživši mu svoj problem, zatražio je pomoć. Na žalost, Erp je njegov poziv odbio. Pravdao se da Konorov ranč nije u njegovoj nadležnosti i da nema ovlašćenje za akciju na teritoriji drugog federalnog šerifa. Na Konorovu sreću, tu se našao Erpov prijatelj Dok Holidej koji

nije bio vezan teritorijalnim ograničenjima i koga je Konorov poziv zagolicao. Manje zbog ponuđene nagrade, a više zbog njegovog avanturističkog duha. Ukratko, Holidej se odazvao pozivu, došao na Konorov ranč i u pojedinačnim obračunima ili u otvorenim sukobima u preriji, za kratko vreme sredio čitavu bandu. Banda je prestala da postoji, a braća Ringo, predvodnici bande, osuđeni su na smrt i obešeni. Pohvale za hvatanje bandita i uništenje bande pripale su oblasnom šerifu, ali, svi su znali da je za to u stvari zaslužan samo jedan čovek. Dok Holidej. On je zvanično ostao u senci, nezainteresovan za pohvale i pompu kojima je cela epizoda braće Ringo propraćena u oblasnim novinama i prepričavana u salunima širom zemlje. To je bilo i razumljivo, s obzirom da Holidejeve metode nisu baš uvek bile u skladu sa zakonskim normama. To je bio jedan od razloga zbog kojih je Donel prećutao šerifu svoje namere i sadržinu pisma. Kao predstavnik zakona, Ed Behan je pred očima morao da ima ne samo cilj nego i metode rada, a Dok Holidej je bio čovek koji je uvek imao i druge motive svojstvene njegovoj prirodi i humanom životnom stavu, ali su ti motivi ostajali zakopani duboko u njemu i drugi ih nisu videli.

Donel je u Holideju video poslednju šansu za Rebekin spas i za Holidejevo ime se hvatao kao davljenik za slamku. U njegovim očima taj čuveni i pomalo ozloglašeni kockar i pustolov, činio se kao čudotvorac koji je trebalo da učini nešto što je van ljudskih moći. Potraga za dilažansom i Rebekom nije uspeła, ali, taj neuspeh nije bio prouzrokovan krivicom ljudi. Donel je znao da u čitavoj okolini Boulder Blafa neće naći ljude koji bi bili sposobniji od ovih sa kojima je tri dana uzaludno jahao. I zato je morao da pozove u pomoć nekoga ko je imao mnogo više sreće ili veću naklonost sudbine. Šerif ga je još nekoliko trenutaka posmatrao, sluteći da se u njemu odigrava teška unutrašnja borba. – Vratću

se vatri – rekao je i otišao, ostavljajući Donela samog sa njegovim mislima. U jednoj od fioka svog pisaaeg stola, Donel je još čuvao komad papira s adresom koju mu je Konor dao za slučaj da mu nekada bude potrebna. Holidej doduše nije imao stalno mesto boravka, jer ga je njegov pustolovni život vukao tamo-amo širom Zapada. Ali, izvesni hotelijer u Dalasu uvek je znao gde se on nalazi, i ako je neko hteo da mu piše, mogao se obratiti na adresu u Dalasu koju je Donel imao. Rančer je duboko uzdahnio i klimnuo glavom kao da samom sebi govori i odgovara na neko pitanje. Ugasio je nogom cigaretu i pošao za šerifom. Znao je šta mora da uradi i sada je samo žalio što to nije uradio ranije. Ali, potera je stigla na njegov ranč vrlo brzo, pošto je šerif primio telegram. U tom času Donel nije razmišljao ni o čemu drugom osim o tome da pođe sa poterom. Tada je u poteru imao puno poverenja. A, onda se ispostavilo da je ta prokleta kočija prosto isparila u vazduhu. I sada, kada su doživeli neuspeh, znao je da će morati da napiše to pismo. Nije imao nameru da bilo kome govori o svojim namerama. Čovek o kojem mu je Konor pričao nije želeo da se mnogo govori o njegovim poslovima. Njegovi metodi nisu bili u skladu s tim. Donel se okrenuo i pogledao prema vatri. Sada je mogao da se pridruži svojim prijateljima. Odluka je već bila doneta. Čim se vrati na svoj ranč, napisaae pismo Doku Holideju i zamoliće ga za pomoć.

*

Dojahali su sa severa. Crvenkasta prašina pokrivala je oznojena tela njihovih konja, a sa beličastog, u maglu skrivenog zenita, pržilo je vrelo sunce od koga su ispod širokih oboda „stetsona“ bila zaklonjena njihova lica. Posle mnogo milja pređenih kroz pustu, kamenitu i prašnjavu ravnici, stigli su do prerije gde je vetar šaputao

među vlatima sočne trave gde su poslednja, prorođena krda bufala bežala pri njihovom nailasku. U rano popodne, posle dosta časova klimanja u prenatrpanoj dilizansi, stigli su do mesta gde su utrnutih udova napustili svoja neudobna sedišta u kabini poštanskih kola, i pojahali konje koji su vezani kaskali za kolima. Izračunali su da im je jednostavnije da pre Boulder Blafa skrenu s puta do njihovog cilja, pošto su na prethodnoj postaji od vozača dilizanse saznali da se ranč Ridža Donela nalazi na desetak milja istočno od trase puta za Boulder Blaf. Sa putnim torbama, prebačenim preko sedla, sačekali su da vozar pucne bičem i malo kasnije u daljini je zamrlo klopavanje točkova dilizanse, a malo zatim, dilizansa je nestala iza jednog uzvišenja. Prerijom je zavládala tišina i dva konjanika kao da su čekala taj trenutak, spontano su poterala svoje konje. Dvojica konjanika bili su u svakom slučaju neobičan par i na prvi pogled teško se moglo zamisliti šta ih je združilo. Jedan od njih visok, koščat ali prefinjene, skladne građe, širokih ramena zaobljenih gipkih mišića, star između dvadeset i pet i trideset godina, bio je odeven u tamnosivi sako i svetlosive flannelske pantalone koje su se završavale na čistim, elegantnim cipelama zavučenim u uzengije. Čistu belu košulju pokrivali su mu široka svilena mašna i svišleni prsluk, a čelo i lice zaklanjao je od sunca obod širokog „stetson“ šešira. Po svom odelu i dostojanstvenom držanju, taj čovek je ostavljao utisak džentlmena. Ali, više od svega, upečatljiv utisak ostavljale su oči tog čoveka, sivoplave boje hladnog čelika, koje su otvoreno i smelo gledale ispod dve crne fino ocrtane obrve. Njegovu odeću upotpunjavali su dva revolvera „linkoln“ teškog kalibra.

Drugi, stariji po godinama jahač, po držanju očigledno pratilac prvog konjanika, bio je suvonjav, srednjeg rasta, kratkih ruku i nogu, mada se to nije videlo dok je sedeo na konju. Odelo mu se sastojalo

od pohabane traperske kožne jakne i istih takvih pantalona, na kojima su se videli tragovi gurmanskih lovačkih ručkova, kari-rane košulje s izlizanom kragnom, i širokog, oklempavljenog šešira koji mu je skrivao proređenu kosu. Najizrazitiji na licu bili su mu veliki zakrnjeni nos i nakostrešeni brkovi. Na sebi je, pored odeće, nosio ceo arsenal oružja. Dva revolvera, širok lovački nož zadenut u saru čizme i „vinčester“ puška zadenuta u futrolu ispod sedla. Odećom, oružjem i držanjem, predstavljao je potpunu suprotnost svome saputniku. Kada su se spustili u samu dolinu, jahači su zastali samo na nekoliko trenutaka da dozvole svojim konjima da se napiju iz jednog bistrog potoka koji je vijugao među drvećem. Zatim su skrenuli putem koji je vodio ka obližnjim rančevima i farmama. Na zapadu pod ubistvenom vrelinom sunca, videle su se zgrade Boulder Blafa koji je delovao nekako usnulo na ovoj toploti. Jahači nisu bili nimalo zainteresovani da učine posetu gradu. Njihov cilj bio je najveći ranč u ovoj dolini. To je zaista bila lepa dolina, široka i prostrana. Nekoliko malih farmi koje nisu imale više od desetak ari zemljišta, bile su smeštene između ogromnih rančeva. U dolini su se nalazila dva ranča na kojima su se uzgajali konji, a tri velika stočarska ranča bila su sa južne strane puta. Rudnik se nalazio uz sam potok.

Konačno je viši i mlađi jahač zategao uzde svome konju. – Ja mislim Džonah – rekao je Dok Holidej, naginjući se napred u sedlu – da se ovde nalazi kraj našeg puta. – Stariji jahač odmahnuo je s olakšanjem glavom, kada je pročitao znak koji je njegov kompanjon prvi ugledao. To je bila velika drvena tabla, koja je visila na vratnicama i na kojoj je pisalo da odatle počinje teritorija ranča „Lejzi D“ i da je vlasnik Ridž Donel. Malo sitnijim slovima pisalo je da će svako nezvan ko stupi na teritoriju ranča biti ustreljen. – Pa – nasme-

jao se lovac – ja mislim da mi ne dolazimo nezvani, Dok. Nas su pozvali.

– Svakako da smo pozvani – rekao je Holidej. – U stvari, ako bih hteo da budem precizan, pozvan je samo jedan od nas, a taj sam ja. – Nasmešio se šeretski na svog pratioca. – No, ne smeta. Ja ću te preporučiti mister Donelu i nadam se da će moja preporuka biti dovoljna. Zaista – dodao je dodirnuvši koverat sa pismom koji mu je šušкао u unutrašnjem džepu – ne znam tačno šta je taj čovek imao na umu kada me je zamolio da dođem. Izgleda da je nestala neka diližansa, a s njom i njegova kći. – To si mi rekao – promrmljao je Džonah ispod brkova – ali, nije mi jasno zašto je zvao tebe.

– To ima svoje objašnjenje – klimnuo je glavom Dok. – Ali, zbunjuje me što je pismo pisano kao da ga je pisao čovek u bunilu. Iz njegovog pisma izlazi kao da je diližansa isparila u dim. – Nemoguće! – graknuo je kratko Džonah. – Kakav dim? Gluposti! – I ja mislim – složio se Dok. I baš me je sve to zagolicalo. Sve miriše na nesvakidašnju pustolovinu. No, hajdemo da se predstavimo mister Donelu, pa ćemo od njega saznati šta hoće i da li je luckast kao što po pismu izgleda. – Dojahali su do kapije. Dok se svojom visinom isticao na svom ždrepcu, a stariji Džonah Džons terao je svoje umorno kljuse da drži korak sa pastuvom. No, Dok je prvi stigao do kapije i nagnuo se u sedlu da povuče rezu koja je zatvarala vrata. Nogom je odgurnuo vrata, a zatim strpljivo sačekao Džonsa koji je imao nevolje da svoje tvrdoglavo kljuse natera da prođe kroz kapiju. Konačno je životinja shvatila da će za nju biti bolje ako popusti i stariji jahač se pridružio Holideju. Našavši se na teritoriji ranča, jahači su zastali. Svuda oko njih se pružala prostrana ravnica obrasla gustom, sočnom travom. Stotine goveda paslo je svuda unaokolo, a najviše ih je bilo okupljeno oko drveća koje je raslo duž potoka.

Holidej nikada nije upoznao vlasnika „Lejzi D“ ranča, ali pri samom pogledu na ovo veliko imanje bilo mu je jasno zašto je Donel mirne duše mogao da mu ponudi onoliko svotu koju je pomenuo u svom pismu. To je zaista bila, razmišljao je Dok, najveća suma koja mu je ponuđena za njegovo angažovanje u nekoj stvari. To ga je malo čudilo. Pre svega, on nije profesionalno prodavao svoje usluge i ako je nekada pomagao nekome u nevolji, to je bilo više iz sklonosti ka nepredviđenom, nego zbog novca. U vreme kada je primio pismo nalazio se u Pajnu Hilu, malom gradiću na istoku Teksasa, gde je nekoliko dana svake večeri sedeo za kockarskim stolom. Tako se i upoznao sa Džonahom Džonsom koji je punih džepova od prodatog krzna seo za sto, počeo partiju pokera i posle dva sata ostao praznih džepova. Opelješio ga je Dokov konkurent u salunu, kockar jazavičarskog lica i stinih, lukavih očiju, koji se nije li bio da u slučaju nužde pribegne i nepoštenim sredstvima. Kada je Džonah to primetio, bilo je kasno. Debeo svežanj zelenih novčanica već se bio preselio pred kockara lukavih očiju. Džonah je planuo: „Pseto, varaš!“ Jazavac je žmirnuo i zlokobno stisnuo usne. „Tvrdiš da varam na kartama, smrdljiva šumska životinja?“ prosiktao je nastojeći da neprimetno zaviče ruku pod svoj kaput gde je skrivao napunjen „deringer“. Džonah nije znao za to lukavstvo i to ga je moglo koštati života da se, srećom po njega, u blizini nije našao Dok Holidej.

„Ne pružaj ruku ka džepu, Skoti“ odjeknuo je njegov smiren, metalni preteći glas. „Ako ti nije dovoljno to što ti kaže ovaj stari planinski medved, onda se i ja pridružujem njegovom tvrđenju. Varao si na kartama. Posmatrao sam te i zapazio sam da pakuješ karte.“ Kockar jazavičjeg lica je ciknuo. „Dokaži to što tvrdiš, ili povuci reč i uvredu.“ Holidej se prezrivo osmehnulo i prišao kockaru. Dohvatio ga je za ruku i kratkim pokretom izvukao iz njegovog

rukava keca pika. Kockar je zinuo od čuda i zanemeo, pustio da Holidej ležernim pokretom baci kartu na zeleni sto i uzme svežanj novčanica ispred njega i stavi ga pred Džonaha koji nije gubio vreme da novčanice strpa u svoj džep.

„Eto, dokazao sam“ rekao je Dok kratko. „A sada, ako imaš tri čiste, možeš mi reći da lažem“ dodao je i presekao jazavca ledenim pogledom. Kockar sitnih očiju je pogledao Dokovu ruku koja se njihalala pored drške njegovog revolvera i progutao pljuvačku. „Ne, ne kažem da lažeš.“ Bio je uspaničen od straha. „Onda se gubi“ naredio mu je Dok hladno. Kockar je skupio karte sa stola i šmugnuo. Pola sata kasnije, topot kopita je označavao da je napustio grad. Posle demaskiranja, u salunima Pajna Hila više mu nije bilo mesta.

Malo zbunjen srećom koja ga je zadesila, Džonah se obratio Holideju. „Čujte, mister, ja nisam baš govorljiv čovek i ne umem da slažem reči. Spasli ste mi kožu i to vam Džonah nikada neće zaboraviti. Ako vam nekada zatreba usluga puške, pištolja ili oko tragača, samo recite. Džonah će naći puta i načina da vrati dug.“

„Okej, Džonah“ rekao je Dok kratko. „Nadam se da mi pomoć neće biti potrebna.“

„Ali, recite mi nešto, mister“ počeo je Džonah kao da se usteže da nastavi „kako ste videli Skotija da je pakovao karte? Ja nisam ništa video!“

„Nisam ni ja“ rekao je Dok kratko. Džonah je zaprepašćeno zinuo. „Kako? Niste ništa videli?“

„Ne.“

„Kako je onda moguće da...“ nije mogao da dođe sebi stari. „Da sam mu izvadio keca iz rukava?“ Dok se samouvereno osmehnulo, a plave oči su mu blesnule. „Recimo da je to moja stvar. Važno je da je on zaista varao na kartama, a kako sam ga ras-krinkao to je sporedno.“

Posle dva dana, Dok i Džonah su se toliko sprijateljili da je neupućeni posma-

trač mogao da pomisli da se znaju već godinama. Holideju se dopadala Džonahova prostodušnost, a Džonahu su imponovali Holidejeva odlučnost i samopouzdanje. Nekako u to vreme, Dok je primio pismo do Donela. Istina imali su drugi plan, ali su ga odložili. Sadržina pisma je odavala čoveka u teškoj situaciji, čim je pozivao u pomoć čoveka koga nikada nije video i o kome je samo slušao od Džoa Konora. Na pomolu je bila zagonetka, možda avantura, a tome je Dok teško mogao da odoli. On je poterao svoga konja, a Džonah je nogom tresnuo kapiju za sobom i pojahao za njim. Prolazili su pored stoke koja je pasla, a u jednom trenutku naišli su na kauboja koji im je mahnio rukom u znak pozdrava. Kada su konačno izbili na vrh blage uzvišice, pred njima se ukazala rančerska kuća obasjana suncem. – Do đavola... – rekao je Džonah i rukom protrljao lice koje je bilo zaraslo u oštru bradu. – Pogledaj samo ovo. – Dok je čuteći pogledom prešao preko ogromne rančerske kuće. Svaki detalj, počevši od velikih španskih prozora pa do prostranog trema, odavao je rančero-vo bogatstvo i njegovu moć. Na neki način, ta kuća je podsećala Doka na njegovu rodnu Džordžiju, na dom njegovog oca i na detinjstvo. – Drži se, Džonah, moraćemo da stupimo u unutrašnjost tog dvorca – rekao je Holidej. On je prvi priterao konja. Bio je čvrst čovek, navikao na neprilike svake vrste. Bio je čovek koji je dominirao u svakoj sredini, ne samo zbog eventualnog svog izgleda, već zato što je njegova pojava bila zaista upečatljiva. U njemu je bilo nečega što je čoveka i nesvesno teralo da oseti poštovanje prema smirenoj snazi koja je prosto strujala iz njegove ličnosti. Možda je kod njega to bio način na koji je posmatrao ljude. A možda je tome doprinio i način na koji je nosio svoje revolvere u futrolu od crne kože. Dokov konj je trupnuo kopitom o zemlju, kada ga je Dok zaustavio pored ograde koja je odvajala rančersku kuću od koralala. Džonah je

pogledao pažljivo uređenu baštu sa cvećem. Videlo se da je to uređivala ženska ruka, sa mnogo strpljenja i ljubavi.

– Da li vas dvojicu očekuju na ranču? – Pitanje im je postavio jedan krivonogi kauboj koji se pojavio iz jedne od zgrada. Za njima je išao drugi, čovek oštih očiju i sa nezapaljenom cigaretom koja mu je bila zalepljena za donju usnu. Dok ih je osmotrio, prelazeći pogledom od jednog ka drugom. Krivonogi kauboj se nelagodno premeštao s noge na nogu, dok se Dokov pogled zaustavio na njemu. – Odvedi nas Donelu – rekao je Dom metalnim glasom. – Gle, gle! – kauboj se lupio rukama po bokovima i na njegovom licu se pojavio izraz negodovanja. – Mislite da jednostavno možete da ujašete ovamo i odmah počnete da izdajete naređenja? – A šta vi mislite? – Dokov glas je bio ledeno tih – Džejk! – drugi kauboj je munuo laktom svog druga. – Da? – Pogledaj malo – pokretom glave je pokazao na Dokov bok. Iz crnih kožnih futrola virile su beličaste drške revolvera. – Ovi nisu skitnice – šapnuo je tiše, kao da zazire od sopstvenog glasa. Džejk je oborio pogled, a zatim se nakašljao. – Hm... pođite za mnom, džentlmeni. – Bez ijedne reči, Dok i Džonah su pošli za kaubojem koji se uputio prema ulaznim vratima. Vrata su bila izrađena u španskom stilu, i kvaka na njima je bila izrezbarena. Kauboj je otvorio vrata i ušao, a Dok i Džonah su ga pratili kroz mračni hol. Potpetice njihovih čizama su muklo odjekivale u tišini koja je vladala unutra. Kauboj je zastao pred jednim vratima, a zatim je, oklevajući pokucao. – Ko je? – dopro je grub glas iznutra. – Dva džentlmena žele da vas vide, gazda. – Kauboj je stupio u stranu kada je Donel prišao vratima i širom ih otvorio. Odmerenim koracima Dok je ušao u prostoriju. – Džonah Džons – rekao je sedokosi šumski lovac. Donelov pogled je kliznuo pored dvojice došljaka prema vratima gde je još uvek stajao krivonogi kauboj i nelagodno se meškoljio. – Sve je u redu,

Džejk – rekao je rančer nestrpljivo. Slegnuvši ramenima, Džejk je izašao i zatvorio vrata za sobom. Ridž Donel je pružio ruku, koju je Dok prihvatio i čvrsto je stegnuo. Osetio je da rančerova ruka drhti. I zaista, bilo je razloga za to. Donel se za poslednjih nekoliko dana mnogo promenio. Od energičnog i krepkog čoveka u godinama, sada je pred dvojicom prijatelja stajala samo senka. Donel je stajao klonulih ramena, potišten i bezvoljan. Iz upalih očiju, međutim, još uvek je žarila iskra nade. – Hvala vam, hvala što ste došli, džentlmeni! – rančeroval glas je jedva podrhtavao, i već po tome se moglo naslutiti da se zaista nalazi u ozbiljnim neprilikama.

– Da pređemo odmah na stvar, mister Donele – rekao je Dok. On nije bio čovek koji je mnogo polagao na ceremoniju. – Poslali ste mi pismo. – Donel je klimnuo glavom. – To je bilo kratko pismo, gospodo, ali u njemu je bila većina detalja. U stvari, ne bi imalo više da se doda. – Holidej je stao pored prozora. – Ima li nekih novosti? Nekih novih detalja? – Donel je tužno odmahnuo glavom. – Nema! – Onda da pređemo na stvar – rekao je Dok bez oklevanja prelazeći na sam problem.

– Moja kćerka je napustila kuću u kočiji koja je vozila za Sonoru – počeo je rančer tihim glasom, slomljenog čoveka – a zatim je kočija jednostavno nestala zajedno sa svim putnicima koji su njom putovali. Po onome što je utvrđeno, jedine osobe koje su videle kočiju, pošto je napustila grad, bili su ljudi na usputnoj stanici. To znači da se nešto moralo dogoditi između usputne stanice i Sonore. Pošto kočija nije stigla u Sonoru, našem šerifu su poslali telegram i on je organizovao poteru. Međutim, nismo ništa pronašli. Ukratko, to bi bile činjenice koje su do sada utvrđene. – Nije baš mnogo, ali, nije ni malo – procedio je više za sebe Dok, a onda se obratio Donelu. – Znači, vaša kćerka i svi putnici su nestali. Niko od njih se nije pojavio niti je od sebe dao bilo kakav znak života? – Sasvim tačno –

složio se Donel. – Jeste li pratili put kojim se kočija obično kreće? – upitao je Džonah. – Da – potvrdio je Ridž. – Zar nije bilo nikakvih znakova da je kočija skrenula s puta? Tragovi točkova? Kopita? – pitao je dalje Džonah. – Nije bilo ničega – odmahnuo je Donel glavom. Apsolutno ničega. Ono što smo videli, bili su obični tragovi koje su ostavile mnoge kočije... i nigde nismo videli da su kola skrenula s puta. – Znači da nema tragova? – Donel se uspravio. On je bio tipičan čovek sa granice, visok, snažan i u ramenima građen kao bufalo. Međutim, njegovo lice je bilo lice čoveka koji je u sebi umirao. Pesnice su mu bile čvrsto stisnute. – Hm – zabrundao je Džonah. – Takav poduhvat bez tragova i bilo kakvih ostataka kola ili eventualnih žrtava, mogli su da izvedu samo Indijanci. Ali, koliko znam, oni su sasvim mirni i sede u svojim rezervatima. Sem toga, to nije njihov metod ratovanja. Oni baš žele da ostave trag uspešnog ratnog pohoda. – Tačno tako, Džonah – složio se Dok. – Ne verujem da je to delo Indijanaca. – I Donel se složio. Glasom koji je lomio grlo rekao je. – Posao vam neće biti lak, mister Holideje. Sumu koja će vam biti isplaćena moraćete zaista da zaradite. – Pogled Ridža bio je čvrst i nepokolebljiv kada se susreo sa Dokovim. – Ja pretpostavljam naravno, da vi prihvatate moju ponudu?

Holidej ga je pogledao ispod oka. Na usnama mu je zaigrao kratak, nedokučiv osmeh. – Mister Donele – rekao je mirnim, dubokim glasom – nemojte mahati novčanicama i predlozima o nagradi. Treba pre svega da raščistimo jednu stvar. – Izvukao je iz džepa pozlaćenu tabakeru s inicijalima i izvadio tanku cigaretu. – Mi nismo prejahali toliki put samo da bismo vas videli. To je jasno. Da nismo nameravali da prihvatimo vašu ponudu ne bismo ni dolazili. Ali, morate shvatiti da novac nije najvažniji. Bar za mene... a i za moga prijatelja Džonaha...

– To si tačno rekao, Dok – umešao se Džonah. – Ja volim šuškanje novčanica, ali, daleko više uživam u šuškanju suvog lišća u oktobru. Za mene je držati jednog ulovljenog medveda mnogo draže nego dve stotine zelembaća. Kaži to mister Donelu, da nisu svi ljudi crkli samo za lov. – Holidej se osmehnu. – Čuli ste moga prijatelja, mister Donel. To što je on rekao važi i za mene. Ostavite dakle, zasada vaš novčanik i razgovor o nagradi. To ćemo rešiti na kraju, ako se sve dobro završi. Sada je važno da spasemo jedan mlad život... ako je moguće spasti ga. Jesmo li se razumeli?

Donel je ćutke klimnuo glavom. Osetio se posramljenim. U tom trenutku je ušla mlada žena noseći poslužavnik. Dok ju je posmatrao dok je otvarala kristalnu bocu i počela da sipa smeđu tečnost u čaše.

– Džentlmeni, Dona je moja supruga – rekao je Donel ponosno. Mlada žena se nasmešila, a na licu Džonsa Džonaha pojavilo se iznenađenje. – Rebekina majka je umrla pre nekoliko godina – objasnio je rančer – a ja sam se ponovo oženio. Neki ljudi su govorili da sam budala, u to vreme su mi zamerali što sam se oženio Indijankom, ali, ja nikada nisam zažalio što sam oženio svoju Kiova princezu.

– Hvala, gospođo Donel – rekao je Dok prihvatajući čašu. On se osetio u svom elementu dok je sedeo u ovoj prostoriji i srkućao brendi iz kristalne čaše, ali, nije dozvolio da se na njemu primeti da uživa. Džonah se osećao prilično raspoloženo i s osmehom je pomirisao brendi pre nego što je čašu prineo ustima. Iskapio ju je u jednom gutljaju, što zaista nije bilo nimalo džentlmenski. – Ima li još pitanja, mister Holideje? – upitao je Donel. – Pa, imao bih još nekoliko pitanja – rekao je Dok, vraćajući čašu na stočić. – Ispričali ste nam šta se desilo. Zaključili smo da je malo verovatno da su u događaj umešani Indijanci. Dakle, za nestanak dilažanse odgovoran je neko drugi, verovatno neka banda razbojnika... jer, shvatićete da kola nisu mogla da nes-

tanu tek tako... da ispare. Neko je tome morao da pripomogne. – Nego šta... – prekinuo ga je Džonah. – Koliko ja znam, u pretriji se dosada tako nešto nije desilo. – Holidej se blagonaklono osmehnuo. – I Džonah se slaže sa mnom, mister Donele. Dakle, neko je učinio da dilažansa nestane. A u zločinu, kako moje iskustvo uči, pre svega treba tražiti motiv. Vi ste bogat čovek, zar ne – obratio se Donelu. – Pa... ljudi me tako gledaju – složio se Donel. – Dobro. Onda je mogućan razlog nestanka dilažanse i vaše kćeri ucena. Jeste li dobili učenjivačko pismo ili bar nagoveštaj da ćete biti učenjeni?

– Nisam ništa dobio. – Koliko je dana prošlo od nestanka vaše kćerke? – Sedam. Tri sam izgubio sa poterom i četiri dana dok ste vi stigli – odgovorio je rančer potišteno. – Hm... – Holidej se dodirnuo kažiprstom po obrazu. – Ako bi se radilo o uceni, trebalo bi da ste dosada dobili neku vest od učenjivača. Taj razlog, dakle, gubi nešto do verovatnoće. Motiv bi onda možda trebalo tražiti na drugoj strani. Imate li vi neku ideju? – zapitao je rančera. Donelovi prsti su drhtali dok je uzimao čašu sa pićem. – Postoji jedna stvar koju sam otkrio pošto sam vam već poslao pismo – priznao je. – Da? – U toj kočiji se nalazila pošiljka novca. To su bile vojničke plate. – Znači, ako su banditi saznali za novac, moglo se dogoditi da su napali kočiju – rekao je Dok tiho. – Moglo bi biti da se kočija, a s njom i vaša kćerka, nalaze u rukama bandita. – To je! – uzviknuo je Džonah. – Biće da se to odigralo. – Holidej se zamislio i odmahnuo glavom. – Ne slaže se ništa, Džonah. Banditi ne bi skrivali dokaze svog nedela. U svakom slučaju, ne vidim zašto bi skrivali putnike... ili njihove leševe. To nije logično! – Tog trenutka je Holidej kazao ono što se Donel i sam sebi bojao da kaže. Ustao je i prišao Doku. – Pronađite je, mister Holideje! – njegov grleni glas je bio pun tuge, zabrinutosti i prikrivenih tragova panike. – Vratite mi je.

Hiljadu dolara, dve ili tri! Samo recite vašu cenu!

– Mister Donele – rekao je Dok blago – vaša ponuda je zaista galantna. Ali, postoji jedna stvar koju ćete morati da prihvatite. Moglo bi se desiti da Rebeka više nije živa. Mi ćemo obići čitavu teritoriju i verujte da ćemo učiniti sve što se može učiniti. Ali, tu mogućnost morate prihvatiti. – Donel je naglo okrenuo pogled. Znoj mu je oblio čelo. – To pismo koje ste nam napisali bilo je... hm... prilično neuobičajeno – nastavio je Dok. – Činjenica je, mister Donele, da nas dvojica nismo čarobnjaci. Ne smete i suviše da se nadate od nas, samo zato što smo pomogli vašem prijatelju u Kanzasu. – Ali... ali, vi ste rasturili bandu braće Ringo – prošaputao je rančer. Dok je bio počastvovan poverenjem koje je rančer polagao u njega, ali, to je bilo očajničko poverenje izbezumljenog čoveka, čoveka koji se u svom beznađu hvatao i za slamku i koji bi sklopio savez i sa samim đavolom kada bi znao da će mu to vratiti kćerku. A u ovom trenutku, na žalost, bilo je vreme za hladnu, surovu realnost. – To je istina – složio se Dok – ali, sve je u tom slučaju bilo drugačije. Uostalom, mi ćemo odjahati da pronađemo vašu kćerku i da vam je dovedemo. Živu, ako to bude moguće – rekao je Dok tiho. – Ali, zapamtite jednu stvar, Džonah i ja nismo nesa- gorivi, a ova stvar u koju polazimo mogla bi zaista da bude paklena. – Osim toga – podupro je Džonah svoga druga u ocenji- vanju situacije – trag koji imamo već je dosta star. – Džonah je sručio u grlo drugu čašu brendija i posegao za flašom da natoči još. Rančer se prosto skljkao u sofu, a Dok ga je pogledao sažaljivo. Donel nije bio prvi čovek koji je sve svoje nade po- lagao u reputaciju neustrašivog kockara i pustolova. Doduše, u svim dosadašnjim slučajevima, pokazalo se da su te nade bile opravdane. Ipak, ništa nije moglo da garan- tuje s apsolutnom sigurnošću da će i ovoga puta biti tako. Dok je znao da u životu nije

dovoljno biti optimista i da mnogo toga za- visi i od znakova sudbine. U svakom sluča- ju, situacija je bila vrlo teška, i moraće da angažuje sve svoje sposobnosti ako želi da akciju kruniše uspehom. Konačno, Dok je prekinuo tišinu.

– Mi bismo želeli odmah da krenemo. Nadam se da možete da nas snabdete svim što nam je potrebno. Mislim na hranu i to- me slično. – Dona – klimnuo je Donel svo- joj ženi koja je stajala pored njega. Žena je hitro napustila sobu. – Daću vam odmah i novac – rekao je Donel. – Ne – odmahnuo je glavom Holidej – zaboravili ste šta smo malopre govorili. Bez obzira šta ste o meni čuli, ja novac ne stavljam na prvo mesto. Sada je najvažnije da nađemo vašu Rebeku živu. – Donel je ustao. Hteo je da protes- tuje, ali ga je Dok umirio odlučnim pokre- tom ruke. – Mislim da bi trebalo da se po- brinemo za svoje konje – rekao je Holidej. Džonah je čežnjivo pogledao u bocu sa brendijem, ali je Dok dograbio kristalni zapušač i vratio ga na grlić. – Mnogo ti hvala – rekao je Džonah tiho. Dok je prvi izašao iz sobe i pošao hodnikom. Džonah je išao za njim, razmišljajući o tome koliko je još brendija ostalo u boci. Sa žaljenjem je odmahnuo glavom. Na verandi su zastali, i Dok je zapalio cigaretu. Slušao je rančera koji mu je ponavljao ono što mu je već bio rekao, ali je u mislima bio odsutan. Raz- mišljao je o tome šta se desilo sa Donelo- vom kćerkom? Zagonetka je bila vredna truda.

Dona Donel se pojavila u tom trenutku, noseći u jednoj ruci paket sa hranom, a u drugoj dve čuture pune sveže vode. Donel je pružio paket sa hranom Džonahu koji ga je smestio u bisage. Čuture s vodom, Dok i Džonah su obesili o rog na svojim sed- lima. Džonah je pogledao Donela kao da nije sasvim zadovoljan opskrbom. – Noći u brdima znaju da budu vrlo hladne, mister Donele. Jutarnju vlagu najbolje odagna gutljaj dobrog pića... kakvo smo maločas pili. – Donel je shvatio i okrenuo se svo-

joj ženi. – Dona, donesi jednu neotvorenu bocu. – Bolje bi bilo dve – prekinuo ga je Džonah. – Traganje može da potraje nekoliko dana. – Rančer je svojoj ženi dao znak glavom i ona se bez reči udaljila. Posle nekoliko minuta pojavila se, noseći dve boce u ruci. Videvši ih, Džonah je razvukao lice u zadovoljan osmeh, a Holidej je blagonaklono odmahnuo glavom. – To treba zaslužiti, Džonah.

– Zaslužiti! Pa šta drugo radim nego ono što je u interesu mister Donela. Dobra kapljica izoštrava um, a um i vid će nam itekako biti potrebni. Ili vi mislite drugačije, mister Holideje? – ljutio se Džonah.

– Nadam se da ćemo vam kćerku uskoro dovesti ovamo, mister Donele – rekao je Holidej. – Više bih voleo u Apači Vels – rekao je Donel neočekivano. – Apači Vels? – namrštio se Dok. – Gde je do đavola to? – progundao je Džonah. Donel je pogledao Doka. – To je jedna stara misija na pola puta odavde do Sonore. Nalazi se tačno u centru pustinje, gde put skreće za Send Krik. Tamo sam obećao da ću se sresti s Oliverom Stobijem. On je Rebečin verenik. Vidite, kočija koja ide za Sonoru zastane pored te misije da bi se konji odmorili, i Stobi će čekati da se tamo sretne. – A zašto, do đavola? – upitao je Džonah. Donel je pocrveneo. – Pisao sam Stobiju da sam vas angažovao za traganje za Rebečkom. On je jedini osim Done, koji zna da ćete vi raditi na tom poslu. Pismo je bilo slično onome koje sam poslao vama. U vreme kada ga Stobi dobije, on će... pa, nadaće se da ćete Rebeču odvesti do Apači Velsa. – Do sto đavola! – uzviknuo je Džonah u neverici. – Znači, gospodin verenik će tamo čekati da mu verenicu drugi donesu na tanjiru – Holidej se cinično osmehnuo. – Kao da se ništa nije desilo i kao da je normalno da on drema u hladovini i pije hladno pivo, dok njegovu voljenu... – Dok je malo zastao i pogledao Donela – bez koje ne bi mogao da zamisli svoj budući život, čak toliko da bi verovatno izvršio samo-

ubistvo ako bi ostao bez nje... spasavaju drugi. E, divno je to kada se dvoje tako nesebično vole, – završio je Dok i pogledao Džonaha. – Vraga vole! Taj vo ne mari za nju koliko za lanjski sneg. Na njegovom mestu ja bih prekopao pola Zapada da je nađem. To bi svaki pravi čovek učinio.

Ridž Donel je klimnuo glavom pokunjeno. Holidej je u tom momentu mogao da plane i da kaže rančeru da se poneo kao budala time što je dao skoro nemoguće obećanje uzdajući se u čoveka koga nikada nije ranije video. Međutim, kada je pogledao rančerovo lice na kome su se ogledale tuga i strepnja, osetio je da može da mu oprost. Ridž Donel je bio veliki čovek u ovoj dolini, bogat čovek, čovek u koga su svi upirali oči. Možda je nekada bio nemilosrdan u svojim poslovima. Možda je na neki način i zaslužio da mu sudbina nekim svojim nepredviđenim potezom stavi do znanja da se u životu ne mogu očekivati samo uspesi. Ali, u ovom trenutku, Donel je bio samo preplašeni otac koji je izgubio kćer, očajnik kome je ostala još jedino nada. – Videćemo se u Apači Velsu – rekao je, gledajući sažaljivo Donela. Zatim je okrenuo svoga konja i uputio se izlazu u dvorište. Džonah Džons je pošao za njim. Nekoliko puta je morao da mamuzne svoje kljuse da bi držao korak sa Migom. – Prokleta kljuse – prasnuo je ljutito. – Zar baš meni da zapadne takva mrcina. Trebalo je od Donela da tražim da mi ga zameni. Na kraju njegov posao radimo, a ne svoj. – Njegov ljutiti pogled zadržao se na torbi sa flašama i oči su mu zadovoljno zasjale. Holidej je zamišljeno ćutao. Gledao je negde ka horizontu gde je usmerio svoga konja. Tamo negde, nalazio se poslednji trag dilažanse i odatle je valjalo početi.

Senke su postale duže, a vetar je duvao nad pustom zemljom kada su Holidej i Džonah zaustavili svoje konje da osmotre ravnice koja se pružala pred njima. Beskrajno pusto more peska i usamljenih kamenih gromada pružalo se dokle god je dopirao

pogled. Iza njih je ostala divljina obrasla zelenilom, ali, ono ispred njih je izgledalo mnogo strašnije. Pesak i kamenje. Tamo u tom surovom žutosivom mrtvom pejzažu, spljoštena uz zemlju gnezdila se mala zgrada od drveta sa ravnim krovom i tremom od rasušenih dasaka. Sa daljine se nije videlo nikakvo kretanje i da se iz dimnjaka nije izvijao tanak pramen dima, postaja bi izgledala pusta. Tek je, s vremenom na vreme, poneka ptica preletela potamnelim nebom, a njena beličasta krila zraci sunca na zalasku, bojili su u purpur. – To je to – pokazao je Dok na usamljenu usputnu stanicu koja je stajala na vetrovitom pustinijskom putu. – Prvo od dva mesta na koja treba da svratimo. – Džonahan se namrštio i uzdahnuo. To je bio dug i naporan put, a crvena prašina mu je prekrivala kosu i lice kao neka maska. Da je takav ušao u neki salun, moglo mu se desiti da ga oslove kao Indijanca. – Nadajmo se da su dobro opremljeni pićem – progundao je Džonah. – Ja ne verujem da ćemo na tom mestu naći neki izbor. Ovaj kraj se baš ne bi mogao meriti sa nekim predelom iz bajke. Ovo što imamo u rezervi moramo da sačuvamo za kasnije.

Dok je poterao Miga niz padinu. Ta usputna stanica, gde je kočija poslednji put viđena, bila je mesto gde su najpre morali da dođu. Vlasnik stanice je bio poslednji čovek koji je video putnike, a Dok je svakako želeo da razgovara s njim. Nije očekivao da će mnogo saznati, ali od nečega je morao da počne. Odatle su imali nameru da krenu prema kolibi Henka O'Malija. Džonah nije bio naročito oduševljen posetom O'Maliju, ali se Dok na to nije obazirao. Henk O'Mali je živio u divljini, u predelu koji je i od Boga bio zaboravljen, i Dok se nadao da bi možda od njega mogao nešto da sazna. Verovatnoća nije bila naročito velika, ali, čovek je morao da radi s onim čime je raspolagao.

– Dobar dan – rekao je ravnodušnim glasom čovek koji se pojavio na do vratku. –

Video sam vas dok ste silazili niz obronak. – Holidej mu je uputio kratak pogled. Čovek je bio ćelav i imao je čudno bledu kožu za ovu zemlju gde su se uglavnom sretali preplanuli ljudi. Lice mu je bilo sasvim obično, a njegove oči su ispitivački odmeravale pridošlice. – Kako stojite sa viskijem, mister? – želeo je Džonah da zna. Kao da je ovo pitanje izgovoreno prijateljskim tonom malo oraspoložilo ćelavka. Nešto nalik na osmeh pojavilo se na njegovom licu. – Prilično dobro – rekao je. – Imam najbolji viski u pokrajini. – Holidej se naježio. Vrlo dobro je znao šta znači „najbolji viski u pokrajini“. To je obično bila hvalisava etiketa za piće od koga su izgarala usta, ždrelo i creva, a jednom rečju bilo je to piće samo malo bolje od otrova. – Popićemo kafu – rekao je odlučnim glasom, stavljajući Džonahu do znanja da od pijančenja neće biti ništa. Džonah je razvukao lice u bezvoljnu, gadljivu grimasu. – Uđite – rekao je vlasnik postaje. Na Dokovu izjavu lice mu se namrštilo, jer je za kafu mogao računati daleko manju cenu nego za viski, makar i najgori.

Dok je morao da sagne glavu dok je prolazio kroz vrata, prateći čoveka u prednju prostoriju. Pod u njoj bio je pokriven peskom, šest stolova se nalazilo poređano u jednom nizu uza suprotni zid, a na polici iza barske tezge nalazilo se nekoliko boca sa pićem i redovi prljavih čaša. Jedna tabla sa natpisom „sobe“ pokazivala je prema vratima još nižim nego što su bila ulazna. – Nije baš neko mesto – rekao je izvinjavajućim glasom vlasnik postaje. – Ali, ionako nemam mnogo posetilaca, i mislim da nisu potrebna nikakva poboljšanja. Prolazi svega nekoliko kočija nedeljno. Nego, moje ime je Pruvis. – Dok je seo i ispružio svoje duge noge. – Kafu, mister Pruvis – podsetio ga je. – Oh, svakako – rekao je Pruvis i zauzeo svoj položaj za barom, kao da je očekivao da će nepoznati gosti naručiti viski. Međutim, Holidej je zapalio cigaretu. – Na putu za Sonoru? –

pitao je Pruvis ljubaznim glasom. – Eh, pa ne bi se baš reklo – odgovorio je Holidej nemarno, preko volje. Vlasnik postaje je začutao. Iz iskustva je znao da nije ni poželjno ni korisno biti ljubopitljiv. Ako gost želi nešto da kaže ili pita, on će naći načina da to učini. – U stvari, ako baš želite da znate, tražimo nestalu diližansu – rekao je Dok. Pruvis kao da se malo trgao, a zatim je klimnuo glavom. – Hoćete da kažete da imate nameru da pronađete onu diližansu koja je isparila na putu za Sonoru?

– Da, baš tako. Čuli smo da se ovde zaustavila. Možda ste vi poslednja osoba koja je videla nestale putnike. – Pruvis je palcem prošao preko lica. – Ko ste vi? – upitao je konačno. – Dva čoveka koja je jedan očajni otac iznajmio da mu nađu kćer. To je za vas dovoljno, ako još dodam da je taj otac Ridž Donel!

– Da pronađete njegovu kćerku? – Pruvis je posegao za bocom i posegao dobar gutljaj. Jevtina tečnost je zaklokotala. – Do đavola, želim vam sreću! A verujte mi da će vam biti potrebna, jer potera nije uspela da pronađe ni najmanji trag. – Hm – proćistio je grlo Džonah – kažete nije uspela? – Naravno – rekao je Pruvis. – Nije ni mogla uspeti kada traga nema. U tu rabotu su umešane vanprirodne sile. – Ne verujem mnogo u te vaše sile i pre će biti da ljudi iz potere nisu dobro gledali. Tragova svakako ima, samo što oni nisu umeli da ih vide – odbrusio je Džonah. Pruvis je pote-gao još jedan gutljaj iz flaše i iskolačenim očima pogledao Džonaha. – Čujte stari, ne znam ko ste vi, ali, u poteri nisu bili žuto-kljunci već sve samo iskusni Zapadnjaci i tragači. Ova potera nije prva u kojoj su učestvovali...

Holidej je odmahnuo rukom i prekinuo krčmara, jer je ocenio da bi on u nedogled mogao da nastavi svoju tiradu. – Ima još dva-tri pitanja koja bih želeo da vam postavim u vezi s tim – drekao je. – Slušajte, gospodo – Pruvis je potegao još jedan gutljaj – kazao sam poteri sve što sam znao.

Šerifu Behanu, Keningu, Donelu... svima njima. Oni su postavljali đavolska pitanja. Ne bih baš voleo da ponovo prolazim kroz sve to. – Holidej je mirno pušio svoju cigaretu i nastavio kao da nije čuo krčmarevu priču. – Da li ste videli da se bilo šta neobično dešava od vremena kako je kočija nestala? – Pruvis je oklevao. – Šta ste time hteli da kažete? – Da li ste videli neke jahače u dolini?

– Jahače! Đavola! Nedeljama ne vidim nijednog jahača. – Pruvis je ponovo pote-gao. Ovoga puta je izgledalo kao da je grlić boce gurnuo u samo grlo. – Ovo nije glavna ulica, to treba da znate. A voleo bih da jeste, jer bih tada imao gostiju više, a i veći promet. Ne bih živeo u ovoj rupi kao crkveni miš. – Znači, ništa neobično niste primetili? – Ne! – A jeste li čuli nešto u vezi sa tim događajem? – nastavio je Dok uporno. – Čoveče, ne mučite me više. Jesam krčmar i moram da udovoljim raznim hirovima gostiju, ali, što je previše, previše je. Ništa nisam ni video ni čuo, je li vam dovoljno jasno? – Kočija je prenosila vojničke plate. Prilična količina novca – nastavljao je dalje Dok. – Nisam video nikoga osim kočijaša i putnika – bio je dosledan Pruvis. – I nisam video nikakve jahače. – Te vojničke plate su bile dobar mamac za bandite, šta vi mislite?

– Dene! – začuo se glas iz druge sobe. – Dolazim odmah – rekao je Den Pruvis, vidno obradovan što je dobio izgovor da ih ostavi. – Osećajte se kao kod svoje kuće. – Vlasnik postaje je krenuo prema vratima i nestao u uzanom hodniku. Ušao je u prostoriju gde je njegova žena stajala pored šporeta koji se ložio drvima. – Zatvori vrata! – zarežala je Elizabeta Pruvis. Bila je to mala žena, po izgledu nimalo slična svome suprugu. Na levom obrazu je imala tamnu fleku koja je poticala još od rođenja. Pramenovi sede kose odavali su njene godine. Brzo! – Pruvis je zatvorio vrata. – Elizabeta – počeo je – oni mi postavljaju pitanja o... o kočiji. – Čula sam ih – odvra-
ti-

la je ona grubo. – Posmatrala sam ih kroz vrata pre nego što sam došla ovamo. Zar ne znaš ko je onaj crnomanjasti? – Nemam pojma – odmahnuo je krčmar glavom. – Dok Holidej, kockar, pustolov, revolveraš. Čovek koji se ne boji nikoga i ne preza ni od čega. Jednom rečju, opasan čovek... možda najopasniji koji je ikada svratio u ovu jazbinu. – Pruvis nije izgledao impresioniran. – Ne ostavlja baš takav utisak. – Nemoj da te vara njegov izgled. On je ljubazan i ućtiv, ali znaj da je guja. – Pruvis se počeošao iza uva. – Pa dobro, vidim i sam da je gadno uporan. Ali, skinuću ga već nekako s vrata. – Elizabeta je nestrpljivo odmahнула glavom. – Zar nisi pročitao novine koje nam je ostavio kočijaš pre mesec dana? – pitala je. – U njima je izašla njegova slika. Pre nekoliko meseci, on i Vajat Erp rasturili su bandu Džubela Klinsija u Laredu. Dobro sam to zapamtila, jer su novine nadugačko i naširoko opisivale šta se sve dogodilo. To što su oni uradili nije pošlo za rukom nijednom šerifu. A pisalo je da je za sve najzaslužniji taj Holidej. Čega se on poduhvati, to se i ostvari. Taj ne zna za neuspeh. Čula sam o njemu i ranije.

– A ko je onaj drugi? Vajat Erp? – zinuo je Pruvis. – Ne, nije Vajat, ali, čim je sa Holidejem, nije bezopasan. Taj čova bira društvo prema sebi. – A Donel ih je iznjamio – rekao je Pruvis. – Pa, šta, Elizabeta? Potera nije uspela pa ne verujem ni da će oni uspeti. – Elizabeta je podigla čajnik sa vruće ploče šporeta. – Po onome što sam čitala o Doku Holideju, on ne dozvoljava da bude tako lako pobeđen. – Žena se namrštila. – Pitam se da li šef zna da mu se ova dva čoveka nalaze na tragu? – Pruvis je slegnuo ramenima. – Mislim da bi on to želeo da zna, Dene – nastavila je žena. – Zato nas i plaća... da ga redovno informišemo o interesantnim stvarima koje zapazimo. A čini mi se da je ovo interesantno. – Ubacila je samlevenu kafu u dve šolje. Na čelu njenog muža su se pojavile

krupne kapi znoja. – Šta misliš, šta da radimo? – Slušaj – rekla je Elizabeta – ja ću onim revolverašima odneti njihovu kafu. Ti izvedi konja iz štale, osedlaj ga i odjuri u Boulder Blaf kao da te đavo goni. Reci šefu da se Dok Holidej i još jedan tip nalaze ovde i da se raspituju o nestaloj kočiji. Ne zaboravi da kažeš da im nismo rekli ništa. Možda će šef preduzeti odmah nešto. Možda neće učiniti ništa, ali sam sigurna da će voleti da zna da se najbrži revolveraš na Zapadu mota ovim krajevima. – U redu – rekao je Pruvis ne baš oduševljeno. – Osedlaj konja – rekla je Elizabeta hladno. – I pazi da te ne čuju kada budeš odlazio. Ja ću ih poslužiti kafom i reći da si morao da odeš da pregledaš zamke. Gledaću da ih zagovaram, tako da ništa ne posumnjaju. Neće mi biti prvi put.

Pruvis je zgrabio svoj „stetson“ i nabio ga na glavu. Izašao je na zadnja vrata i tiho pošao prema štali. Zemljište je bilo prekriveno peskom koji je ugušio zvuk koraka. Vrata štale su malo zaškripala kada ih je otvorio. Njegov konj se nalazio u štali i oči su mu svetlucale u tami prostorije. Pruvis je stenjao i s mukom disao dok je skidao sedlo obešeno o kuku na zidu. Put do Boulder Blafa bio je dug, ali je on znao da je to od velike važnosti. Čovek koji je tajno vodio bandu „Dugog noža“ plaćao ga je dobro za informacije. A taj novac je uvek bio dobrodošao Elizabeti i njemu. Zategao je kolan i izveo konja u tišinu popodneva. Neko vreme je išao pored životinje, trudeći se da mek pesak prigušuje zvuk kopita. Konačno, kada je postaja ostala daleko iza njega, uzjahao je, obo konja petama i ovaj se dao u trk. Biće već ponoć kada bude ugledao prva svetla Boulder Blafa.

*

– Henk O'Mali! – već deseti put je Džonah izvikivao to ime. – Do đavola Dok! Mislim da nam zaista nije bilo potrebno da

dolazimo ovamo i posećujemo tog čoveka. – Holidej je zapalio cigaretu i plamen mu je za trenutak obasjao lice i ramena. Na licu mu se pojavio širok osmeh. Henka O'Malijsu su obojica poznavali dobro, još od ranije. Dok ga je sreo nekoliko godina ranije, kada je Henk došao u grad da se snabde barutom i olovom za njegovu prepotopsku kremenjaču kojom je samo on znao da rukuje, ali, kojom je gađao isto tako dobro kao drugi prvoklasnom „vinčesterkom“. Izvrgnut podsmehu zbog izgleda i oružja, Henk se upustio u neravnopravan obračun sa dvojicom siledžija i ko zna kako bi se taj duel završio, da se Holidej nije umešao na vreme. Posle toga su se sprijateljili i Dok je u toku tih godina dva ili tri puta svraćao u njegovu kolibu u pustari. Sa Džonahom je priča bila druga. On i Henk su bili lovci, izvrsni lovci, i obojica su u jednoj sezoni lovili u istoj lovačkoj družini. Zaključili su da se dobro slažu i da bi mogli da nastave zajedno kada se družina rasturi. I tako bi verovatno i bilo da se odnekud nije pojavila Henkova sestra, korpulentna i temperamentna žena koja se nije ustezala da svoju naklonost podeli čak i protiv volje onoga kome je ponuđena. – Do đavola – ponovio je Džonah – ta njegova sestra me nervira. – Mi nismo došli ovamo da posetimo Adu – rekao je Dok gaseci šibicu. – Želim da razgovaram sa Henkom.

– Ali, ta debela nastrljivica će biti tamo – počeo je žalbenim glasom Džonah. – A ti ne znaš šta se dogodilo poslednji put kada sam bio kod Henka! Do đavola, Dok, ne sviđa mi se ta ideja, makar šta da je u pitanju. Znam da će se ponoviti ista priča. – Eh, ne budi i suviše strog – osmehnuo se Dok sebi u bradu, pazeći da Džonah ne primeti njegov smeh. – Pa, šta bi ti hteo od temperamentne žene? – Hteo bih da prestane da navaljuje na mene... to je pravo prokletstvo! Želi da je poljubim. – Ali, ti si uvek uspevao da se odupreš tom iskušenju – podsetio ga je šaljivo Dok. – Slučajno se dogodilo da sam uvek bio dovoljno

brz – podsetio ga je Džonah. Dok je mirno pušio cigaretu. – Džonah – rekao je ozbiljno – Henk je jedina naša šansa. U stanici nismo doznali baš ništa. Istina, onaj vlasnik stanice mi je sumnjiv, držao se nekako tajanstveno i na kraju je nestao, a njegova žena se potrudila da taj njegov nestanak opravda nekim neubedljivim razlozima. Tu sigurno nisu sasvim čista posla, ali sem golih sumnji nemamo nikakvih indicija da je vlasnik postaje u vezi sa nestankom dilžanse. – Izgleda da si u pravu – složio se Džonah. – E, vidiš, zato i idemo tamo kuda idemo. Ostalo nam je samo jedno mesto gde bismo mogli da postavimo pitanja. To je koliba Henka O'Malijsa. Jedan stari pustinjački pacov kao što je on, zna mnogo stvari koje se događaju u divljini, i možda je nešto čuo ili primetio što bi moglo da nam koristi. – Džonah se namrštio i bilo je očigledno da nije baš ubeđen. – U svakom slučaju – nastavio je Dok – nisam bio kod Henka i Ade već više od godinu dana. Koliko znam, ti ih nisi posetio dugo vremena. A, oni su naši prijatelji. – Henk jeste – progundao je Džonah. Dok se nasmešio kada se setio starog pustinjaka kojeg su namećavali da posete. Henk O'Mali je bio debeo i nikako nije spadao u kategoriju lepih ljudi. Pre bi se mogao nazvati ružnim. A njegova sestra Ada je takođe spadala u tu kategoriju. U stvari, mnogo je ličila na svoja brata. Neverovatna je bila činjenica da je Henk nekada bio bankar, ali se odjednom umorio od života u stalnoj napestosti i trci za novcem. Bankrotirao je i povukao se da živi usamljeno. Neko vreme je lovio na planinama, i tada su on i njegova sestra upoznali Džonaha Džonsa. Prošlo je već dosta godina od kako je Henk prestao da lovi u grudi i za to vreme, Dok i Džons su svega dva puta posetili njegovu kolibu. Sada je bio tako pogodan trenutak, kao i svaki drugi, da im zajedno učine posetu. Jahali su dugo i konačno stigli u podnožje ogromnog kamenog monolita i tu su se zaustavili. Pošto su, malo odmorili konje,

krenuli su dalje kroz uzani prolaz. Na kraju prolaza se nalazio prostran plato koji je bio obrastao gustim žbunjem. Zategnuvši uzde, dva jahača su motrila prema severu. Razbacane stene su podsećale na zube, a nad platoon je vladala savršena tišina koja je u sebi imala nečeg jezivog, da Džonah nije mogao a da se ne strese. – Mora da je đavolski neprijatno živeti na jednom ovakvom mestu – rekao je. – Jesam pustinjak, ali ovaj Henk živi bogu iza leđa. – Bez reči su nastavili dalje. U jednom trenutku, Dok je naglo zategnuo uzde svom Migu, a Džonah je takođe zaustavio svoje kljuse. Ruka Dokova se spustila prema koltu, a trenutak kasnije, senke koje su se nalazile pred njima na putu, počele su da se pokreću. Bilo ih je tri. Tamne, nejasne figure jahača koji su sedeli na konjima. Jedna prilika je izjahala iz zaklona koji je pružalo ogromno stablo pamukovog drveta i Dok je neprimetno izvukao revolver. Prigušivši rukom metalni zvuk, zategao je oroz. – Prokletstvo – progundao je Džonah. – Gori su nego kojoti. Nema baš utisak da su prijateljski raspoređeni.

Tri senke su i dalje bile same i jedva su mogle da se izdvoje od tamne pozadine koja ih je okruživala. Jedan je na sebi imao konjičku uniformu. Najviši od trojice, čija je kosa padala na ramena, poterao je konja bliže. – Do sto đavola – rekao je Džonah tiho, a u glasu mu se osećala napetost – zašto nam već jednom ne priđu?

– Sada nas samo odmeravaju – rekao je mirno Holidej. – Nastavi da držiš ruku na revolveru. Ipak, ne pucaj dok oni ne pokažu nameru da napadnu. – U tom trenutku se visoki jahač izdvojio od ostalih, ostavljajući ih pored stabla pamukovca. Lagano ali odlučno, poterao je svog konja prema grupi stena koja se nalazila sa desne strane Doku i Džonahu. Holidej ga je sve vreme pratio pogledom. Konačno se jahač zaustavio i odmerio ih očima koje su imale nečeg grabljivog u sebi. Čovek koji je na sebi imao konjički kaput poterao je svoga konja

kako bi strancima stao sa leve strane. – Znači, to im je namera – promrmljao je Dok. – Nameravaju da nas opkole kako bi nas uhvatili unakrsnom vatrom. – Džonahova ruka je stegla dršku revolvera. – Do đavola Dok, zar da samo sedimo ovde kao pacovi uhvaćeni u klopku? Ne volim takve situacije. Ja sam za akciju, a ne za čekanje. To mi ide na živce. – Jahaćemo – rekao je Dok tiho. – Pravo prema onom koji je ostao pored drveta. Polako i mirno. – Okej – rekao je Džonah i poterao svoga konja. Kada su prešli nekoliko jardi, čovek koji se nalazio pored pamukovog drveta počeo je uspaničeno da maše svojim kompanjonima. Čovek koji se nalazio pored stene viknuo je glasno. U tom času je čovek pod drvetom podigao pušku i nanišanio na Holideja. Tišina koja je vladala nad celim krajem bila je razbijena pucnjem Dokovog „linkolna“. Plamen iz njegove cevi sevnio je samo delić sekunde pre nego što je presretač povukao obarač svoje puške. Bandit se zateturao jauknuvši od bola i besa. Puška mu je ispala iz ruke, a zatim se začuo tup tresak kada je bandit sleteo s konja i pao pored svoje puške. Nekoliko trenutaka su oba napadača nepomično zurila u svog kompanjona, a zatim je čovek u konjičkoj bluzi naglo okrenuo svoga konja.

Ne oklevajući ni trenutka, Holidej i Džonah su poterali svoje konje prema pamukovom drvetu. Visoki bandit koji se nalazio pored stena, mahao je divlje i psovao za jahačem u konjičkoj bluzi, koji je bežao u sigurnu zaštitu noći. U tom trenutku grmnuo je Džonahov revolver i pogodio bandita u rame. Čovek je klonuo u sedlu, ali se grčevito uhvatio za vrat svoga konja. Panično ga je obo i životinja je poletela u pustinju. Džonahovi meci su zviždali za njim. Dok je prekorno odmahnuo glavom i planinski lovac je, uz gundanje, vratio revolver u futrolu. Dok je zaustavio svoga Miga kada je stigao do bandita koji je ležao na zemlji. Sjahao je i prišao mu, a zatim ga je okrenuo na leđa. Na košulji pogođenog

bandita razlivala se tamna mrlja, tačno na mestu na kojem se Dokovo tane zabilo u meso. Dok je kleknuo na jedno koleno i nagnuo se nad čovekom. Banditove oči su bile širom otvorene i stakleno ukočene u nepomičnoj mirnoj smrti. Džonahova senka je pala na njega. – Momak je sasvim dobro pogođen – rekao je Dok. – Sudeći po njegovom izgledu, čini mi se da ima u sebi indijanske krvi. Mešanac.

– Šta mu je to oko vrata? – progundao je Džonah. Dok se uspravio. – Izgleda da je ogrlica od kostiju. Takve amajlije nose Indijanci. Ovaj i ako nije Indijanac u svakom slučaju ima veze sa njima. – Džonah se stresao i pažljivo se osvrnuo oko sebe. Svuda je bilo tamno, a negde u blizini kojot je urlao svoju jezivu pesmu. – Ne dopada mi se sve ovo, Dok, – rekao je Džonah. – Dvojica tih đavola su nam pobešla. To samo može da znači da će se uskoro vratiti i dovesti i ostale sa sobom. Trebalo bi da potražimo neko mesto gde bismo mogli da se branimo za slučaj da nas napadne neka veća grupa. – Dok je prišao svome konju i uzjahao. – Hajdemo do Henka – rekao je. Potali su konje ostavljajući telo mrtvog bandita da leži na mestu na kojem se nalazilo. Nije bilo sumnje da će njegovi kompanjoni da se vrata na to mesto. Obišavši pamukovo drvo potali su konje u galop i mesto okršaja je ubrzo ostalo za njima. Jedan sat kasnije dva jahača su jurila pustom ravnicom. Nešto kasnije, teren je prestao da bude ravan i konjska kopita su klizila po oblim kamenčićima rasutim svuda unaokolo. U jednom času tragači su bili prinuđeni da sjašu i vode svoje konje, ali ubrzo su ponovo bili u sedlima. Posle nekih pola sata žustrog jahanja pred njima se u daljini na jednoj blagoj uzvišici ukazalo žučkasto svetlo žmirkavo poput sanjivog oka. Njihov cilj, koliba Henka O'Malija, bio je na domaku. Na domaku je bila i tražena bezbednost. Prišavši bliže svetlu, Holidej i Džonah su usporili kas svojih konja. Kada su došli nadomak zgrade, videli su

da je visok dimnjak bio podignut uz zid kolibe, i tanak stub dima se, nošen vetrom, dizao uvis. Pas je zalajao. Na jednom prozoru se pomakla neprozirna zavesa upravo u trenutku kada su dva putnika sjahala pred ulaznim vratima. – Gle, gle, koga to vidim! – zagrmio je glas Henka O'Malija koji se istog trenutka pojavio na širom otvorenim vratima. – Hej, Ada! Dođi brzo ovamo da vidiš samo kakvo te iznenađenje čeka!

– Ko je sada to u ovo gluvo doba noći? – začuo se iz kolibe ženski dubok, pomalo hrapav alt. – Zar ima još nekoga živog sem nas ko dolazi u ovu pustinju? – Ima – odgovorio je Henk svojoj sestri, jer to je bio njen glas – i kada vidiš ko je to došao, pašćeš od iznenađenja. – Na osvetljenom okviru vrata pojavila se još jedna glomazna figura i nešto kao indijanski poklik, vinulo se iz punačkog grla još punačkije Ade O'Mali. – Džonah Džons! Ovome se zaista nisam mogla nadati. Stvarno si me obradovao – dodala je, ustremljujući se ka Džonahu. – A vidi ko je s njim – dodao je Henk polazeći za svojom sestrom ka gostima. – Dok! Dok Holidej! Najslavniji pustolov Divljeg zapada i naš stari znanac. E, da sam juče umro, ne bih doživeo da vas vidim zajedno. Ali, odakle se vas dvojica znate? Čim zajedno jašete, znači da ste dobri znanci?

– Slučaj je hteo da se sretne – odgovorio je Dok – kao što u životu često biva. Nadam se da smo dobrodošli? – Kako da ne! – riknuo je Henk i prišao bliže da se pozdravi. Ruke su se našle u čvrstom stisku, i nastalo je uobičajeno tapšanje po ramenima i leđima, izraz prisnosti i pozdrava. Ada je bez oklevanja zgrabila Džonaha u svoje naručje i uspela, uprkos njegovom protivljenju i otimanju, da ga poljubi u usta. Džonah je napravio otužan izraz lica, i nadlanicom gadjljivo obrisao usne. Nekoliko minuta O'Malijevi su izmenjivali sa gostima pozdrave dobrodošlice, a za to vreme dvojica namernika su rasedlali svoje konje

i smestili ih u štalu. Zatim su svi pošli u kuću, malu kolibu sa niskim vratima pred kojima je Dok morao da se sagne da bi prošao. Unutrašnjost kolibe malo se razlikovala od spoljašnjosti. Dva odeljenja sa niskom tavanicom, od koji je jedno služilo kao Adina spavaća soba, a drugo kao dnevna soba, bila su odeljena zidom od grubo tesanih dasaka sa pukotinama popunjenim mešavinom blata i pleve. Na drvenom stolu čkiljila je prljava petrolejka, a u uglu, u crnom gvozdenom šporetu pucketala je vatra, šireći prijatnu toplinu. Ne čekajući da budu ponuđeni, Dok i Džonah su seli za sto, a Henk i Ada su im se pridružili, dok je Ada sve vreme netremice piljila u Džonaha. – Ada – nacerio se Henk svojoj sestri – donesi našim gostima nešto da prezagaje. – Ada se nasmešila Džonahu, a sedokosi lovac je napravio grimasu i skrenuo pogled u stranu. – Pa lepo – kazao je konačno Henk – šta vas je dovelo u ovaj deo pustinje? – Holidej je bez žurbe izvadio tabakeru i uzeo cigaretu. Pripalio je i povukao nekoliko dimova. – Ovo nije samo obična poseta, Henk – rekao je ozbiljno. – I mislio sam da nije – slegnuo je Henk ramenima. – U stvari, Henk – rekao je Dok iskreno – mi smo došli radi jedne informacije. – Henk se namršti. – Kakva je to informacija, Dok? – Henk – rekao je visoki pustolov – jednom si mi rekao da se u ovoj pustinji ne dešava ništa što ti ne znaš. – To je tačno. Uvek sam u toku događaja – rekao je Henk. – Novajlije kao što smo Džonah i ja ne poznaju pustinju tako dobro i vide samo pesak i šiblje kada jašu ovuda – nastavio je Dok. – Ali, ti vidiš mnogo više od toga. Ti čuješ više. Ljudi koji se kreću ovim krajevima, često prolaze pored tvoje kolibe.

– Pa, tako nekako dođe – složio se Henk. – U svakom slučaju, ti si mnogo više obavešten o događajima nego mi – nastavio je Holidej. – Kakva je to informacija? – pitao je Henk. – Henk – rekao je Holidej, naizgled nezainteresovano, pri čemu je pra-

tio kolutove dima iz cigarete – ti si verovatno čuo da je nedavno nestala diližansa?

Henk je samo trepnuo. – Mi tragamo za tom diližansom, Henk – rekao je Holidej i otresao pepeo sa cigarete. Nastala je duga tišina. Ada, koja se nalazila pored ormana sa namirnicama, naglo se okrenula, a Henk je počeo nemirno da lupka prstima po ploči stola. Da bi prekinula tišinu i zabašurila odgovor na Holidejevo pitanje, umešala se Ada. – Spremiću kafu posle jela. Slažete li se? Mislim da kafa uvek prija, a naročito u ovom trenutku. – Holidej se osmehnulo Adi i klimnuo glavom. Nastavio je da puši i opet se obratio Henku. – Šta si čuo o tom nestanku, Henk?

Henk je ustao i počeo da podešava fitilj na petrolejki. Pokušao je da prikrije nervozu i to bi mu uspeło sa svakim drugim, ali, ne i sa iskusnim Dokom. – Ja ne čujem sve što se dešava – rekao je pustinjski pacov. – Reci mi nešto više.

– To je bila diližansa iz Boulder Blafa – rekao je Holidej. – Svratila je pored usputne stanice, a zatim je nestala bez ikakvog traga. Šta se govori po pustinji, Henk? Mora da se bar nešto govori. Hajde, ne izigravaj naivka. Ni ti ni ja nismo nimalo naivni. – Ada je postavila tanjir sa svežim biskvitima na sto. Džonah je omirisao prijatan miris peciva, a zatim je podigao pogled. Adine oči su svetlucale dok ga je posmatrala. – Dugo je vremena prošlo od kako sam te poslednji put videla, Džonah – rekla je. – Ja uvek mislim na tebe, uvek govorim o tebi. Pitaj Henka... on će ti reći da govorim istinu. – Aha, to je tačno – izgledalo je da je Henku bilo drago što mu se pružila prilika da promeni temu razgovora. – U to nemoj ni da sumnjaš, Džonah. Ada te pominje svakog dana. Da nisam preživio ovo što jesam, mislio bih da je zaljubljena u tebe. – Džonah je zatreptao i zastao mu je zalogaj u grlu. Ada se okrenula prema ogledalu i počela da gladi kosu. Bila je građena kao bufalo, ali njeno okruglo lice sa mesnatim usnama i pljosnatim nosom čini-

loju je simpatičnom. No, njene velike grudi koje su zatezale haljinu na njoj i debele ruke koje su podsećale na pipke ogromnog oktopoda, kvarile su utisak.

– Razgovarali smo o toj diližansi, Henk – podsetio ga je Holidej. – Ja vas dvojicu dobro poznajem, Dok – promrmljao je Henk. – Vi ne radite ovaj posao radi ličnog zadovoljstva. U svakom slučaju, ne radite ga iz zadovoljstva. Mora da vas je neko angažovao. – Ti si stari lisac, Henk. Ako baš želiš da znaš, angažovao nas je Ridž Donel. – Henk je malo zviznuo. – Da, njegova kćerka se nalazila u toj kočiji – objasnio je Dok.

– Ako vas Donel plaća, onda zaista radite za dobrog poslodavca – rekao je Henk. Dok je jasno primetio grabljivi izraz koji se pojavio na licu starog pustinjaka. Pohlepa je bila Henkova slabost koju nije mogao da obuzda i Dok je to hteo da iskoristi. Izvadio je svoj kožni novčanik i izvukao više novca nego što su Henk i Ada videli poslednjih meseci. Brat i sestra su buljeći pogledali novčanice, a onda su pogled ras kolačenih očiju upravili na Doka. – Pedeset dolara – rekao je Dok. – Biće tvoji ako počneš da se sećaš šta se sve govori u pustinji o tom događaju. – Nisam rekao da sam bilo šta čuo – pobunio se Henk. – Pedeset dolara – ponovio je Dok. Henk se nagnuo prema njemu. – Stari Džekob Mag je juče svratio. Mag je tragač za zlatom, znaš. Dosta je zašao u godine, ali, uši i oči drži dobro otvorene. Razgovarali smo malo uz kafu i viski i on mi je rekao da je video neku diližansu u kanjonu „Crne guske“. – Gde je to? – Zapadno odavde. Tamo malo ko odlazi... samo poneki tragač kao što je Mag, koji se još uvek nada da će tamo pronaći zlato... i možda neki desperados koji tamo prođe bežeći od zakona.

– Šta je još rekao? – Ne mnogo. Samo da je video kola iz daljine. Nije se trudio da im priđe bliže. – Znači, kanjon „Crne guske“, hm – promrmljao je Holidej. – E, čuj me, Henk, znam da si mi prijatelj, ali, nije lepo

od tebe što sam tek novcem uspeo da ti odvežem jezik. Tako nešto ne bi smelo da se događa između starih drugova. No, oprostiću ti tu slabost, kao što Džonahu opraštam njegovu naklonost prema viskiju. – Dok! – Henk je upozoravajući podigao prst. – Ja ti svakako jesam prijatelj, a ono što si maločas rekao zaboravi. A sada još nešto. Ja dobro znam da vas dvojica niste novajlije u baratanju revolverom, ali, zaista ćete biti budale ako odete do tog kanjona. – Ah! A zašto? – To je jedno od Traubinih lovišta – objasnio je Henk. – Trauba vodi bandu odmetnika meleza i Indijanaca. Oni mene ostavljaju na miru i mnoge druge ljude koji žive u divljini. Međutim, došljake kao što ste vi, oni napadaju.

– Najverovatnije da smo već imali prilike da se uverimo u njihovu gostoljubivost – rekao je Dok. – Pre kratkog vremena tri momka su nas sačekala i pokušala da nas ubiju. Jednog od njih smo sredili, a dvojica su pobjegla. – Đavolski momak taj kojeg je Dok smakao – rekao je Džonah. – Oko vrata je imao ogrlicu od kostiju.

– Ogrlicu od kostiju! – uzviknuo je Henk. – To može da bude samo jedan čovek. – Meni svi oni izgledaju isto – slegao je ramenima Dok. – To mora da je Antonio... Traubin sin – rekao je polako Henk. – Do sto đavola, smakli ste njegovog dečaka. Ako je tako, onda vam se zlo piše. Trauba nije čovek koji će lako zaboraviti smrt svoga sina. – A dva lešinara su zbrisala – nacerio se Džonah. – Prema tome, on je obavešten šta se dogodilo. – Vratice se i to sa celom bandom – upozorio ih je Henk. – Zaista ste ludi ako nameravate da odete dalje. To ne bih savetovao ni najgorem neprijatelju.

Dok je odmahnuo glavom. – Došli smo ovamo da obavimo jedan posao, Henk, i nećemo se tek tako zaustaviti. Misliš li da je moguće da je taj Trauba presreo kočiju? – Čuj Dok – uozbiljio se Henk. – Ti imaš iskustva za okršaje za zelenim stolom i znaš kako se poteže revolver. Neću da

kažem da si baš žutokljunac kada su u pitanju Indijanci, ali, verujem da o njima Džonah više zna od tebe. Zato ti ne bih preporučio da se igraš sa Traubom. On i njegovi ratnici su lukavi kao lisice, a surovi kao vukovi. Nema mučenja koje oni nisu u stanju da izmisle, a da ne govorimo o onim isprobanim zakopavanjima u mravinjake. Jesi li ikada imao prilike da to vidiš? – Ne – odmahnuo je glavom Dok – ali, verujem da je gadno. – Nego šta. Ja sam jednom video čoveka koga su Apači zakopali do grla u mravinjak i namazali mu lice medom. Znaš li kako je to izgledalo? Užasno! I sada se naježim kada se setim toga. Zamisli ogromnu, živu, otvorenu ranu! E, to je to. Oči, usta, jezik, uši, sve dopola pojedeno i prekriveno gomilom mrava koji mile i čupaju male komadiće mesa, sitne kao vrh čiode! To su bolovi od kojih se ludi. Nesrećnik više nije imao snage ni da urla, niti je imao čime da urla. Grlo i glasne žice su mu već bili pojedeni i iz njega je dopiralo samo neko stravično ječanje. To je nešto najstrašnije što sam doživeo. – Verujem ti, ali, rekoh ti da ja tako lako ne odustajem. Nego, šta misliš o onome što sam te maločas pitao? – Ne znam, ali, rekao bih da njegovi ljudi kao lešinari napadaju usamljene putnike. Ali, nikada nisam čuo da su izvršili napad na neku kočiju ili slično. Međutim, jedna banda je to mogla da učini. – Koja banda? – pitao je Dok. – Banda „Dugog noža“ – rekao je Henk. – Banda opakih ubica. Nema Indijana, već samo beli banditi. Možda su to bili oni, ali, naravno, to je samo moja pretpostavka. – A gde se krije ta banda? – Henk je bespomoćno ispružio ruke ispred sebe. – Na to pitanje ne bih umeo da ti odgovorim. Oni su i suviše konspirativni. I ne samo to. Ja mislim da se oni u stvari ne kriju u pustari, već da pojedini od njih žive u naseljima, a sastaju se samo kada treba da izvrše neki prepad. No, nisam siguran da je tako. Možda imaju neko skrovište u brdima, ali, u svakom slučaju ja

ne znam gde se nalazi to skrovište. Niti sam ikada čuo od bilo koga da je video tu bandu.

Holidej je ozbiljno klimnuo glavom. Od bio je gust kolut dima i zamišljeno se zagledao u tavanicu. – U tom slučaju, mi ćemo morati da ih pronađemo. – U tom trenutku je doneta kafa. Napolju je vetar podizao čitave kovitlace peska koji je udarao po zidovima drvene kolibe. Plamen lampe je divlje treperio pod naletima vetra koji je prodirao kroz pukotine na zidovima. Posle večere su na sto doneli karte. Henk je voleo da se kocka, ali je izgubio deset od svojih pedeset dolara. To ga je oneraspoložilo, jer nije voleo da gubi. Posle toga je odlučio da će biti mnogo bolje da pođu na spavanje. Dok je razmotao svoje cebe rešivši da prespava na podu. Sutra rano ujutru krenuće prema kanjonu „Crne guske“. Ako je diližansa tamo viđena, to će biti prvi trag na koji su naišli. Možda će tamo naći i neki putokaz kuda treba da idu.

*

Napustili su kolibu Henka O'Malija kada su prvi zraci zore počeli da se javljaju na nebu čiju je tamnu boju zamenilo jutarnje sivilo. Vetar koji je duvao tokom cele noći sada se utišao, i svuda okolo vladao je savršeni mir. Oproštaj od prijatelja bio je kratak i srdačan. Uz put Dok je pravio aluzije na Džonahovu noć provedenu u Adinoj sobi. Putovali su dugo. U jednom momentu Dok je rekao. – Nemoj da se osvrćeš, ali, čini mi se da imamo društvo. – Džonah se namrštio. – Koliko ih je? – Samo jedan. Prati nas već izvesno vreme – promrmljao je Dok. – Možda je jedan od naših „prijatelja“ od sinoć. – Džonah je izustio priгуšenu psovku. Doku nije bilo potrebno da se osvrće kako bi se uverio da ih bandit prati. Taj momak u konjičkoj bluzi sledio ih je još od kako su napustili kolibu Henka O'Malija. Kao senka ptice grabljivice koja

kruži visoko na nebu vrebajući plen, bandit ih je pratio čekajući svoj trenutak.

Kanjon se uskoro pojavio pred njima. Jedna stara indijanska staza je vodila dole i revolveraši su oprezno počeli da se spuštaju. Holidej je vodio, a Džonah je išao za njim. Staza je bila strma i vrlo uska, a kameni zidovi su se dizali ravno uvis i nadvijali nad stazu. Samo jednom, naoko nemarno, Dok se osvrnuo. Naravno, njihova senka je bila iza njih. Konačno su stigli do dna. Upspravni, glatki zidovi su se dizali s obe strane i svojom visinom sprečavali toplotu rane zore da proдре u kanjon. Ovde, dole su senke bile tamne, a vazduh težak i vlažan. Put je bio prekriven krupnim komadima oštih stena i na ovom mestu je čak i Holidej morao da sjaše sa svoga Miga. Dok i Džonah su išli nepokolebljivo dalje. Zidovi kanjona su bili tako blizu da su se skoro dodirivali, ali su se na jednom mestu naglo rastavljali i otvarali pogled na kanjon koji se pružao u daljinu, koliko god je oko moglo da dopre. Kanjon „Crne guske“ bio je u stvari jedna ogromna dolina opkoljena visokim stenama koje su kao prsti štrčale u plavo nebo. Tlo kanjona bilo je prekriveno peskom i samo se ponegde moglo videti kržljivo žbunje. Na samom ulazu su se nalazila tri osušena stabla. U momentu kada su jahači ujahali u kanjon, nekoliko lešinara se podiglo s osušenog stabla i uzletelo na stene koje su činile obod kanjona. Džonah se i nehotice stresao kada je jedna ptica ispustila prodoran krik, i ruka mu je mahinalno pala na dršku revolvera. Holidej je samo odmahnuo rukom i nastavio dalje. Teška tišina je vladala u kanjonu. Ništa nije remetilo tu tišinu, ništa se nije pokretalo. Ni dašak vetra nije uznemiravao peščani pokrivač. Holidej je pažljivo osmotrio okolinu. U početku je samo video crvenkasti pesak i crne stene. Zatim je ugledao jedan udaljeni objekat. – Pod onom visokom stenom – pokazao je Dok na crnu tačku koja se jedva nazirala u daljini. – Do đavola! – uzvik-

nuo je Džonah. – Mora da su kočiju skotrljali preko ivice. – Odjahaćemo tamo i uverićemo se. – Dok – rekao je stariji jahač – kako stoji stvar sa našim pratiocem? – Prvo ćemo detaljno ispitati kočiju, a zatim ćemo se obračunati s njim – rekao je Dok. – U stvari, meni je drago što se on nalazi iza nas, jer osećam da će nam na neki način biti od koristi. – Kako? – zabezeknuo se Džonah. Međutim, Dok je već obo svog Miga. Uskoro su kopita konja pravila jasan trag u mekom pesku. Ovde, u samom središtu kanjona „Crne guske“, čovek se osećao nelagodno, ranjivo među ovim zidovima od glomaznih stena. Kako su prilazili bliže, kočija se videla bolje. Podsećala je na neku starinsku galiju koja leži na valovima uzburkanog mora. Prišli su bliže. Komadi drvene opreme su ležali svuda po pesku. Kočija se raspala posle teškog pada niz obronak kanjona. Razbijeni točak je ležao nekoliko jardi od njih, a iverke polomljenih dasaka su pokrivala peščano tlo. Sama kočija je podsećala na drveni skelet koji se izdizao iznad peska. Samo su dva točka ostala na razbijenoj osovinu, a i se-dište kočijaša je ostalo nedirnuto i čitavo.

Dok je podigao pogled prema ivici kanjona. Nalazila se direktno iznad njih, i na ravnim zidovima su se jasno videli tragovi koje su izgrebali u gvožđe okovani točkovi kočije koja se skotrljala dole. – Dok! – Džonah je sjahao s druge strane olupine. Holidej je skliznuo sa sedla. – Pretpostavljam da su na ovom mestu sahranili putnike – rekao je Džonah ozbiljno, pokazujući tri humke u pesku. Na humkama međutim nije bilo nikakvih oznaka po kojima se moglo saznati ko je sahranjen u njima. Dok je preko ramena bacio jedan pogled prema prolazu. Njihov pratilac se dobro krio, ali ga je oštro Dokovo oko primetilo. – Moraćemo da utvrdimo ko su ubijeni putnici, Džonah – rekao je. – Kako? – na Džonahovom licu pojavio se izraz zbunjenosti. – Kopaćemo i otvorićemo grobove. Ne verujem da su naročito duboki, pa, nećemo

imati mnogo posla. Možda bismo mogli da ih otkopamo rukama. Pesak je mek. – Džonah se zgrnuo i zagrcnuo. – Da otvaramo grobove? – Kako misliš da saznaš da li se Rebeka nalazi ovde ili ne? – Znam, ali, kada sam pošao sa tobom nije mi ni na kraj pameti bilo da ću morati da raskopavam grobove. Ja nisam mnogo religiozan, ali mi je mrska pomisao da sknavim grobove. – Pa lepo, ako ti nećeš, onda moram sam – rekao je Dok i uzeo jednu polomljenu dasku koja je mogla da posluži kao lopata. – Čekaj, zar nije jasno da tu leže tri osobe – pokušao je Džonah da ga zadrži, pokazujući humke. – Jeste, ali u diližansi je bilo četiri osobe. Dva vojnika, Rebeka i kočijaš. A kao što i sam vidiš, ovde su samo tri humke. Jedna od te četiri osobe ili nije sahranjena ovde, što je sasvim moguće, ili... – Holidej je značajno pogledao druga... – Ili je živa. A za nas je, kao što znaš, vrlo važno da saznamo da li je četvrta osoba u životu... a što je još važnije, da li je ta četvrta osoba Rebeka.

Džonah je uzdahnio i nevoljno pošao za Dokovim primerom. Uzeo je i on jednu dasku i prišao najbližem grobu. Počeli su da raskopavaju pesak na humkama. Jedan usamljeni lešinar je lebdeo nad njima kao da je očekivao gozbu. Dokova lopata se zarila duboko u pesak i odjednom je naišla na nešto tvrdo. Odbacio je još peska i pred njima se pojavio deo plave uniforme i osetio je jak zadah mesa koje je već počelo da truli. – To je jedan od vojnika – rekao je. – I ovde kod mene – rekao je Džonah i okrenuo lice od rupe koju je iskopao. – Sada ćemo proveriti i treću raku – rekao je Dok. – A šta je sa našim pratiocem? – Posmatra nas sa ivice. – Nije im trebalo mnogo vremena da otvore i poslednji grob. Ovaj je bio malo dublji od prethodna dva, ali je uskoro Dok uspeo da iz sitnog peska izvuče jednu ruku. – Pretpostavljam da je ovo bio vozač kočije, Džonah – izjavio je Dok. – Konačno, vidi se da je bio muškarac. – Džonah je tiho zviznuo. – A Rebeka?

Ako nije mrtva, gde je ona? – Ja sam već Donelu napomenuo tu mogućnost – rekao je Dok. – Izgleda da su je banditi povelili. – To bi moglo da znači da je još živa – konstatovao je Džonah. – Možda bi za nju bilo bolje da nije. Pomisli samo šta se sve moglo dogoditi. Ona je mlada i sudeći po svemu što smo čuli, prilično je lepa. Banditi nemaju često prilike da se nađu sa ženom i ne verujem da su želeli da propuste takvu priliku kada im je Rebeka Donel pala u šake – rekao je Dok. Džonah je tužno klimnuo glavom. Iako je pola veka proveo u divljini, on je ipak bio čovek mekog srca. – Ona se možda još uvek nalazi u nekom banditskom logoru? Možda je u logoru „Dugog noža“? – Još uvek nismo sigurni da je banda „Dugog noža“ odgovorna za nestanak diližanse – slegnuo je Dok ramenima. – Međutim, izgleda da Henk smatra da su samo oni mogli to da izvedu. Ako nemaš ništa protiv, postoji samo jedan način da s tim budemo načisto. Moramo odjahati u logor bande.

Džonah ga je kritički odmerio. – Jesi li iznenada poludeo?

– Henk nije znao da nam kaže gde se krije banda „Dugog noža“ – rekao je Dok više za sebe. – Ali, ja mislim da u blizini imamo nekoga ko bi to mogao da zna. – Dokov pogled je skrenuo prema uzanom prolazu kroz koji su maločas prošli i koji je vodio izvan kanjona „Crne guske“. – Zatrpa peskom ta tela – rekao je Dok. – Dođaćemo odozgo i kamenje tako da zaštitimo grobove od lešinara. Trebalo bi odmah da krenemo. – Za svega nekoliko minuta, rake su ponovo bile pokrivene. Sa krikom protesta lešinar koji je neprekidno kružio iznad njih, uzdigao se i vratio na ivicu kanjona gde je ranije stajao. Sunce je sada sijalo punim sjajem i rojevi muva su zujali kroz vazduh oko njih.

– Taj neko bi mogao da nam pomogne da pronađemo logor bande – promrmljao je Džonah. – Jesi li to mislio na našeg „priatelja“? – Baš na njega – rekao je Dok

pljeskajući šakom o šaku da bi otresao pesak sa ruku. – Optimista si. On nam nije baš mnogo naklonjen, kao što si mogao da se uveriš. Ne verujem da će hteti da nam pomogne. – Ne verujem ni ja – složio se Dok. – Pa, kako onda misliš? – Mislim da neće hteti milom da nam pomogne. Ali, niko na svetu ne radi baš sve ono što želi, a to važi i za našeg „prijatelja“. Dakle, ako ne bude hteo milom, pomoći će nam silom. Šta kažeš na to? – Kažem da još uvek ne shvatam kako će nam taj naš „prijatelj“ pomoći. – Pa, evo kako. Mi ne znamo gde se krije banda „Dugog noža“. To ne zna ni Henk. Ali, neko mora da zna. Moje mišljenje je da Traubini banditi svakako znaju gde se krije susedna banda. I to njihovo znanje mi ćemo iskoristiti... ovaj put naravno silom! – Džonah je klimnuo glavom u znak da se slaže. – Vraški momak si ti, Dok. – Preteruješ, krenimo. – Prišli su konjima i uzjahali ih. Potali su konje prema uskom otvoru među stenama koje su činile zid kanjona. Ostaci kočije su ostali za njima. Ujahali su u senku kamenih zidova koji su se dizali ravno uvis. Topao povetarac ih je dočekao na ulazu u mračni prolaz i, požurujući svoje konje, oni su krenuli dalje. Kamena staza je vodila nagore, ali, uspon nije bio naročito strm. Odjednom, Dok je zategao uzde svom konju. Na nekoliko stopa iznad njih kao razjapljena čeljust nekog čudovišta, crnio se otvor pećine u steni. – Ovde ćemo ga upecati. Mesto je kao naručeno za prepad. Sakrij konje, Džonah – rekao je Dok i skliznuo iz sedla. – Zatim se skloni negde na drugoj strani. Ja ću biti u pećini. Kada se naš „prijatelj“ pojavi, imaj na umu samo jednu stvar. Potreban nam je živ. Mrtva usta ne govore, a nama je potrebno da taj čovek propeva ono što zna. – Džonah je samo klimnuo glavom.

Dok je prišao kamenom zidu i uhvatio se za jednu izbočinu koja se nalazila ispod otvora pećine. Lagano se uzdigao rukama, a tada je njegova noga pronašla oslonac

u jednoj pukotini. Posle nekoliko trenuta našao se u mračnoj unutrašnjosti pećine. Tačno ispod njega nalazilo se dno prolaza, vijugav put koji je vodio u otvorenu ravnici. Bacio je pogled prema suprotnom zidu kanjona. Džonah je odveo konje iza jedne velike kamene gromade, a sada se njegova pasivna prilika zavalila u zaklon među stenama. U tom trenutku, na ulazu u prolaz začuo se neki šum. Holidej ga je više naslutio nego što ga je čuo. Legao je na pod pećine i izvukao revolver iz futrole. Za to vreme, Džonah se već nalazio u zaklonu, i sa svog mesta u pećini, Dok je mogao da vidi samo vrh njegovog šešira. Dobri, stari Holidej. Vešt je kao prerijski šakal. Samo da konji slučajno ne frknu. Ali, konji nisu frknuli. Džonah se pobrinuo i za to. Konačno se začuo prigušen zvuk konjskih kopita. Dok je izvirio iz pećine, a trenutak kasnije se njihov pratilac pojavio iza zavijutka. Njegov konj je dolazio sve bliže. Upravo ispod pećine, uspon je postajao strmiji i uhoda je usporio konja. Holidej se nagnuo napred, pribivši se grudima uz stenu. – Stoj! – odjeknula je Dokova oštra komanda i odbila se od kamenih litica. – Stani, ili si mrtav!

Skoro u istom trenu čovek se prosto ukočio u sedlu. Njegov konj je automatski stao, a čovek je podigao preplašeni pogled nagore. Tačno nad njim se nalazilo Dok koji je u ruci držao revolver. Revolver koji je na pokret prstom mogao da ispali smrtonosno zrno. – Čuo si šta sam ti rekao, momče. A sada nastavi da radiš ono što ti kažem, inače ćeš dobiti tane... tačno između tvojih crnih očiju. I zaboravi na revolver koji imaš za pojasom – dodao je oštrije, primetivši da se uhodina ruka oklevajući pokreće ka dršci revolvera. – Ma koliko da si brz, nisi brži od taneta. Sjaši lepo i mirno s konja, i stani malo sa strane sa rukama dignutim uvis. – Uhoda je bajagi slušao, okrenuo se da sjaše, ali, s druge strane konja, tako da se njegov konj nađe između njega i strelca u zasedi. Dok je na

vreme pročitao njegovu nameru i preduhitrio ga. – Ne tamo, momče. Sjaši s ove strane. Hoću stalno da te imam na oku. I ne zaboravi da te takva greška sledeći put može koštati života. Sjaši lepo i ne igray se. – Ali, šta ovo znači, senjor? – jedva je uspeo da izgovori zarobljenik. Iznenadni prepad ga je očigledno zbunio. – Ti proklete dobro znaš šta sve to znači – rekao je Dok. – Ti si jedan od onih lešinara koji su prošle noći pokušali da nas ubiju. Pošto smo sredili Traubinog sina, tvoj kompanjon je otišao da sakupi bandu, a ti si nas pratio. – Čovek je nehotice spustio pogled prema svom revolveru, ali, kada je ponovo pogledao kolt u Dokovoj ruci, odlučio je da ništa ne preduzima. Sjahao je, a u tom trenutku mu je Džonah prišao s leđa i izvukao mu revolver iz futrole. Zatakao ga je za svoj pojas, a Holidej je skočio na put. – Kako se zoveš? – upitao je. U tom trenutku nestalo je straha iz uhodinog pogleda. Pogledao je Deka, trudeći se da svom licu da što bezazleniji izgled. – Moje ime je Femmo, a vi ste zaista budale – zarežao je. Bio je nizak i koža mu je imala maslinasti ton. Dok je ocenio da je polumeksikanac, poluindijanac. Oči su zasvetlucale kada se melez nasmejao. – Trauba će vas uskoro obojicu ubiti. Uskoro ćete biti razapeti na mravinjak... tako Trauba postupa sa ljudima vaše vrste.

– Izgleda da je taj Trauba zaista prijatan čovek – nasmejao se Džonah. – Trauba možda koristi mravinjake – rekao je Dok – ali, mi se koristimo drugom metodom. Džonah, povedi ga napolje iz kanjona. Čini mi se da sam na ulazu u kanjon primetio lepo, visoko drvo. – Strah se pojavio u Femovom pogledu. Panično je skretao pogled sa Džonaha na Doka i obratno. – Čuo si ga! – zagrmeo je Džonah i uperio cev revolvera melezu u leđa. – Polazi! – Dok je poveo konje, njegov partner je gurao meleza prema izlazu. Melez je nešto brbljao na španskom, ali, Dok uopšte nije obraćao pažnju na njega. Izveli su ga iz kanjona,

a zatim su pošli prema ogromnom stablu starog kedra. – Mislim da je baš ovo ono što tražimo – rekao je Dok kada su se zaustavili pod senkom velikog stabla. – Skinuo je laso koje je bilo omotano oko roga na sedlu uhodinog konja, i jedan kraj užeta prebacio preko najniže grane stabla. – Vidiš Femmo, ovo je ono što vi nazivate pravdom belog čoveka. Ti si bandit, jedan od Traubinih ubica, a ovo je kazna koja čeka sve ubice. Jasno? – Ne! – uzviknuo je bandit očajnički. – Molim vas... ne! – Postavi ga na njegovog konja, Džonah. – Zgrabivši Fema za kragnu košulje, Džonah ga je skoro u jednom zamahu podigao na leđa životinje. Toliko snage teško se moglo očekivati od čoveka Džonahovog rasta i građe. I Holidej je bio iznenađen lakoćom kojom je lovac bacio bandita u sedlo. Femmo je razrogačio oči kada je Holidej raširio omču lasa i nabacio mu je oko vrata. Počeo je nešto brzo da govori na španskom jeziku, ali, Dok se pravio da nimalo ne obraća pažnju na to. – Samo da te uputim u ono što će se za nekoliko trenutaka desiti. Lupiću tvog konja po sapima, i on će lepo otkasati, a ti ćeš ostati da visiš u vazduhu. To doduše nije spora smrt, kao što bi bilo da te privežemo na mravinjak, ali, ja se nadam da nećeš imati ništa protiv što nemamo baš mnogo vremena na raspolaganju, a u blizini ne vidimo nijedan mravinjak.

– Senjor! Molim vas! Femmo će učiniti sve što kažete! Femmo ne želi da umre! Molim vas! – Dobro da si me podsetio – rekao je Dok ravnodušno i izvadio cigaretu iz tabakere. – Možda postoji jedna stvar koju bi za nas mogao da učiniš. Tada bismo ti verovatno poštedeli život. – Senjor, samo recite! Samo recite! – Mogao bi da nas odvedeš na jedno mesto – rekao je Dok. – Si, si, sinjor! Kako da ne! Odvešću vas gdegod želite. Na bilo koje mesto!

– Moj ortak i ja tražimo logor „Dugog noža“ – rekao je Dok odlučno. – Trebalo bi da nas odvedeš... naravno, ako znaš gde se

logor nalazi. – Nastala je duga tišina. – Vidiš Femo, mi mislimo da jedan bandit kao što si ti, svakako mora da zna mesto gde se kriju drugi banditi. Naročito ako je to tako poznata banda kao što je banda „Dugog noža“. – Nikad nisam čuo za tog... tog „Dugog noža“ – promucalo je Femo. – Šteta, nemaš sreće – rekao je Holidej nezainteresovano i zapalio cigaretu. Odbio je jedan dim i dodao. – A da si malo bolje oslušnuo, mogao si još da poživiš. Ovako... – Dok je ravnodušno slegao ramenima. – Džonah stani pored konja i budi spreman. – Ne! Ne! Nemojte! – zacvileo je Femo paničnim glasom. Bandit je počao da gubi kontrolu nad sobom. Pomisao na moguću blisku smrt zadavala mu je strah od koga se uvijao kao crv. – Nemojte, senjor! Femo bi sve učinio za vas, ali, to što tražite je nemoguće. To je van moje moći, verujte mi! – Džonah je dodao ulja na vatru. – Da svršimo s njim, Dok. Ne želim da se gnjavim s ovim glupim kukavkom. Em ništa ne zna, em kukumavči da ti se smuči. – Ako ga je Dokov stav prestravio, Džonahove reči su bandita dovele do ludila. Jaukao je i cvileo, bogoradeći za milost. Kleo se u sve na svetu da ništa ne zna i da je sasvim slučajno dospao u Traubinu bandu. No, Holidej i Džonah su ostali gluvi za njegovo preklinjanje. – Činjenica je, Femo – rekao je Dok – da ako ne možemo da te iskoristimo, ne smemo ni da te pustimo, jer ćeš nam svoju bandu navući na vrat. Mislim da je za nas najbolje da te odmah obesimo. Spreman, Džonah? – Ovaj je ozbiljno klimnuo glavom i pošao prema konju na kojem je sedeo Femo s omčom oko vrata. Konj se trgao i krenuo korak napred, a uže se zateglo banditu oko vrata.

– Znam gde je logor „Dugog noža“ – očajnički je vrisnuo Femo. – Čuj, Džonah – rekao je Dok – neko mi je rekao da se pre smrti davljenjem, čovek za nekoliko sekundi seti celog svog života. I da znaš da je to tačno! Imamo ovde živ dokaz te teorije. Evo, ovaj čovek Femo, samo je osetio

uže oko vrata i odmah se setio nečega što je bio zaboravio. Sreća za njega da nam nije potrebno da se seti celog života. – Eh, Dok – nasmejao se Džonah – ti se nikada nećeš ratosiljati tih svojih nauka. – Tačno – Holidej je povukao dobar dim – dakle, znaš gde je taj logor, je li? – obratio se Femu. Desperados je klimnuo glavom. – Onda ćeš nas odvesti tamo. – Femo je očajnički zakolutao očima iz kojih se jasno čitao neizmeran strah. Činilo se kao da se opet koleba. Holidej je to uočio. – Mislim da si napravio izbor, Femo. Sledeći put nećeš imati mogućnosti da biraš. U svakom slučaju – rekao je Dok suvo – izbor ti je pametan i realan. Bolje da te „Dugi nož“ ubije kasnije, nego da te mi sada odmah obesimo. Iskoristio si mogućnost da duže živiš makar da to bude i samo nekoliko dana. Čovek nikada ne zna šta se sve može desiti sutra. – Femo je zaustio nešto da kaže, ali se zagrcnuo. Napokon je s mukom uspeo da prevale preko usana. – Odvešću vas tamo, senjor. Ali znajte da vam to neće doneti ništa dobro. Ni vama kao ni meni. Kajaćete se što ste me prisilili da vas povedem. Ali, onda će biti kasno.

*

Soba je bila mračna i sumorna, a prozori na mestima gde je nekada stajalo staklo, bili su zatvoreni prikucanim daščicama. U samom centru sobe nalazio se prljavi sto pretrpan posuđem koje je još od poslednjeg obeda ostalo neoprano. Rebeka je pogledala prema zidu na drugoj strani. Na kuka-ma koje su bile zabijene u drvo, visila je odeća Džeba Rajana... pantalone, košulja, rublje i čarape. Te stvari je ona trebalo da opere za njega. I to nije bila jedina njena dužnost. Morala je da kuva za Rajana i ostale, i da se smenjuje sa Hani En, čudnom ženom koju je upoznala kada je stigla u razbojnički logor. I to još nije bilo sve. Morala je da spava sa Rajanom, što je

morala da čini svake noći od kako su stigli u ovu divljinu. I pri samoj pomisli na njegovo znojavu, maljama obraslo telo i na dah koji je zaudarao na alkohol, osetila je kako joj se stomak grči. Međutim, dobro je znala da nema drugog izbora. Ona je sada bila žena Džeba Rajana. Njegovo vlasništvo. Stvar kojom je mogao da raspolaže po svojoj volji i nahođenju. Mogao ju je milovati, tući, dati, prodati, pa čak i ubiti, a da za to ne odgovara nikome. Od trenutka kada je od šefa bande dobio naređenje da je likvidira, a on ju je na svoju ruku poveo u logor da mu bude sluškinja i metresa, najtačnije rečeno robinja, Džeb je uzeo sebi i pravo da raspolaže njenim telom i njenom sudbinom. I, on je to pravo koristio. Rebeka je ustala i lagano prišla razbijenom ogledalu koje je visilo na zidu. Pogledala je svoju sliku u staklu i zaustavila dah. Njena nekada sjajna i negovana kosa sada je bila prljava i neuredna. Na njenoj osetljivoj koži jasno su se videli ožiljci i masnice. I kao da je ovih nekoliko dana ostarila za punih deset godina. Izgledala je mnogo starija. Ruku je prinela okovratniku haljine. Bio je pocepan grubim rukama i nekoliko dugmadi je nedostajalo. Ta dugmad su verovatno još uvek ležala u pesku na mestu gde je njena nevinost nestala pod naletom četvorice brutalnih bandita koji su je kasnije povelu u svoj logor. U svakom slučaju, bar trojice od njih je uspela da se oslobodi. Džeb Rajan je izjavio da ona pripada samo njemu. – Vreme je za obrok, Rebeka! – Nije ni primetila da su se vrata otvorila, ali kada se okrenula, videla je da je Hani En ušla unutra. – Je li? – Rebekin glas je zvučao nezainteresovano.

– Do đavola, Rebeka – rečnik Hani En bio je isto tako bogat psovkama kao i u bandita. – Mislim da je za tebe bolje da se na vreme pobrineš za jelo, inače bi moglo svašta da se desi. – Možda bi to bilo bolje od ovoga – rekla je devojkica. Hani En je prišla i položila ruku na Rebekino rame. Pogledavši je, Rebeka je videla lice koje je

nekada sigurno bilo lepo. Duga plava kosa uokvirila je pravilne crte. Setne oči kao da su krile u sebi neku neizrečenu tugu. Nekad je Hani En bila kraljica saluna i nekada, mislila je Rebeka, nije bilo muškarca koji se na ulici ne bi okrenuo za njom. – Razmišljala sam već neko vreme da bi trebalo da porazgovaram s tobom – rekla je Hani En. – O čemu mi imamo da govorimo? – upitala je Rebeka. – O tebi. – Rebeka je pogledala prema vratima. Logor bandita je u stvari bio smešten u ostacima jedne stare napuštene vojne tvrđave. Vojska je odavno otišla, a građevine su ostale. Sa mesta na kome je stajala, videla je ostatke obasjane zracima sunca na zalasku. U samom centru nekadašnjeg dvorišta gorela je vatra i Rebeka je jasno videla četiri prilike koje su tamo stajale, očekujući večeru. – Vidiš, Rebeka – rekla je bivša kraljica saluna – ja sasvim dobro znam kako se osećaš. – Oh? – Ja sam nekada bila u sličnoj situaciji – rekla je Hani En. – U stvari, juče je bilo punih pet godina kako sam odvedena iz jedne kočije, upravo kao ti. Da li su ti momci pričali o tome? – Rebeka je odmahнула glavom. – Presreli su kočiju koja je išla za Send Krik – rekla je Hani En. – Ja sam bila jedini putnik, i povelu su me. – Čudna podudarnost – rekla je Rebeka i na njenom licu se ukazao izraz koji je ličio na bledunjav tužan osmeh. – Putovala sam u Send Krik gde je trebalo da nastupam u novootvorenom salunu. Dovedu su me ovamo i naterali me da perem i kuvam za njih. Jedino što ja nisam imala toliko sreće kao ti. – Šta time misliš da kažeš? – Džeb je izjavio da si njegova – rekla je Hani En. – A, ja sam od samog početka pripadala svima. Mislim da ne treba posebno da ti objašnjavam šta to znači, Rebeka. Možda misliš da devojkica iz saluna je ionako svačija, i da za nju to nije ništa, ali varaš se. U salunu si ti ipak gospodar svoje sudbine, a ovde si obična marva, stoka koju samo tuku i teraju da rinta... i naravno ono najgore... znaš već!

Rebeka je zadrhtala. – Jesi li ikada pokušala da pobegneš? – Da pobegnem? Kuda? Svuda okolo su pustinja i smrt. A pomisao na smrt načini od čoveka slabića. I ja sam se zbog toga pomirila s ovakvim životom, jer se bojim smrti. A sem toga, uvek postoji neka nada da će jednom doći spas. – Rekla si da je vreme za večeru. – Obe su izašle napolje. Napuštena tvrđava bila je podignuta na vrhu jednog kamenog uzvišenja i sa nje se pružao pogled na čitavu okolinu. Ranije je vojna komanda rešila da podigne utvrđenje na tom mestu, kako bi sprečila napade divljih Kiova. Dva puta su ratnici masakrirali čitavu posadu, a pre nekih dvadeset godina komanda je naredila da se tvrđava napusti. Kada su se kasnije banditi pojavili na tom mestu, morali su da očiste zgrade od nanetog peska, kako bi mogli u njima da stanuju. – Lepo, lepo – nacerio se Džeb. – Odlučila je da večera sa nama. Izgleda da je počela da se privikava, momci. To je napredak koji treba pohvaliti. – Već je bilo vreme – progundao je Bret Dejman. Bio je to bandit uzanog lica, sa jednim staklenim okom. Nekada je bio predstavnik zakona, ali je postao bandit kada je shvatio da samo u jednom napadu može da zaradi više nego za ceo vek nošenja šerifske značke. – Hajde... daj mi moju supu – rekao je, piljeći staklenim okom. Posmatrali su kako Rebeka prilazi da bi nasula govedu supu koju je Hani En skuvala. Bila je savršeno svesna njihovih pogleda i čvršće je pritegla haljinu na mestima gde su joj nedostajala dugmad. – Šta ćemo s njom da radimo sledeće nedelje? – upitao je Ves Morender. Rajan je slegnuo ramenima. – Ostaće ovde! – Ves se namrštio. Imao je gustu riđu bradu, a glava mu je bila sasvim ćelava. Rebeka je saznala da je on nekada bio lovac na ucenjene. – Bićemo odsutni nekoliko dana – podsetio je Morender Rajana. – Čišćenje banke u Send Kriku neće biti posao od pet minuta. – Ne brini se – umirivao ga je Rajan. – Rebeka vrlo dobro zna

da bi umrla kada bi napustila ovo mesto. Glad, zmiije, melezi kao što su oni iz Traubine bande. Sve je to vrlo neprijatno u poređenju s uživanjem koje joj pružamo u ovom našem logoru. Zar nije tako, Rebeka? – Rajanova ruka ju je čvrsto zgrabila i stegla.

Devojka je klimnula glavom. Rod Levis je bio jedini koji se usprotivio kada je Rajan izjavio da će devojka pripadati samo njemu. Rebeka je nasula supu u svoj tanjir. U početku je odbijala da jede, ali ju je glad naterala da posle dva dana promeni mišljenje. Sela je slušajući kako banditi izmenjuju kratke rečenice. Noć se spuštala na banditski logor kao gigantska crna ruka. Uskoro je divljina oko njih postala tajanstveno mirna, i kao da se ceo svet sastojao od onog svetlog kruga koji je osvetljavala vatra. Posle završene večere, Rebeka se vratila u kuću koju je delila sa Rajanom. Zapalila je petrolejku i stala, posmatrajući grubi drveni krevet. U tom trenutku punom gorčine, setila se čoveka koga je volela. Olivera Stobija. Pre nameravanog venčanja, čuvala se za njega. Oliver je trebalo da bude njen prvi i jedini muškarac. Sada je postala žena bandita. Nije bilo suza u njenim očima. Vreme za suze je prošlo i kao i Hani En i ona je počela da se miri sa sudbinom. Dva sata su prošla. Napolju su banditi igrali karte i pili. Hani En je svratila do nje pre nego što je pošla da legne. – Rebeka – rekla je tiho dok su obe posmatrale kako se banditi kockaju u ukradeni novac. – Ne bih htela da stekneš pogrešno mišljenje o meni. – Šta time misliš? – Rekla sam ti šta se dogodilo sa mnom od kako sam došla ovamo. Nisam rekla da mi se to dopalo. U stvari, sve ih mrzim. – Bez ijedne reči više, prošla je pored Rebeke ta bivša kraljica saluna, i otišla u svoju sobu. Devojka je sela na krevet razmišljajući o rečima koje je upravo čula. U tom trenutku su se ulazna vrata širom otvorila. Rebeka je podigla pogled i ugledala lice Džeba Rajana. Bilo

je očigledno da je prilično popio te večeri. Lice mu je bilo crveno, a oči su mu se sijale kao u gladnog vuka. Izgledao je neprijatniji i odvratniji nego obično. Rebeka je skrenula pogled u stranu. Čutanje je dovoljno rečito izražavalo njeno raspoloženje. – Pored vatre je bilo prilično bučno – objasnio je Rajan. Devojka se okrenula i pogledala ga. – Malo smo preterali s pićem i jedan od momaka je prosuo nešto viskija na moju košulju. Mislio sam da bi mogla da je opereš kako bi do sutra bila suva. – Rebeka je i dalje ćutala. Rajan je počeo da svlači košulju preko glave, ne raskopčavajući je. Devojka je ugledala njegove majlave grudi i sa gađenjem je skrenula pogled. Rajan je svoju mokru košulju bacio devojci u krilo i u Rebeki kao da se u tom trenutku nešto slomilo. Skočila je naglo na noge i bacila košulju na bandita. Košulja ga je udarila posred lica, a zatim je pala na pod. Tresući se od besa i straha, Rebeka je posmatrala kako se banditove usne razvlače u pakostan osmeh. – Znaš šta? – rekao je tiho. – Ja volim kada žena koja mi pripada ima duha. Ali, ja takođe volim da žena koja mi pripada zna šta joj je dužnost. Mislim da ću morati da ti održim malu lekciju. – Rebeka nije oborila pogled kada se bandit uputio prema njoj. Svetlost petrolejke je podrhtavala na njegovom licu, i Rebeka je videla kako su mu se oči skupile kad se nadneo nad njom. – Da, Rebeka – rekao je – mislim da ti je potrebna lekcija... tek toliko da naučiš gde ti je mesto. – Njegova ruka je sevnula i dlan je ostavio širok trag na devojčinom obrazu. Jeknuvši od bola, Rebeka se zateturala i pala. Rajan ju je grubo podigao i bacio na krevet. Rebeka je u bezglavom očajanju pesnicama dobovala po njegovim grudima, ali, bandit se samo nasmejao i ponovo je dva puta raspalio po licu. Rebeka je klonula i zari-la lice u jastuk. Rajan se uspravio i nepokretno stajao iznad nje. Zaustavila je dah, očekujući da nastavi s kažnjavanjem, ali, umesto toga, njegovi prsti su dotakli

njenu kosu. – I kada obaviš taj mali posao za mene – rekao je bandit kao da se nije dogodilo ništa – mogla bi malo više pažnje da posvetiš sebi. Večeras neću doći jako kasno, i želeo bih da za tu priliku izgledaš lepo. – Rebeka je uzdrhtala pod njegovim dodirima. – Ne treba da drhtiš i da me se bojiš – rekao je Rajan na njenu spontanu reakciju. – Ja nisam zao čovek, bez obzira na ovih nekoliko šamara. Sa mnom treba samo lepo i pokorno, a ja sam onda duša od čoveka. A ti to umeš, siguran sam da umeš. Potrudi se da budeš slatka, i neće ti biti rdavo. Neću te tući i štitiću te od drugih. Zar to nije dosta? Pogledaj Hani En.

Rebeka se još jednom stresla. – Dobro, čula si me – rekao je Rajan i izašao iz sobe. Kada je ostala sama, Rebeka je ustala i podigla njegovu košulju. Lice joj je gorelo od Rajanovih šamara. Bol će proći, razmišljala je. Ali, nešto se nikad neće promeniti, sve dok Rebeka Donel bude živa. Njena mržnja prema dva čoveka. Jedan od njih bio je Džeb Rajan, a drugi čovek iz Boulder Bafala, čovek kojeg je njen otac sretao u crkvi svake nedelje, čovek koji je bio poštovan u celom gradu i kojeg je Ridž Donel smatrao svojim velikim prijateljem. Njegovo lice je ugledala za vreme prepada na kočiju. Videla ga je sasvim jasno kada mu je pala marama koja mu je zaklanjala lice. A uskoro, rekli su joj, šef bande će doći ponovo ovamo da pripremi sledeći napad. I tada će Rebeka ponovo videti njegovo lice, lice Pita Keninga, prijatelja svoga oca, čoveka koji je u stvari bio bezobzirni i hladnokrvni ubica poznat pod nadimkom „Dugi nož“.

*

Femovo lice bilo je pepeljasto od straha kada su se konji zaustavili u podnožju padine. – Senjori – rekao je drtavim glasom – doveo sam vas tamo gde ste hteli. Sada

vas molim da me pustite. – Holidej nije obraćao pažnju na njega. Njegov pogled je odmeravao drvene zidove utvrđenja koje se dizalo na vrhu uzvišice. – Znači, to je logor „Dugog noža“ rekao je tiho. – Femo, ako je ovo neki tvoj trik, i ako si pokušao... – Senjor – tresao se Femo – ovo je logor! – Rekao bih da ne blefira, Dok – rekao je Džonah. – Neka stara tvrđava – primetio je Dok. – Mislim da je to bila predstraža za Forster – prisećao se Džonah vojne istorije. – Do đavola, ako je to tačno, onda se ta tvrđava ne koristi već dvadeset godina.

– Senjor – umešao se Femo – to je zaista bila predstraža za Forster. – Džonah je protrljao bradu. – Vojnike su poslali ovamo da bi zaustavili pobunjene Kiove. Đavolski posao. Indijanci su masakrirali čitave dve posade pre nego što je vojska poslednji put došla ovamo. – A, izgleda da su ljudi u vojsci sasvim zaboravili na ovu tvrđavu – rekao je Holidej. – Niko i ne želi da je se seća – slegnuo je ramenima Džonah. Dok se okrenuo prema zarobljeniku. – Džonah – rekao je tiho – mislim da smo gotovi s njim. Veži ga i osiguraj se da neće moći da se oslobodi. – Džonahov revolver se zabio u melezova leđa, a Femo je podskočio kao da ga je zmija ujela. – Silazi s konja – naredio je Džonah. Ostavljajući svoga kompanjona da se pobrine za zarobljenika, Dok je poterao Miga gore. Lagano se uspinjao i sve više je prilazio tamnim senkama drvenih zidova. Stao je, a zatim je sjahao. Ulaz je bio tačno pred njim. Najzad su masivna drvena vrata bila na teškim metalnim šipkama, ali, sada je samo crni otvor gledao u noć. Dok je začuo smeh, a zatim je do njega dopro odsjaj vatre. Drhtave senke su se pokretale oko plamena. U tom trenu, Dok je začuo korake iza sebe. U sledećem trenutku Džonah je stao pored njega. – Femo je sreden – rekao je. – U stvari, mislim da nikuda neće moći da ode još dugo vremena. Vezao sam ga lasom za drvo gde će ostati sve dok ga neko ne pronađe. – Trebalo bi da pođemo i pobliže pogledamo

ovo – rekao je Dok pokazujući na tvrđavu. Revolveri su nečujno izvučeni iz futrola. Lagano i tiho kao zmije, Dok i Džonah su kliznuli kroz širom otvorena vrata tvrđave. Vatra je gorela tačno na sredini prostranog dvorišta, a okolo su se videle tamne senke zgrada. Na drugoj strani se nalazio koral i Dok je jasno video senke konja u tami.

U tom času je jedna lampa zasijala kada se zavesa na prozoru jedne zgrade odmakla. Dok se okrenuo prema Džonahu. – Šta misliš, Dok? Ko je tamo u kući? – šapnuo je lovac. – Moža je ona u sobi u kojoj gori svetlo – rekao je Dok. – Trebalo bi proveriti – primetio je Džonah. – Da. Ali, pre svega da proverimo gde su banditi. Koliko ljudi vidiš kraj vatre? – Četvoricu – odgovorio je Džonah. – I ja vidim četvoricu. Da li su svi tu ili ih ima još. – Holidej je postavio pitanje Džonahu isto koliko i sebi. – Hm, teško je reći. Onaj tip Femo nam nije rekao koliko ih ima. U svakom slučaju, ne verujem da je banda velika.

– Setio sam se – živnuo je Dok. – Vidiš li koliko konja ima u koralu? – Aha, lukav si – osmehnuo se Džonah. – Čekaj da vidim. Dosta je mračno, ali, čini mi se da ih ima pet. – I meni tako izgleda. Da razmislimo onda. Četiri razbojnika sedi oko vatre, a konja ima pet. To može da znači dve stvari. Ili ima pet bandita, pa je Rebeka jahala iza jednog od njih, ili ih je samo četvorica, a na petom konju je dojahala devojka. Prva mogućnost je malo verovatna – zaključio je Dok. – Zašto misliš? – Iz prostog razloga što nije logično da Rebeka jaše na sedlu iza nekoga, kada je mogla jahati konja iz zaprege. Prema tome pred sobom imamo četvoricu zlikovaca, a u sobi je verovatno zarobljena Rebeka. – Biće da je tako, ali, ko što rekoh, trebalo bi videti ko je tamo. – Ja ću proveriti – rekao je Dok. – Ti ostani ovde i pokrивaj me. Ako nešto pođe naopako, pucaj u meso. Uostalom, već znaš. – Džonah je klimnuo glavom i kliznuo u tamnu senku. Dok se odmakao

od vatre i santimetar po santimetar počeo da se šunja duž zida. Pogledao je prema vatri. Jedan od bandita je stajao i pio iz balona, dok su ga ostali nagovarali da se pridruži partiji pokera koja je bila u toku. Dokov pogled je skrenuo prema osvetljenom prozoru. Držeći leđa uza zid, Dok je počeo da napreduje prema kući. U jednom času je vatra naglo zaplamsala i dugi plameni jezici osvetlili su čitavo dvorište. Konj u koralu je zanjštao. Dok se ukočio i ostao nepomičan kao statua. Na sreću, vatra se odmah smirila i mogao je da nastavi dalje.

Zastao je pored zida kuće izbušenog mećima. Prišao je zadnjem delu kuće i lagano počeo da otvara prozor. Drvo je otegnuto zaškripalo, ali su banditi pored vatre toliko galamili da nije postojala ni najmanja mogućnost da ga čuju. Santimetar po santimetar, Dok se uvlačio kroz uski otvor prozora. Stupio je u mračnu prostoriju koja je bila sasvim prazna. Kroz pukotinu ispod vrata dopirala je svetlost iz susedne sobe. Trudeći se da bez šuma korača po podu koji je pucketao, Dok se šunja prema vratima. Otvorio ih je nekoliko centimetara i pogledao u sobu. Žuta svetlost petrolejke osvetljavala je ženu koja je sedela na grubom krevetu. Bila mu je okrenuta leđima. Nije joj video lice, ali je po njenom držanju i izgledu zaključio da je mlada. Po opisu koji je dobio od Donela, to je mogla da bude samo Rebeka. Ali, trebalo je biti oprezan. U sobi, sem devojke nije bilo nikoga, koliko je mogao da vidi kroz uzani prorez odškrinutih vrata. Otvorio je vrata još za jedan santimetar. U sobi sem devojke na krevetu nije bilo nikoga. Zaustio je da je pozove, ali ga je urođeni instinkt zadržao. U odaji, istina, nije bilo nikoga sem devojke, ali je u susednoj odaji mogao biti neko. Sem toga, devojka se mogla uplašiti i vrisnuti, ili na drugi način alarmirati bandite koji su sada sedeli oko vatre zaneseni kartanjem. No, neki rizik je morao da prihvati. – Rebeka! – Dokov glas bio je tihi kao ša-

pat. – Rebeka! – Devojka se okrenula i Dok je video izraz iznenađenja na njenom licu.

Rebeka! Pronašao ju je!

Pre nego što je mogla da progovori, Dok je primeo prst ustima. – Ne govorite. Došao sam da vas spasem. – Posle prvog šoka iznenađenja, Rebekina usta su se otvorila za krik, Holidej je već pomislio da će viknuti i požurio je da je umiri. – Došao sam po zahtevu vašeg oca. Vi me ne poznajete, ali, to nije važno. Samo nemojte gubiti prisustvo duha. – Drhteći, Rebeka je buljila u njega. Nije mogla da veruje svojim očima i zaustila je nešto da kaže, ali joj je Dok mahnuo da ostane mirna. – Ja ću doći do vas – rekao je. – Samo, ostanite mirni. – Bez ikakvog šuma otvorio je vrata. Ušao je u sobu i tiho, poput senke prišao prozoru. Pored vatre, partija pokera bila je u punom jeku. Konačno se okrenuo prema devojci. Na licu mu je lebdeo osmeh.

– Ko... ko ste vi? – Rebekin glas se gušio u grlu, ali, u njemu se osećala nada. – Nije vreme za predstavljanje – rekao je Dok. – Vaš otac je angažovao mene i mog druga da vas pronađemo. Čekaće nas sa vašim verenikom, Stobijem, kod jedne stare misije koja se zove „Apači Vels“. Tamo odmah polazimo. – Oh – najzad je uspela da izusti Rebeka – moje molitve su ipak uslišene. – Hvalospeve ostavite za kasnije – prekinuo ju je Dok. – Imaćete za to vremena ako uspemo da izađemo oдавде i ako ostanemo živi. – Devojka je klimnula glavom. Pre samo nekoliko trenutaka, nalazila se u najtežem očajanju. Sada ju je obuzela divlja nada. Odjednom se trгла. Pomislila je da čoveka koji je došao da je spase ne poznaje i možda ne bi smela da mu pokaže poverenje. Zar nije i on mogao biti neki bandit poput Rajana, Morendera ili Levisa? Neki zločinac čije namere nisu bile ništa časnije od namera ovih u čijim je rukama doživela tragično poniženje. No, to kolebanje trajalo je samo trenutak. Nije imala šta da izgubi, nije mogla pasti u dublji ponor nego što je već pala. Sramotu i poniženje

je već doživela. Sem toga, ovaj čovek je na nju ostavio utisak džentlmena kome se moglo pokloniti poverenje. Holidej kao da je pročitao njene misli, obratio joj se mirnim i samouverenim glasom. – Znam da me ne poznajete i da ste nepoverljivi i uplašeni. Ali, morate mi verovati i postupiti onako kako vam budem rekao. – Jasno? – Devojka je ponovo klimnula glavom. – Šta naređujete da radim? – Spremite se. Za ovaj put vam ne treba prtljag. Samo ono što imate na sebi. – Pogledao je još jednom kroz prozor i video da su banditi još uvek pored vatre. U tom času su se susedna vrata otvorila i kao nekom čarolijom, u Dokovoj ruci stvorio se kolt. Hani En je ušla u sobu.

– Rebeka, pitala sam se da li... – zastala je i prinela ruku licu kada je ugledala nepoznatog čoveka u sobi. – Madam – rekao je Holidej sugestivnim, smirenim glasom da bi preduhitrio vrisak straha ili iznenađenja – budite mirni i da niste pustili ni glasa. Nemojte me prisiljavati da upotrebim oružje... jer, to bi bilo prvi put u mom životu da ga upotrebim protiv žene. Bila bi to nepopravljiva šteta... i za vas i za mene.

Hani En je zabezeknuto posmatrala čas Rebeku čas Holideja. Na njenom licu jasno se videlo da ne shvata situaciju. No, bila je dovoljno pribrana i mudra da poslušala Dokovo naređenje. – Mister... – obratila se Rebeka Holideju – ona ne pripada njihovoj bandi. I ona je zarobljenica kao što sam ja. – Dok je pažljivo odmerio ženu na čijem su se licu sem bora urezanih godinama, videli i tragovi patnje i mučnog života i vratio je revolver u futrolu. Procenio je da Hani En nije opasna. – Šta sve ovo znači? – zapitala je Hani En dok je Dok prilazio vratima. – Tata ga je poslao – objasnila je kratko Rebeka. – Došao je ovamo da me izbavi od razbojnika i... – Rebeka je zastala u pola rečenice kao da se nečega prisetila. Prišla je Doku i stavila mu ruku na mišicu. – Mister – rekla je molećivo – ne možemo

ostaviti Hani En. I ona je propatila isto što i ja. Moramo i nju povesti sa nama.

Nije bilo vremena za objašnjavanje, ali, ta nova kombinacija nije se svidela Holideju. U ovakvim okolnostima i jedna žena je bila dovoljno veliki balast, a sa dve, mogućnost za uspešno bekstvo bila je mnogostruko smanjena. Ali, izbora nije bilo. Čovečnost mu je nalažala da Hani En ne ostavi na milost i nemilost razbojnicima, jer, posle bekstva Rebeke Donel, njena sudbina bila bi potpuno neizvesna. Banditi su je mogli osumnjičiti za saučesništvo i ubiti. Hani En je stajala nepomično kao skamenjena. Ipak je našla toliko prisebnosti da se obrati Holideju.

– Molim vas, mister, povedite i mene! Spasite me iz ovog pakla, preklinjam vas. Ako imate sestru ili ženu, onda možete zamisliti kako bi njoj bilo da je nekom nesrećom na mom mestu. Smilujte se! – U redu je, povešću vas – prekinuo ju je Dok. – Budite mirni i pribrani i radite ono što vam kažem. – Hani En je grozničavo klimnula glavom. Oči su joj sijale od prigušene radosti. Sloboda koja joj se činila daleka i nedostižna kao horizont na pučini, sada joj je, odjednom, došla nadohvat ruke. To je bilo i suviše za osobu u kojoj je očajanje davno sahranilo sve nade, i ona je osetila da joj suze naviru na oči. Samo je strah da ne naljuti spasioca zadržao da ne zaplače. – Slušajte me dobro – rekao je Dok. – Tiho i bez panike preći ćete preko dvorišta. Nemojte trčati i držite se što više u senci. Na ulazu u tvrđavu je moj prijatelj koji će nas štititi u slučaju nevolje. Ali, mislim da je mnogo bolje da do obračuna ne dođe. Bila bi sreća ako bismo uspeali da se odavde izvučemo u tišini. – Nije bilo vremena za dalje objašnjenje, niti je bilo vremena za pitanja i odgovore. Holidej je odškrinuo vrata. Igra pokera bila je prekinuta i banditi su se nešto prepirali. Džeb Rajan je odjednom ustao sa svog mesta pored vatre i odmahnuvši rukom, krenuo ka kući. – Oh, bože – jeknula je Rebeka. – Dolazi

ovamo. – Rebeka – Holidej je stisnuo devojku za ruku. – Sada vi morte da odigrate glavnu ulogu. Sedite na krevet i trudite se da izgledate sasvim obično. Zapamtite, ako je potrebno čak mu se i nasmešite. Ne zaboravite da sve zavisi od vas... brzo! – Drhteći, Rebeka je sela na krevet. Napolju na stazi začuli su se teški Rajanovi koraci. Hani En je pošla u svoju sobu, a Holidej je stao iza ulaznih vrata. Na drvenoj verandi se začulo škripanje dasaka i ograde, a zatim je nastala tišina. Holidejeva ruka čvrsto je stegla dršku revolvera. Stao je iza pritvorenih vrata. Otvarajući vrata, bandit je ugledao devojku na krevetu. – Drago mi je što vidim da me čekaš – rekao je. – Ali, zbog čega se nisi svukla? – Rekavši to, Rajan je zakoračio u sobu s namerom da pođe ka krevetu. Ovlaš je odgurnuo vrata za sobom, da bi ih zatvorio. U tom trenutku Holidej je zamahnuo revolverom. Drška revolvera se poput čekića spustila na banditovu glavu. Rajan se zavrteo oko sebe, a Holidej ga je prihvatio da ne tresne na pod. Zatim ga je polako spustio na tlo. – Proverite prozor – rekao je Rebeki. Devojka je smesta poslušala. – Sva trojica su još uvek oko vatre.

Dok je tiho otvorio vrata i stupio u tamu na verandi. Mahnuo je rukom Rebeki i devojka mu se pridružila. Hani En je došla za njom i uskoro su svi troje bili napolju. Skliznuli su u senku kuće. – Poslednji deo će biti najteži – rekao je tiho Dok. – Imamo da pređemo brisani prostor. Zato hodajte lagano i leđima se pribijte uza zid.

Dok je gurnuo Rebeku i devojka je krenula. Kada je odmakla nekoliko koraka, Dok se okrenuo prema Hani En. – Vi ste sledeći. – Bivša kraljica saluna je zadržala dah i krenula. Dok je čekao sve dok obe devojke nisu odmakle daleko, a zatim je i sam pošao. U tom momentu se jedan od bandita poređ vatre uspravio. – U redu, u redu, Brete – rekao je. Ali, kažem ti da je Džeb ni zbog čega napravio gužvu. Samo zato što sam i suviše brzo delio karte. –

Da, a izvlačio si ih odozdo. Idi, zovi ga da se vrati – progundao je Bret Dejman. – Poker je lepši kada se igra učetvoro. Ne razumem šta mu je toliko zapelo da spava s tom njegovom curom. Kao da nema dana i za to. Uostalom, ostaće mu dovoljno vremena i za nju kada završimo partiju. – Tako je, Vese – zacerekao se Levis. – Idi i odvoj Džeba od nje. Nama je potrebniji nego njoj. – Morender je krenuo prema kući, dok su Holidej i dve devojke upravo napuštali kuću. U tom momentu, Rebeka je već skoro bila uz Džonaha koji je istupio iz senke da je dočeka, a Hani En mu je bila daleko. Prišavši vratima, Morender ih je otvorio glasno se cerekajući. Videvši da nema razloga za preteranu opreznost, Dok je brzo krenuo prema kapiji da bi se pridružio ostalima. U sledećem času čuo s glasan Morenderov krik. – Nešto se dogodilo! – zaurlao je Morender i ostali banditi su poskakali na noge. – Džeba je neko udario. Onesvešćen je! A žene su nestale. Proklete kučke!

Nekoliko trenutaka vladala je savršena tišina, a zatim su banditi zagalamili uglas i potrčali prema izlazu iz tvrđave. Znali su da njihove zarobljenice samo tuda mogu da izađu iz njihovog zatvora, pa su vičući, psujući i proklinjući pohnitali da im zatvore taj jedini put za uzmak. Kada su ugledali Rebeku i pored nje nepoznatog čoveka sa revolverom u ruci, razdrali su se kao da ih jure svi đavoli pakla. Njihove ruke su se munjevito mašile revolvera. Ali, u nastaloj situaciji Dok Holidej je bio brži. Njegov kolt se oglosio prvi. Ves Morender koji je u tom trenutku zakoračio da skoči na terasu, pogođen je usred lica i izgubivši istog trenutka svest, poleteo je glavačke u prašinu. Vičući, da bi ohrabрили jedan drugoga, ostali banditi su pucajući potrčali napred, ali, pošto im je vatra gorela iza leđa, predstavljali su savršenu metu. No, Holidej ipak nije pripucao u njih, iako je bez mnogo muke mogao lako da ih poskida. Nije hteo preterano prolivanje krvi, ukoliko se to moglo izbeći. – Odvedi devo-

jke do naših konja, ja ću odmah doći – doviknuo je Džonahu. – Uperivši revolver prema koralu, Dok je opalio konjima iznad glava. Preplašene životinje su zaništale i počele panično da jure po ograđenom prostoru. Dok je pažljivo nanišanio i okrznuo krupnog kulaša. Konji su u panici naletali na ogradu koralu, tražeći izlaz. Banditi su u tom času shvatili Holidejeve namere i osuli su paljbu prema mestu odakle se videlo sevanje njegovog revolvera. Međutim, Dok je hitro promenio mesto. Predstavljao je samo tamnu senku u još tamnijoj noći. Dokov revolver se oglasio ponovo i tada se začula lomljava. Snažna kopita životinja razbila su drvenu prečku koja je držala vrata na koralu. Preplašeni konji su izleteli napolje i zatutnjali preko dvorišta tvrđave. Dok je u cik-cak poleteo prema kapiji i stao u stranu dok su uplašeni konji proleteli pored njega dižući oblake prašine. Zatim je i sam krenuo od tvrđave. Za njim je odjekivala pucnjava i Dok je osetio kako ga je nešto pecnulo po levoj ruci. Krv je briznula. Još dva metka su prozviždala opasno blizu njega. Potrčao je niz padinu gde su se nalazili Džonah i devojke. Hani En je sedela iza Džonaha na njegovom kljusetu. Rebeka je stajala pored Holidejevog Miga. Bila je neverovatno mirna. Dva bandita su istrčala iz tvrđave i sastala se na vrhu uzvišice. Zrna su zviždala opasno blizu, kada su banditi osuli paljbu. Džonah je već terao svoje kljuse galopom, kada je Dok dograbio Rebeku i s njom se vinuo u sedlo. Kao munja, Mig je odleteo u noć, ostavljajući nemoćne bandite da besno psuju.

*

Budale! Po sto puta budale! Pit Kening je slušao dok mu je Bret Dejman podnosio izveštaj o svemu što se dogodilo prošle noći. Na licu mu je plamteo oganj besa. – Mene je Pruvis upozorio da se dva revol-

veraša vrzmaju oko – rekao je Kening odlučnim glasom. – Odlučio sam da dođem i da se uverim da je sve u redu. I šta nalazim? – Čovek koga su nazivali „Dugi nož“ prelazio je pogledom prašnjavo dvorište. Razvaljeni koral nalazio se u senci, a komadi razbijene ograde ležali su u prašini. Nedaleko od koralu, ležao je Ves Morender, još uvek živ, ali na putu bez povratka. Pored vatre koja se gasila Džeb Rajan je polako dolazio svesti. – I nalazim ovo! – zaurlo je Pit Kening.

Dejman se zagrcnuo. – I što je mnogo važnije od svega ovoga – nastavio je da besni Kening – doznajem da su pobegle neke ličnosti za koje nisam znao da su ovde... jer sam vam naredio da ih uklonite... zauvek. To znači da moja naređenja nisu slušana... a ja ne volim kad neko u mojoj ekipi radi na svoju ruku. Za neposlušnost sleduje kazna. – Džebu se dopala cura, pa ju je doveo ovamo – rekao je Levis naivno – a što se tiče Hani En... – Dosta! – zaurlo je Kening i skliznuo iz sedla. – Zna li šta to znači? Zna li da je to greška koja nas sve može odvesti na vešala. – Eh, gazda – rekao je Levis – daleko je do vešala... – Glupane – razdrao se Kening na njega. – Te dve žene znaju gde se nalazi ovaj logor, znaju vas, a znaju i mene. A do sada su i ona dva Donelova revolveraša doznali ko vodi ovu grupu. To su dokazi koji vode pravo na vešala.

– Šefe – rekao je Dejman trudeći se očajnički da smiri situaciju. – Oni nisu mogli daleko da odmaknu. Jašu po dvoje na konju. Čim pronađemo naše konje, brzo ćemo ih stići. – Aha – rekao je Levis grlenim glasom. – Mislim da ćemo ih uskoro zakopati negde u pustinji. Dobiće ono što su tražili. – Nadam se – rekao je Kening opasno tihim glasom. – I to za dobro svih vas. Hajde, polazite da sakupite konje. – Šefe – odjednom se ukočio Dejman. Imamo goste. – Pit Kening se okrete i ruka mu je instinktivno krenula prema revolveru.

– Do đavola, ne! – upozorio ga je Levis. – Držite ruke dalje od pucaljke. To je Traubina banda, i izgleda kao da žele da razgovaraju. Prostranu kapiju su ispunili konjanici. Mnogi su bili u senci, ali, mesečeva svetlost je obasjavala krupnog čoveka koji je poterao svoga konja prema sredini dvorišta. Banditi su u tišini čekali dok je Trauba prilazio, a sve više njegovih ljudi je ulazilo kroz kapiju. U tom času Džeb Rajan se već uspravio, držeći ruke na glavi koja ga je užasno bolela. Trauba je zastao i uperio svoj prodoran pogled na grupu bandita. Vođa odmetnika je uz sebe imao dvojicu koji su mu stajali sa obe strane po jedan. Iza njih je stajao čovek čije su ruke bile vezane konopcem. Bio je to Femo.

– „Dugi nožu“ – rekao je Trauba – verujem da imamo zajedničkog neprijatelja. Dva čoveka su ubila moga sina, a ta ista dvojica su napravila predstavu čije tragove vidim ovde. Jedan od ljudi na konjima je udario vezanog Femu i on se zateturio i stao pored vrata.

– Ako dva čoveka u pustinji imaju zajedničkog neprijatelja – rekao je Pit Kening – onda treba da udruže snage. – Trauba je klimnuo glavom. – Kada smo stigli ovamo pronašli smo ovog kojota vezanog uz drvo. – Trauba je pogledao vezanog Femu. – A vaše konje smo našli dole, u podnožju padine. – Glomazni melez je mahnuo rukom i njegovi ljudi su povelili napred vezane konje. – Ja mislim, Trauba – rekao je Pit Kening – da ćemo se nas dvojica dobro slagati. Brete, osedlaj konje. – Dejman se nacerio. – Svakako, gazda. – Trauba je posmatrao bandita koji je prilazio konjima. Zatim je njegov pogled pao na Fema koji se tresao od straha. – „Dugi nože“ – rekao je s opasnom mirnošću u glasu – pogledaj ovu zmiju. – Pit Kening se okrenuo. Sada su svi pogledi bili upereni u Fema. – Taj čovek je dozvolio da ga zaplaše ona dvojica koji su ubili moga moga sina – rekao je Trauba polako. – Samo zbog toga bi trebalo da ga ubijem. Ali, pošto je on tu dvojicu doveo do

tvoga logora, predajem ga u tvoje ruke. On je tvoj, „Dugi nože“. – Nastala je tišina puna napete pretnje. Femo je liznuo suve usne, a njegove preplašene oči su zverale u tamu gde su se videle senke okupljenih ljudi. Vrlo polako, Kening je izvukao kolt. Kao da ga je odmeravao u ruci dok je palcem polako zatezao obarač. U tišini se jasno čuo zvuk udaranja metala o metal, dok se opruga zatezala. Femo se iznenada okrenuo i počeo da beži. Stigao je do korala kada je Kening podigao svoj kolt. Začula se eksplozija i metak je pogodio Fema u leđa. Niko se nije ni pomerio kada se Femo zateturio, a zatim tresnuo na zemlju. Uspeo je još da se okrene na leđa, a u tom času na usta mu je pokuljala krv. Njegov ukočeni pogled bio je uperen u nebo. Kening je vratio kolt u futrolu i okrenuo se Traubi. Na melezovom ružnom licu video se osmeh. – Kao što si rekao, „Dugi nože“ – kazao je Trauba i glavom pokazao na nepomično Femovo telo – nas dvojica ćemo se dobro slagati.

*

Ostao je još jedan sat do svitanja, najhladniji sat u divljini, a vetar je zavijao preko pustinje i dizao kovitlace peska i prašine. U tami koju su tek malo na istoku rasparali prsti prvog praskozorja, sedelo je četvoro begunaca u ćutanju punom nesigurne nade. Neizvesnost sudbonosnog bekstva nije im dala da previše govore, pa su inače govorljive žene ćutale kao i muškarci. Doku nije bilo prvi put da pliva u opasnosti. Ni Džonahu. Stari lovac je preko glave preturio više nevolja nego što je imao kose na glavi. Ali, nikada nije na plećima imao balast kao sada. Dve žene! Kada ih je video na ulazu u tvrđavu, došao je u iskušenje da digne ruke od svega. Jedna još kojekako, bio je pripremljen na to, i za ljubav svog prijatelja, Doka, odlučio se na taj nesvakidašnji podvig. Ali dve, bilo

je previše. No, posle kratkog vremena, prvobitni osećaj nezadovoljstva se izmenio. Kada je oko pojasa osetio stisak vitkih ruku žene koja je sedela iza njega, negodovanje je ustupilo mesto osećanju prijetnosti i zadovoljstva. Kraljica saluna je istina izgledala jadno i izmučeno, ali je ispod skrame jada probijala fizička lepota oplemenjena patnjom i mukama. Sada na odmorištu je imao prilike da je bolje osmotri, i rezultat toga ocenjivanja, mada učinjenog u mraku, bio je povoljan. Iako u ritama, Hani En je ostavljala utisak lepe žene. Dok je odbacio pikavac i ustao. – Konji su se dosta odmarali – rekao je. – Mislim da bi trebalo da krenemo. – Koliko još ima? – Džonah je do tada posmatrao bivšu kraljicu saluna, a sada je prišao Holideju. – Mislim da je put udaljen otprilike sat jahanja – rekao je Dok. – Upravo treba da izađemo iz ove oblasti. – Džonah je vukao duge dimove iz cigarete. – Znači da za nekoliko sati možemo da budemo do te misije. – Možda – nasmešio se Holidej. – Ako požurimo, možemo tamo zaista stići za nekoliko sati. Samo, ne znam zašto ti se toliko žuri? – Kako? – Džonah je napravio upitno lice. – Čini mi se da se dobro slažeš sa Hani En i da ti nije neprijatno kada te obgrli rukama – dodao je Dok šapućući. – Nisi baš ženomrzac kao što znaš da se praviš. – Džonah je pocrveneo. – Priviđa ti se – usprotivio se sa prizvukom negodovanja u glasu. – Uostalom, do đavola, ona je mnogo privlačnija od Ade koja sigurno ima pola tone. – S tim se potpuno slažem – rekao je Dok i izvadio iz bisaga bocu sa viskijem i otpio dobar gutljaj. – Oh, bio si u pravu što se tiče ovog viskija, Džonah. – Nego šta. Uvek sam ja u pravu – odgovorio je Džonah prihvatajući flašu iz Dokove ruke. – A naročito kada su u pitanju žene. A mogu da ti kažem da se ni ti ne snalaziš loše – produžio je šapatom.

Holidej je upitno podigao obrve. – Ne znam na šta misliš. – Mislim na Donelovu kćerku. Video sam na koji način te pos-

matra. – Rebeka je na putu da se sretne sa čovekom za koga će se udati – rekao je Dok glasom iz koga se nije moglo zaključiti šta oseća. – Džonah se podrugljivo nasmejao, a Dok je samo odmahnuo rukom i okrenuo mu leđa. Prišao je mestu gde je sedela Rebeka, naslonjena leđima na glatku stenu. Stena je predstavljala odličan zaklon od vetra. Prilazeći joj, Holidej se zagledao u njeno lice, i odjednom su oživele stare uspomene. Bujna kosa, mlado vitko telo Rebeke Donel podsetilo ga je na Elen, ženu koju je voleo. Njena tragična sudbina unela je u njegov život zloćudni otrov osвете, boljku od koje se nikada više nije oporavio. Odmahnulo je glavom i odagnao sumorne misli. Život je tekao dalje neumitnim tokom, ispunjen radostima i tugom, kao što reka posle kiše teče bistrim i mutnim brzacima. Ali, morao je da prizna da je Džonah delimično u pravu. Devojka kao da je pročitala njegove misli. Digla je glavu i njihovi pogledi su se sreli. – Dok... – počela je, ali su joj reči zastale u grlu. Holidej je čučnuo pored ne. Na njegovoj levoj ruci se nalazio komad belog platna koji mu je obavijao mesto na kojem ga je zakačio metak. – Ja se plašim, Dok. – Bojite se da će nas banditi uhvatiti? – Odmahnula je glavom. – Ne – rekla je blago. – Ako do toga dođe, ja znam šta mogu da očekujem. Ili ćete ih vi i mister Džonah pobiti, ili će oni pobiti nas. Ne, plašim se nečeg drugog. – Dok je položio ruku na njeno rame. – Koža joj je bila vrlo meka. Pogledi su im se sreli. – U čemu je sada stvar? – upitao je Dok, iako je naslućivao šta muči devojku. – Plašim se da se sretnem s Oliverom. – Vašim budućim suprugom? – Plašim se da se s njim sretnem u ovakvom stanju. – Rebeka je skrenula pogled. Dok se nasmešio. – Mislim da nema potrebe da brinete, Rebeka. Možete malo da se očešljate, da se doterate. – Niste me razumeli – rekla je devojka. – Ne mislim na to kako izgledam, već na to kakva sam.

– Oh?

– Možete i sami da naslutite šta su mi te životinje učinile, Dok. To... se dogodilo odmah posle prepada na dilažansu, a tada... kada smo stigli u logor, Rajan je izjavio da pripadam samo njemu. Ja sam bila njegova žena. – Rebeka je podigla glavu i pogledala Doka. – Ja sam morala da mu kuvam, da mu perem i da... i da spavam s njim. Nisam imala drugog izbora. – Rukama je prekrila lice. – Osećam se prljavom. Možda i jesam prljava. – Rebeka – rekao je Dok tiho. U njegovom glasu se osećala prijateljska toplina. – Slušajte me. Mislim da nema razloga da se tako osećate. Niko ne može da vas krivi zbog onoga što se dogodilo protiv vaše volje. Niko! – Rebeka Donel je uzdahnula. – Znae, ja sam čula da nijedan čovek neće želeti da oženi ženu koja... ženu kao što sam ja. Znam da muškarci drže do toga. Ne znam da li su u pravu, ali, znam da ne opraštaju kada saznaju da je njihova žena pripadala nekom drugom. – Dok ju je nežno uhvatio za ruku. – Ja sam muškarac – rekao je – i da ste kojim slučajem bili moja verenica, ja bih vas ipak želeo. – Osmeh se pojavio na njenim usnama. Nagla se napred i poljubila ga u obraz. – Mnogo vam hvala – rekla je tiho. Kockar je ustao. Pružio joj je ruku i podigao je. Prišli su Migu i Dok je u sebi opsovao kada je video šeretski osmeh na Džonahovom licu. Pomogao je Rebeki da se popne na konja, a zatim se i sam vinuo u sedlo. – Zašto se tako kliberiš, stari jarče? – nije mogao da izdrži Dok, a da ne prebaci svom prijatelju. – Bolje poteraš tu kljusinu. – Poterali su konje ravnicom. Vetar je duvao jako, i s vremena na vreme ih je prisiljavao da se nagnu uz vratove konja, kako bi oči i lice zaštitili od sitnog peska koji je, nošen vetrom, bockao kao stotine iglica. Na istoku je nebo počelo da postaje modro i uskoro su se ukazali prvi zraci zore. Čim se kroz guste oblake probilo suncе, postalo je mnogo toplije. Sada su već bili vrlo blizu puta i Dok se još jednom

okrenuo da osmotri negostoljubivi predeo koji je ostao iza njih. Koliko je mogao da vidi, iza njih nije bilo nikoga. Jahali su brzo, i ne zaustavljajući se. U jednom trenutku je neko šesto čulo nateralo Holideja da zaustavi konja i da se okrene. I Džonah je takođe stao i okrenuo se, a zatim je besno opsovao. Iza njih, na obronku koji su napustili pre petnaestak minuta, sada se pojavio dugačak niz jahača. Išli su u koloni, napred dvojica na konjima koji su krupnim skokovima grabili napred, a iza njih ostali po jedan ili dvojica u redu, tako da je začelje kolone bilo stotinu metara iza predvodnika.

– Prokletstvo – zviznuo je Džonah – izgleda da je za nama pošla čitava vojska.

– Zaista – začudio se Holidej. – Otkuda toliki broj ljudi. Nisam znao da banda „Dugog noža“ ima toliko lupeža. – To nije banda „Dugog noža“ – umešala se Hani En. – I suviše ih je. – Holidej je pogledao nekadašnju kraljicu saluna. – Koliko ljudi ima „Dugi nož“? – Četvoricu. To su oni koje ste videli u tvrđavi. „Dugi nož“ je peti. Obično su operisali u tom sastavu, ali se događalo da ponekad angažuju još jednog ili dvojicu. – Ne više? – Ne, nikada više. Ovoliki broj nikada nisam videla. – Možda su se spojile dve bande – srekaio je Dok. – „Dugi nož“ i ona druga banda koja nas je pratila. Ma ko da su, ima ih i suviše da bismo se sukobili s njima. – Poterao je konja u kas, ali životinje su nosile dvostruki teret. Na Holidejevom Migu se i nije videlo da mu to zadaje teškoće, ali, Džonahovo kljuse nije moglo da drži uobičajeni tempo. Mada ga je Džonah terao u galop, Dok je morao da zastaje da ga sačeka. Prošlo je deset minuta i begunci su prešli jedan obronak, ali su se istog časa našli pred drugim. Jednom je Holidej stao i, okrenuvši se u sedlu, pokušao da vidi goniocе. Međutim, jedino što su mogli da vide bio je spiralni oblak prašine. Poterali su konje i uspeli se na vrh obronka. Pod njima se put vijugao poput neke zmije. Sećajući se instrukcija

koje mu je dao Henk O'Mali, Holidej je poterao konja prema zapadu.

Jahači su sada izvlačili sve što su mogli iz svojih konja. Dok je znao da im sada ne sme dozvoliti ni trenutka odmora, jer su se njihovi progonitelji svakim trenutkom približavali sve više. Konačno su stigli do raskrsnice, odakle su se odvajali putevi. Jedan je vodio za Sonoru, a drugi za Send Krik. Rebeka je s olakšanjem odahnula. – Uspeli smo – rekla je. – Uspeli smo dovdje – rekao je Dok. – Ali, još se nismo oslobodili neprijava. Još uvek smo daleko od našeg cilja. A i kada stignemo do njega, još uvek ćemo biti daleko od bezbednosti.

– A po mom mišljenju, nepravilne nisu daleko – umešao se Džonah bacivši pogled preko ramena. – Ja nikada nisam bio religiozan, ali mislim da bi đavolski brzo trebalo da jurimo do te crkve. – Oni su mamuznuli ponovo svoje konje, nastojeći da iz njih izvuku poslednju iskru snage koju su jadne životinje mogle imati. I, one su odgovarale tom pozivu. Konji su se dali u trk, kao krilima nošeni, iako su nosili dvostruki teret. No, po sve bržem dahtanju, videlo se da neće dugo izdržati tako pakleni tempo. I zaista, posle nekoliko pređenih kilometara, Džonahov konj je počeo da se spotiće. Do tog trenutka, međutim, begunci su uspeli da odmaknu svojim goniocima čije je uporno prisustvo obeležavalo prozračan oblak prašine. Gonioци nisu žurili. Našli su svoj plen i znali su da im ne može umaći. Svuda na desetine kilometara daleko, pružala se samo pusta prerija. Na tom terenu oni su suvereno vladali i pre ili posle, begunci su im morali pasti šaka.

Bezumni trk se nastavljao. Posle petnaestak minuta, Holidej se okrenuo, jer se topot Džonahovog konja čuo sve slabije. – Ti izgleda čekaš da banditima padneš šaka – rekao je Dok da bi obodrio svoga prijatelja. – Sreća je tvoja što se njima ne žuri. – Jeste, pitao bih tebe da ti imaš ovakvog konja kao što je moj. – Ne brini, misija

ne može biti daleko. Sve mi se čini da je tu negde, iza onog brežuljka.

Na svoju sreću, Dok se nije prevario. Tek što su s mukom uz brektanje i saplitanje Džonahovog konja, prešli brežuljak, pred njima se na malom zaravnjenom platou ukazala zgrada crkve, opasana kao neka srednjovekovna tvrđava, debelim zidovima, sa nizom prozora koji su svi bili zaštićeni teškim drvenim kopcima. Holidej je zaustavio konja ispred velikog luka u španskom stilu i osmotrio masivna drvena vrata na kojima je pisalo:

Misija „Apači Vels“

Misionar otac Metju Lokli.

Džonah se namrštió kada je ispod imena misionara ugledao nešto sitnija slova. – Zaboga! Je li to njegov pomoćnik? Takvo ime nikad nisam čuo! – „Adesta fideles“ je na latinskom – nasmejao se Dok. – To je, ako nisi znao, jedna latinska izreka. „Dođite oni koji verujete“ – rekla je Hani En i pocrvenela. – Vidite i ja sam nekada išla u školu... ali, to je bilo davno. – Džonah je pocrveneo, možda po prvi put u životu, i samo se nakašljao zbunjeno. Dok je prišao vratima i lupio teškim metalnim zvekirom. Nisu morali dugo da čekaju. Začuli su se koraci i zveckanje ključeva, a zatim je nastala tišina. – Ko je to? – glas je zvučao smireno i tiho. – Otvorite nam, oče – rekao je Dok. – Ovde treba da se sastanemo s Oliverom Stobijem i mister Donelom. – Ah, da! – začulo se čangrljanje ključa. – Očekujemo vas. – Zar nas niste videli dok smo dolazili? – zapitao je Dok kad se ključ okrenuo. Nastala je kratka pauza. – Ne. Bio sam u kapeli, sine. Sada je vreme za jutarnju molitvu.

Vrata su se širom otvorila i lice malog sveštenika nasmešilo im se osmehom dobrodošlice. Kosa mu je bila podsečena u krug, a i sa svog sedla, Dok je jasno video tonzuru na vrhu sveštenikove glave. – Dobro došli u misiju – rekao je otac Lokli. – Pretpostavljam da ste vi Dok Holidej i Džonah Džons?

– Vi... znali ste da dolazimo? – razrogačio je Džonah zapanjeno oči. – Mister Stobi je već ovde – objasnio je sveštenik. – Došao je sa stanice u Send Kriku pre jednog sata. Pokazao mi je Donelovo pismo, pismo po kome se videlo da ga je pisao čovek u nevolji. Pošto sam od Stobija doznao za vaš zadatak, ja sam se molio za vaše spasenje. – Hvala vam, oče – rekao je Dok učtivo. – Vaše molitve su verovatno doprinele da srećno prebrodimo sve opasnosti i živi i zdravi stignemo ovamo. A opasnosti je bilo više nego što biste mogli i da zamislite.

– Ceo život je sazdan od neizvesnosti i iskušenja, sinko. Neka vas to ne čudi. – I ne čudi me, oče. Ali, ako nemate ništa protiv, mi bismo ušli. Imamo dosta razloga za žurbu – rekao je Holidej. Lokli se sklonio u stranu i begunci su ujahali u dvorište. Džonah je s olakšanjem odahnuo kada je osmotrio debele zidove kojima je misija bila opasana. Oče – rekao je Dok – mislim da bi bilo pametno da zaključate ta vrata. Nismo mi jedini koji smo poželeli da uđemo u ovo dvorište. Moram da vam kažem da nas progoni velika banda razbojnika. – Sveta Bogorodice! – sveštenik se okrenuo i potrčao prema vratima koja je zaboravio da zaključa. Nije mu trebalo ni dve sekunde da okrene ključ u bravi i namakne tešku gvozdenu gredu preko vrata. Holidej je osmotrio misiju. Teški, debeli zidovi su okruživali dvorište i tri velike zgrade. U zapadnom uglu se nalazila kapela sa staklenim prozorima i visokim krovom. Na drugoj strani se nalazila velika zgrada koja je podsećala na školu, a pored nje jedna manja. Sa balkona velike zgrade pružao se pogled preko zida. Dok je kliznuo iz sedla. Pružio je ruku Rebeki. Osetio je kako joj ruka podrhtava dok je silazila iz sedla i u jednom kratkom trenutku tela su im se dotakla. – Ja mislim – rekao je Dok kada im je mali sveštenik prišao – da bi Rebeka želela da vidi svoga verenika. – Svakako, svakako – nasmešio se otac Lokli. – Odmah ću ga probuditi.

Holidej i Džonah su se pogledali. Na Džonahovom licu se ogledalo čuđenje. – Hoćete da kažete da Stobi spava? – sa nevericom je upitao Džonah. – Mister Stobi je prešao dug put dođe – slegnuo je ramenima otac Lokli. – Ja sam mu rekao da može da se odmori. – I Rebeka je prešla naporan put – rekao je Dok. – Probudite ga. – Otac Lokli je klimnuo glavom i pošao prema drugoj zgradi. I Hani En je u tom trenutku sjahala i počela da otesa prašinu sa svoje haljine. Sveštenik je otvorio vrata. – Mister Stobi! – odjeknuo je njegov glas. Posle nekoliko trenutaka začulo se potmulo gundanje, a zatim se Stobi pojavio na vratima. U prvom času nije rekao ni reč. Jednostavno je stajao i sanjivo žmirkao. Bio je odeven elegantno, po meri šiveno odelo i čovek prosto nije mogao da veruje da će takvu priliku zateći u ovim krajevima.

Rebeka je izgovorila njegovo ime, ali, on se još uvek nije pokrenuo. Zatim je krenula prema njemu. Prvo laganim koracima, a zatim je potrčala. Bacila mu se oko vrata i zagrlila ga. – Olivero – rekla je tiho, a on se sagnuo i kratko je poljubio u obraz. – Oh, dragi! – Tada je Dok uzviknuo. – Da ostavimo mladence na miru. Kako bi bilo oče da nam nešto pripremite za jelo? – Svakako, svakako – složio se sveštenik. – Pođite sa mnom. – Čekajte – rekla je Rebeka. – Želim da se upoznate s Oliverom. Olivero, ovo su moji prijatelji, mister Holidej i mister Džons. Oni su me spasli iz ruku bandita. – Bandita? – jedva je izgovorio Stobi. – Diližansa nije bila prosto nestala, Olivero – objasnila je devojkica. – Banditi su nas napali, pobili putnike, a mene su odveli u logor. Tamo sam sreća Hani En.

Bivša kraljica saluna se nasmešila. – Imate veliku sreću da je vaša verenica opet sa vama. Da nije bilo ove gospode – pri tome je pokazala na Doka i Džonaha – verovatno bismo do kraja života ostale u njihovom ropstvu. – Stobi je uzvratilo s usiljenim osmehom. – Hvala vam, džentlmeni.

Verujem da će vam mister Donel veliko-
dušno platiti za vašu uslugu. Uostalom,
ako to ne učini on, ja ću se pobrinuti da
budete na odgovarajući način nagrađeni...
bez obzira što vas nisam ja angažovao –
dodao je posle kratke pauze. Posle tih reči,
Oliver Stobi je uveo svoju verenicu u
zgradu. Učinio je to nekako bez osećanja,
mehanički proračunato, kao čovek koji
obavlja posao za koji je zadužen. Holidej je
ostao nekoliko trenutaka u dvorištu. Pog-
ledom je ispratio verenike, a zatim je pošao
za ostalima ka trpezariji, odakle se već
čulo zveckanje posuda. Bez obzira na opas-
nost koja im je kao mač visila nad glavom,
osećao je glad.

*

– Želim da mi ispričaš sve što se dogodi-
lo, Rebeka – rekao je Oliver Stobi. Sada
je bio sasvim rasanjen, a u očima mu se
video zabrinut izraz. Rebeka je sedela na
sofi, a njen verenik je stajao pored prozo-
ra i pušio dugačak cigarilos. Lice mu je bilo
bledo, više nego njeno, a prsti su mu ne-
rvezno drhtali. Od trenutka kada su ušli
unutra, nije skidao pogled s nje, a i sada
ju je posmatrao kao da je procenjuje. Pog-
ledao je njenu haljinu koja je bila poderana
oko vrata, na mestu gde su joj nedostajala
dugmad, a zatim ju je pogledao u lice. – Šta
time misliš da kažeš? – tiho je upitala
Rebeka. – Rekla sam ti, banditi su napali
kočiju, pobili putnike... – Rebeka – preki-
nuo ju je. – To si već rekla. Ja želim da
znam šta se još dogodilo... u logoru. – Re-
beka se stresla. – Misliš, kako su postu-
pali sa mnom? – Vrlo dobro znaš šta mi-
slim. – U njegovom glasu bilo je nagoveš-
taja onoga što je želeo da kaže. Odjednom
mu je glas postao ledeno hladan. – Reci mi
tačno sve što se dogodilo, Rebeka. – U de-
vojčini očima su se pojavile suze. – Oli-
vere – rekla je molećivim glasom. – Ja že-
lim sve da zaboravim. Molim te... molim te

da to shvatiš. O tim stvarima možemo da
razgovaramo kasnije. – Ustala je i krenu-
la prema njemu, ali, Stobi se nije ni pome-
rio. U stvari, odmakao se od nje i ispružio
ruke ispred sebe, kao da želi da je zadrži
na odstojanju, i nastavio je da je gleda pra-
vo u oči.

– Zar je to toliko važno? – upitala je, ali
je već znala odgovor. Njegov pogled govo-
rio je dovoljno rečito. Oliver je zapalio nov
cigarilos i dunuo dim. – Znaš šta, Rebeka
– rekao je i pogledao je prodorno. – Znaš
li o čemu sam uvek sanjao? O dobroj kući,
lepom poslu i časnoj ženi koja će sa mnom
stati pred sveštenika. Sećaš li se kako sam
pričao o tim stvarima? Sećaš li se šta su
mi one značile? – Rebeka je klimnula gla-
vom. Osećala se kao da ju je neka ledena
ruka zgrabila za srce. Nevinost žene sa
kojom će se venčati za njega je uvek bila
osnovna stvar. Ranije, ona nije obraćala
mnogo pažnje na to. Konačno, o tome nije
ni imalo šta da se razgovara. Ona nikada
sebe nije dala nijednom čoveku. Bila je
čedna u svakom pogledu. – Da, Olivere –
rekla je tiho. – Sećam se svega o čemu go-
voriš. – Pa? – zapitao ju je. – Pre nego što
ti odgovorim na to pitanje, Olivere, želela
bih da ti meni nešto odgovoriš – rekla je
tiho. – Reci mi, da li me voliš? – Naravno
da te volim – odgovorio je Stobi užurbano,
kao čovek koji želi nešto da zabašuri. – Ali,
imam pravo da znam šta se dogodilo. –
Odjednom, Rebeka je videla Olivera Stobija
onako kako ga nikada ranije nije videla.
Nestala je ona fasada učtivosti i uglađenos-
ti. Nestalo je onog čoveka kojeg je uvek
cenila i poštovala. Na ovom mestu je sta-
jao onaj pravi Oliver Stobi, hladan, pro-
računat, uskogrud, samoljubiv. Čovek ko-
me je taština bila važnija od ljubavi, a i
spoljni izgled važniji od suštine. U tom
momentu je shvatila da je njegova ljubav
prema njoj lažna, da je to bio samo skup
izveštačenih manje ili više dobro odigranih
glumačkih uloga. Ne zbog toga što je on
hteo da je obmane, već zato što za stvar-

nije, iskrenije uloge nije bio sposoban. Takav kakvim ga je sada videla, podsećao ju je na cvet bez mirisa. – U redu – rekla je Rebeka tih. – Ako želiš to da znaš, onda ću ti reći šta se dogodilo. Banditi su zaustavili kočiju i hladnokrvno pobili sve ljude. Prvo su nameravali da i sa mnom učine isto, a zatim su se odlučili na nešto drugo.

Stobijevo lice bilo je kao maska. – Oni... oni su me silovali, Oliveru. – Gledala ga je pravo u oči. – A zatim su me povelili u svoj logor i od mene načinili banditsku ženu. Pripadala sam Džebu Rajanu. Nisam imala izbora, Oliveru. Prisilio me je da budem njegova žena. – Stobi ju je posmatrao zgranuto. – Dala si mu se? – Ne – odmahнула je Rebeka glavom – on me je uzeo. – Nastala je napeta tišina. Stobi je izvadio cigarilos iz usta i otresao pepeo na pod. Izbegavao je da je pogleda u oči. Nije govorio ništa, ali je Rebeka po njegovom izrazu lica znala šta misli.

– U tvojim očima – rekla je tiho i odlučno – ono što se dogodilo, uprljalo me je. Za tebe izgleda nije važno da li sam ja nešto htela ili nisam, nije ti važno ni šta se meni desilo, nego to pogađa samo tvoje samoljublje. – Stobi ju je najzad pogledao u oči, ali, nije odgovorio ništa. Uostalom, nije ni bilo nužno da odgovori. Rebeka mu nije postavila pitanje već je jednostavno konstatovala činjenice. – Mislim da bi trebalo da se pridružimo ostalima – rekao je najzad. Otvorio je vrata i stupio na suncem obasjano dvorište. Za njim je u sobu prodrila svetla toplota, ali Rebeka Donel je u duši osećala hladnoću. Stobi se nije čak ni osvrnuo prema njoj. Pošao je preko dvorišta, ostavljajući je samu u svetu koji se za nju odjednom srušio. To je bio udarac koji nije očekivala. Sve vreme koje je provela u logoru bandita održavala ju je misao na njenog verenika, na čoveka koji je voli. A sada se to survalo u ponor egoizma.

Odjednom se začuo oštar krik upozorenja. Rebeka je zaboravila na suze i prišla je vratima. Dok Holidej je trčao preko dvo-

rišta prema stepenicama koje su vodile na vrh zida. Oliver Stobi je zastao i nešto ga pitao, ali Dok nije obratio pažnju na njega. Za Holidejem je žurio otac Lokli čija se crna mantija naduvala kao balon, a iza njega je sav zaduivan išao Džonah, vukući tešku „vinčesterku“. Kada je Rebeka izašla u dvorište, Dok se već penjao na zid. Rebeka je podigla pogled preko manastirskog zida. Prašina je lebdela u azurnom plavetnilu. Prašina koju su podigla konjska kopita. Trenutak kasnije, Dok je potvrdio njihovo strahovanje. Okrenuo se i odmerio ih pogledom iz koga su izbijale hladnokrvnost i odlučnost. – Oni dolaze – rekao je tiho. – Ima ih dvadesetak. – Otac Metju Lokli se uplašeno prekrstio. – Dvadesetak? To je i suviše veliki broj za naše snage. Šta da radimo? – Holidej je gledao u daljinu odakle su se konjanici približavali. – Zasada ništa – rekao je.

*

Holidej je na zidinama sačekao da se otac Lokli i Džonah popnu do njega. Otac Lokli je zastao na vrhu, odahnuo, i bacio pogled preko grudobrana. Obuhvativši pogledom okolinu i dugu liniju jahača koji su se približavali zidu, konačno je rekao. – Baš kao u dane indijanskih ratova. Sećate li se tih vremena? Ja ih se dobro sećam. Bio sam u ovoj misiji sa još dvojicom sveštenika. Jednoga dana vrlo rano, još pre jutra, došli su Apači. Ja sam bio na zvoniku i zvonio jutarnji poziv vernicima... – zastao je malo... kojih ovde nije bilo. Ali, to je ritual. Ja sam zvonio, a moje starešine su se spremale za molitvu. Apači su se pojavili iznenada, iznikli su u dvorištu kao duhovi. Ubili su obojicu sveštenika i demolirali kapelu.

– A vi? Kako ste vi preživeli? – zapitao je Džonah. – Zahvaljujući slučaju, čudu i možda donekle sujeverju. Ja sam bio mlad i rekoh vam da sam u tom trenutku zvonio.

Od straha sam izgubio prisustvo duha i nastavio sam da zvonim. Apači su to shvatili kao hrabrost i preziranje smrti. – Oh – izustio je Holidej. – Impresionirali ste ih. – Da, oni cene hrabrost. Zbog toga su mi poštediti život i od tada me više nisu dirali, jer im nisam smetao. Zahvaljujući toj činjenici, ova misija nije bila zatvorena. – I od tada ste stalno ovde? – Da. Ostao sam i rekao sam svojim starešinama da ću ostati i dalje. Bog me je sačuvao i verovao sam da će me i dalje čuvati. – Ne bi vas sačuvao da nije bilo vaše hrabrosti. Nije spasao živote dvojice vaših sveštenika – progundao je Džonah. – To je istina, ali, ja ipak verujem. Moram da verujem, jer se ovde nalazi kapela i svratište za umorne putnike i neko o svemu tome mora da brine. – Znae šta – rekao je Dok – to što je bilo u prošlosti lepo je čuti, ali, mi moramo da napravimo neki plan. Bez obzira na njihovu brojnu nadmoćnost, ne nameravam da im se kao ovčice prepustimo u ruke. – Naravno da ne nameravamo – bubnuo je Džonah. – Šta misliš da učinimo? – Evo šta mislim. Odnos snaga je u njihovu korist. Ali, mi ipak imamo jedan adut. Oni ne mogu da znaju koliko nas ima. Znaju da smo nas četvoro tu, i otac Lokli. Međutim, ne znaju da li sem nas ima još putnika u misiji.

Lokli se nasmešio. – To je tačno. Ima dana kada se ovde stekne prilično sveta. – Ovi banditi su ljudi iz pustinje – nastavio je Dok. – Njima je poznato postojanje ove misije i znaju čemu ona služi. Znaju da putnici svraćaju ovamo. Sada nagađaju koliko nas ima. Verovatno će pokušati da to na neki način doznaju. – Kao da žele da potvrde Holidejeve reči, iz grupe bandita su se izdvojila tri konjanika i uputila se ka zidinama. Jedan od njih bio je visok, krupno građen Indijanac, odeven delimično u indijansku nošnju, a delimično u uniformu američke konjice. Jahao je na snažnom, poludivljem, mustangu. Drugi je takođe bio Indijanac, a treći bandit iz bande „Dugog

noža“, tragačima već poznati Rajan. Prišavši na pedesetak metara, konjanici su zastali. – Sigurno će hteti da razgovaraju sa vama – obratio se Holidej Lokliju. – Ne pojavljujte se na prvi poziv. Pustite ih da malo čekaju. – Otac Lokli je klimnuo glavom. – Padre! – začuo se Indijančev glas. – Padre! – To je sigurno Trauba – šapnuo je Holidej.

– Padre! – doviknuo je Trauba po treći put. – Izadite. Hoćemo da govorimo sa vama. – Sveštenik se pojavio na grudobranu. – Mir s vama – rekao je i pozdravio ih smirenim pokretom ruke. – Šta mogu da učinim za vas, deco pustinje? – Vrata božjeg doma nisu otvorena kao obično – rekao je Trauba oštrim glasom. – Taj prizor ne prija oku dece Velikog Manitua. – To su obične mere pedostrožnosti, veliki poglavico – snašao se Lokli. – Onaj ko dolazi u miru, dobrodošao je u ovaj dom. Ali, vidim da vi nosite oružje i rasporedili ste se kao da se spremate za napad. – Trauba je neko vreme ćutao, a onda je nastavio kao da nije čuo Loklijevu opasku. – Iza tih zidina se nalaze četiri osobe koje tražimo. Predajte nam ih. – A zašto ih tražite? – zapitao je otac Lokli. – Doneli su zlo i nesreću mojim ljudima. Veliki Manitu traži da zlo bude kažnjeno. – Veliki Manitu zaista kaže da krivci treba da budu kažnjeni – složio se Lokli – ali, po zakonima ljudi.

– Mi imamo naše zakone i kaznićemo ih po tim zakonima. Predajte ih! – rekao je Trauba oštrije. – Gospod nam zabranjuje da jadne i bedne teramo iz njegovog doma. Ne mogu da vam ih predam ako oni to ne žele. – Onda ćeš i ti platiti glavom što ih štitiš – planuo je Trauba izgubivši strpljenje. – Ako za pola sata dvojica bledolikih i dve žene ne izađu na vrata i predaju se, cela zgrada će biti spaljena, a oni koji se nađu unutra pobijeni. – Rekavši to, besno je okrenuo konja i odjurio. Dvojica njegovih pratilaca pošli su za njim.

– Odoše – rekao je Holidej. – Ljut je, nije saznao ono što je hteo. – Trebalo bi da ih

uverimo da situacija nije baš povoljna za njih. Kroz pola sata će nas napasti – rekao je Džonah. – To sam i ja mislio, Džonah – rekao je Holidej polako. Okrenuo se prema svešteniku. – Na našim konjima se nalaze naše puške. Naoružajte žene i Stobija. Potrudimo se da izgleda da se ovde nalazi manja armija. U svakom slučaju, treba nam još boraca. – Zar ne bi izgledalo mnogo impresivnije kada bi svako pucao istovremeno iz dva revolvera? – upitao je sveštenik. – Svakako da bi – rekao je Dok – ali, ne verujem da Stobi ima revolver, a mi nemamo toliko da bismo svakome dali po dva. – Otac Lokli se nasmejao. – Pođite sa mnom. – Sveštenik je već silazio dole kada su Dok i Džonah bacili poslednji pogled na bandite i pošli za njim. – Da vam objasnim nešto, mister Holideje – rekao je sveštenik dok su zajedno išli preko dvorišta. – Ja sam sveštenik, božji čovek. Takođe sam i čovek koji veruje u ljudsku dobrotu. Uvek sam bio protiv nasilja.

– Da?

Sveštenik je pošao do jednog mesta pored zida i tu zastao. Kleknuo je i počeo da sklanja pesak. Posle izvesnog vremena na tlu su se pojavila masivna drvena vrata. Sveštenik je sklonio i poslednje ostatke peska i uspravio se. – Rekao sam da sam protiv nasilja – promrmľao je. – Ali, ja se dobro sećam da su moja braća misionari bili iskasapljeni a božija kuća razrušena. I ja bih svakako poginuo da nije bilo srećnih okolnosti. Od tada sam uvek bio spreman za svaku nevolju. – Ponovo se nagnuo i zavukao ključ u težak katanac. Vrata su se otvorila i miris ustajalog vazduha im je nadražio nozdrve. Holidej se sagnuo i pogledao u tamu. Drvene lestvice su vodile u podrum. Sveštenik je prvi počeo da se spušta niz njih. Dok ga je sledio. Uskoro se našao pored sveštenika. Podrum je bio mali kao zatvorska ćelija. Zidovi su bili od cigala, a pod od nabijene zemlje. Pored jednog zida su se nalazila tri velika sanduka i nekoliko čutura za vodu.

Lokli je otključao prvi sanduk i povukao se unazad. Dok se nasmešio kada je svetlost pala na uredno poslagane vojne „karabine“ i kutije sa municijom. – To je pomoć za nevolju? – upitao je kockar.

– To sam pokupio od mrtvih Apača posle jednog okršaja koji se odigrao u blizini. Apači su upali u zasedu koju im je konjica pripremila. Svi su izginuli – rekao je mirno Lokli. – A municija? – Eh... nju sam kupio kod puškara u Sonori – promrmľao je Lokli. – A šta je sa drugim sanducima? – Pogledajte sami – rekao je sveštenik i otključao sanduk. Kada je Holidej prišao, oštar miris baruta zapahnuo mu je nozdrve. – Mislio sam da bi moglo da zatreba – rekao je sveštenik.

Dok je zatvorio poklopac sanduka u kome su se nalazila dva bureta sa barutom i uzeo nekoliko „karabina“. – Donesite nekoliko kutija sa municijom – rekao je i pošao napolje. Kada se ponovo našao u dvorištu, Dok je sačekao sveštenika. Konačno se otac Lokli pojavio, a mantija mu je visila, otežala, jer su veliki džepovi bili puni kutija sa mecima. Lokli je zatvorio vrata i ponovo ih pažljivo zasuo peskom. Dok je u nekoliko kratkih rečenica objasnio njihov položaj Stobiju i dvema ženama. – Niste smeli da dovlačite te bandite ovamo! – uzviknuo je Stobi. – Trebalo je da zavarate trag pre nego što ste krenuli u misiju. Do đavola čoveče, doveli ste u opasnost moj život, i život ovoga sveštenika.

Dok je osetio da gnev ključa u njemu. – Tako se dogodilo, Stobi – rekao je hladno. – Vašu verenicu smo morali da dovedemo ovamo. Nije bilo vremena za prikrivanje tragova. Da smo se zaustavili, Rebeka bi sada bila mrtva. Uostalom, kada smo se uputili ovamo, nismo znali da je vaš život toliko dragocen. Šta vi na sve to kažete, oče? – obratio se Dok svešteniku. – Dobro ste učinili – rekao je otac Lokli. – Konačno, ova misija je bila podignuta da bi pružala sklonište ljudima u nevolji. – Kao što vidite, ima ljudi koji misle drugačije od vas,

kao što je mister Stobi – rekao je Dok. – Ali, to je možda zbog toga što je život takvih ljudi manje vredan – dodao je podsmešljivo i gurnuo Stobiju „karabin“ u ruke. – Držite ovo. – Zaboga! – uzviknuo je Stobi. – Ovo je vojni „karabin“. Nikada ranije nisam pucao iz njega. Ne znam kako se to radi. – Mislim da je krajnje vreme da to naučite – rekao je Holidej. – Podite gore na zid i zatražite od Džonaha da vam održi kratku obuku o rukovanju oružjem. – Mada je protestovao, Oliver Stobi je bio gurnut prema stepenicama.

– Kako stoji stvar sa vama Hani En? – upitao je Dok. Bivša kraljica saluna je bez oklevanja dograbila dva „karabina“. – Mislim da ću moći da se služim ovim stvarčicama. Do sada nisam pucala u ljude, ali, posle svega što sam doživela, ne želim da padnem ponovo banditima u ruke. – Dok je pružio dve puške svešteniku koji ih je poneo prema stepenicama koje su vodile na vrh zida. Zatim je iz futrola na sedlima izvadio „vinčesterke“ a iz bisaga nekoliko kutija municije. Zajedno sa Rebekom pošao je prema stepenicama i tamo naišao na smešnu scenu. Uplašenom Stobiju je Džonah objašnjavao kako se rukuje „karabinom“, a pored njih je sveštenik zadivljujućom veštinom punio puške. Holidej je bacio pogled preko grudobrana. Linija konjanika bila je razbijena i većina njih je stajala okupljena oko trojice jahača koji su se vratili od zidina misije. – E, dobro – rekao je Holidej pogledavši ljude i žene, koji su stajali sa napunjenim puškama. – Sada ćemo pokušati da uverimo bandite da ovde ima čitava četa ljudi. Otvorite vatru i dobro nišajte. – Šest pušaka je zagrmelo u tišini pustinje, a oblak barutnog dima se podigao nad zidom. Jedan od bandita je podigao ruke uvis pogođen u grudi dobro ciljanim metkom, a njegov konj je zanjištao i odjurio dok su meci udarali po pesku. Drugi konj se uplašeno propeo kada ga je zrno pogodilo u bok, i zbacio svoga jahača kao praznu vreću. Jedan od bandita počeo

je da se približava, ali ga je Dok uzeo na nišan. Ponovo je odjeknuo usamljeni pucanj i čovek je kao oduvan vetrom sleteo iz sedla. Duž zida puške su neprestano grmele. Svako je imao po dve puške, a Dok je s vremena na vreme menjao svoj položaj na zidu. Njegovi „linkolni“ su grmeli bez prestanka ostavljajući pustoš za sobom. Tada se začula psovka sa mesta na kojem je bio Džonah. Oba „karabina“ su mu bila ispražnjena, i sveštenik je požurio da mu pomogne u punjenju. Dok je ustao i tada su ponovo sevnuli njegovi „linkolni“. Ali, banditi su u tom času već počeli da odmiču dalje, izvan domašaja tanadi.

– Dosta! – uzviknuo je Dok podigavši ruku u vazduh. – Mislim da je to dovoljno da ih uveri da nas je ovde mnogo, i da nemamo nameru da se šalimo.

Banditi su bežali u potpunom rasulu, a mnogi konji su ostali bez svojih jahača. Od ljudi iz bande „Dugog noža“ niko nije bio ni okrnut i Dok je video kako četvorica bandita nestaju iza obronka. – Džonah – rekao je Holidej – otvori četvore oči i pazi da te ne primete. Mi ćemo sići u dvorište. Na taj način neće moći da nas prebroje i ostavićemo ih da nagađaju. – Stobiju nije trebalo reći dva puta da siđe. Poleteo je prema stepenicama i skoro je slomio vrat silazeći dole. Hani En je pošla za njim, a za njom i sveštenik. Holidej je s nekoliko krupnih koraka preskočio stepenice i na kraju zastao da bi prihvatio Rebeku koja je silazila za njim. Ona je prihvatila ponuđenu ruku i oslonila se na nju dok je silazila na zemlju. Kada su se svi našli u dvorištu, Dok se osvrnuo tražeći Stobiju, ali, ovaj se već sklonio u zgradu. Nije uopšte imao potrebe da postavlja Rebeki pitanja, jer je po njenom tužnom pogledu znao odgovor. Ali, Rebeka mu je sama rekla.

– Mister Holideje – prošaputala je – bila sam u pravu. U Oliverovim očima ja sam obeščašćena, a to znači isto kao da sam kužna. – Ostanite ovde, Rebeka – rekao je Dok. – Mislim da imam nekoliko reči

da kažem mister Stobiju. – Molim vas, nemojte – zamolila je devojka. – To neće promeniti stvar. – Međutim, Dok je već išao preko dvorišta. Koraci su mu bili čvrsti i odmereni, mada je, dok je išao, bes u njemu dostigao vrhunac. Širom je otvorio vrata, a Stobi se okrenuo i zarežao. – Holideje, ako mislite da ću ja ponovo izaći gore na zid, onda se grdno varate. Vi nemate prava da mi izdajete naređenja. – Po onome od kakve ste nam pomoći bili na zidu, možete sasvim mirno da ostanete tu – rekao je Dok. – No, Stobi, došao sam da razgovaramo o nečem drugom. – Oho? O čemu? – Dok je nogom zalupio vrata za sobom. – O vama i Rebeki. – Stobi se ozbiljno zagledao u Holideja. – Ne gurajte svoj nos u stvari koje vas se ne tiču. Odnosi između mene i Rebeke ne spadaju u vaš posao. – I to je moj posao – odvratio je Dok. – Da vam kažem nešto o vama, Stobi. Nešto što je bilo krajnje vreme da vam neko kaže u lice. Vi ste jedan kućkin sin, a uz to ste i kukavica!

– Slušajte, Holideje...

– Vi mene slušajte! Rebeka je prošla kroz pravi pakao. Te životinje su je silovale. Naterali su je protiv njene volje, to treba da shvatite. Ona ne mora da se stidi, Stobi. Nema zbog čega da se stidi. A vi bi trebalo da budete toliko čovek da je volite, da je prihvatite takvu kakva je. Zna li šta joj je potrebno od vas? Potrebna joj je ljubav. – Prezriv izraz se pojavio na Stobijevom licu. – Izgleda da ste se prilično zauzeli da pomognete Rebeki, Holideje, zar ne? U stvari, počeo sam da se pitam kakva je vaša uloga u svemu ovome? – Recite šta imate da kažete – procedio je Dok tiho. – Da li vam je izrazila svoju zahvalnost tamo na putu... kao što je to učinila banditima? – U času kada je to izrekao, Oliver Stobi je shvatio da je učinio grešku. Holidejeva pesnica je poput korbača raspalila Stobija po usnama. Sa krikom se dendi zateturio i leđima udario u zid. Dok je pošao za njim i zadao mu je još dva udarca u grudi koja

su muklo odjeknula. Stobi se uvijao, zamahivao rukama i pokušavao da se zaštiti, ali, udarci su pljuštali jedan za drugim, tako da je pao na klupu. Kada se konačno uspravio na noge, Dok mu je jednim strašnim udarcem zatvorio oko. Stobi je zamahnio i uputio bezopasan udarac u Dokove grudi. U tom trenutku u Doku je nešto eksplodiralo. Sa tri snažna udarca u vrh brade, poslao je Stobija preko sobe. Kicoš je udario glavom u ram prozora i staklo se raspršalo na sve strane. Sledećeg trenutka vrata su se otvorila.

– Sveta Bogorodice! – uzviknuo je otac Lokli kada je okrvavljeni Stobi projurio pored njega i izleteo u dvorište. – Dobio je ono što je tražio, oče – rekao je Dok. – U stvari, imao je zaista prokletu sreću što ga nisam ubio. – Možda ste u pravu. – U sveštenikovim očima se video zabrinuti izraz. – Ali, ja mislim da su s one strane zidova mnogo opasniji neprijatelji.

Dok je klimnuo glavom. – Mislim da me je iznervirao. Ali, do toga je moralo da dođe.

*

Sunce je već bilo prošlo zenit i počelo svoj dugi zalazni put ka vrhovima bregova na zapadnom horizontu. Žarka toplota letnjeg podneva već davno se predala sanjivoj toplini kasnog tihog popodneva. Bio je to dan čekanja napada koji nikako nije usledio. Dan uzaludnog napetog iščekivanja u kome je svaki sledeći sekund bio teži i zamorniji od prethodnog. Stojeći u senci zida, Stobi je posmatrao kako se sveštenik penje uz stepenice, da bi gore na zidu zamenio doka Holideja na osmatračkom mestu. Za jedan sat će biti red na njega, ali, Oliver Stobi nije nameravao da ostane tu i sačeka neprijatnu dužnost. Krenuo je prema teškim vratima i sklonio se u senku, dok je Holidej izmenjivao nekoliko rečenica sa sveštenikom. Čutao je ne-

pomičan, kada se Dok završivši razgovor uputio ka vrhu stepenica.

Hladan znoj je oblio Stobijevo čelo. Pošao je na ovaj put da bi se sreo sa svojom verenicom i budućom suprugom, a umesto toga, našao je ženu koja je delila krevet sa najordinarnijim banditima. Štaviše, zbog toga se našao u istoj opasnosti kao i ostali u misiji, a imajući u vidu brojnu nadmoć onih koji su se nalazili oko zidina, nije imao nikakvih iluzija o krajnjoj sudbini branilaca „Apači Velsa“. Možda je prvi plotun zbunio razbojnice, ali, kako je on video stvari, bilo je samo pitanje vremena kada će se napadači sjetiti s okolnih bregova i preplaviti misiju i begunce koji su u njoj našli utočište. Donel će verovatno uskoro dojahati, možda čak i sa nekolicinom svojih kauboja, ali, tada će bandita biti dovoljno da ih sve do poslednjeg pobiju. A Oliver Stobi nije imao nameru da pogine kao i ostali. Još uvek je osećao bolove od Holidejevih udaraca. Nepomično je stojao i sa mržnjom posmatrao visokog čoveka koji je išao preko dvorišta. Kada se Dok okrenuo, Stobi je pošao prema vratima. Digao je tešku metalnu rezu. Dršćućom rukom je iz džepa izvukao ključeve koje je ukrao iz kapele. Još ranije je video da sveštenik tamo drži ključeve i nije mu bilo teško da neprimetno izvuče iz crkve te ključeve. Sav uzbuđen, odabrao je najduži ključ, onaj za koji je verovao da će pasovati za bravu. Lagano ga je gurnuo u ključaonicu i okrenuo ga. Začuo se metalni zvuk. Znoj se slivao niz Stobijevo lice dok je polako otvarao vrata. Odškrinuo ih je i pogledao napolje, prema obronku iza kojeg se sunce upravo spremalo da zađe.

Stobi je zastao kao da odmerava rizik poduhvata na koji se pripremao. Osvrnuo se prema dvorištu misije. Tu je jedino mogla da ga snađe smrt. Napolju je ipak imao izvesne šanse. Obrisao je znoj sa čela i stupio napolje. U početku je išao polako, a zatim je brzo pošao uz obronak. Jedan od bandita je viknuo kada ga je ugledao, a

Stobi je počeo da maše belom maramicom. Iza njega, otac Lokli ga je dozivao da se vrati, ali, Stobi nije obraćao pažnju na njega. Potrčao je brže, a čizme su mu klizile po sipkom pesku. Iznenada su dva jahača pošla prema njemu, a Stobi je stao, držeći visoko podignutu belu maramicu. Dvojica Indijanaca su dojahala pravo pred njega i Stobi se našao pred cevima uperenih pušaka. Jedan od njih se nagnuo preko vrata svog divljeg mustanga i prislonio cev tačno na Stobijevo čelo. Oliver Stobi se sledio od straha i ispustio maramicu koju je vetar poneo. – Dolazim kao prijatelj – jedva je uspeo da promuca. – Možete da sklonite svoje oružje. – Polazi – rekao je melez. Jahači su išli pored njega dok se penjao uz padinu. Prošao je pored bandita i oborio pogled pred njihovim hladnim očima. Vetar je počeo da duva i njegova svileni kravata je zalepršala. Kada se našao na samom vrhu, četvorica jahača su krenula prema njemu. Trojica su bili belci i pretpostavljao je da pripadaju bandi „Dugog noža“. Četvrti jahač koji je zaustavio svoga konja pred samim Stobijem morao je biti legendarni Trauba. – Došao si sa belom zastavom – rekao je Trauba grlenim glasom. – Došao sam da napravimo pogodbu – rekao je Stobi gledajući Traubu i trojicu bandita. – Ja vam nudim pogodbu.

– Da li nam nudiš pogodbu u ime svih onih u „Apači Velsu“? – upitao je Kening, zavijajući cigaretu. – Ne! – odmahnuo je glavom Stobi. – Pogodbu samo u svoje ime. – Govori! – naredio je Trauba. – Slušajte me svi – Oliver Stobi se tresao od straha. – Ovaj obračun koji ste započeli, sa mnom nema nikakve veze. Mene ne treba da brojite. – Pogodba – podsetio ga je Trauba suvo. Stobi se zagrcnuo. – Došao sam ovamo da vam ponudim dve stvari. Zauzvrat tražim konja i da me pustite da odem. – Kakve stvari? – zapitao je Kening. – Kao prvo, obaveštenje – promucalo je Stobi. – Siguran sam da biste želeli da znate koliko je ljudi

iza onih zidova. Kada su malopre pucali, svakako ste mislili da je unutra čitava četa.

Banditi su izmenjali poglede. Traubino lice je bilo bezizrazno kao komad stene. – Reći ću vam koliko ih ima tamo – rekao je kicoš. – Tri muškarca i dve žene. Svega petoro. Glavni cilj one pucnjave bio je da vas obmane. I ako želite da zauzmete misiju, savetujem vam da radite brzo... Rančer, po imenu Donel će ubrzo stići sa svojim ljudima. – Kening je povukao dim iz svoje cigarete. – To je bilo obaveštenje. Kako stoji sa drugom stvari? – Stobi je zavukao ruku u džep i izvukao smeđi novčanik. – Novac – rekao je. – Prilična svota. – Trauba se nije ni pomeo, ali, banditi su brzo sjahali kada je Stobi otvorio novčanik. Gladne oči su posmatrale novčanice. Rajan mu je prišao i ispružio ruku. Na Stobijevom licu se video samouveren osmeh kada je pružio novčanik. Džeb je pošao da broji novčanice. Nastala je duga, napeta tišina. Stobi je zabio ruke u džepove, kako bi prikrio drhtanje. – Je li pogodba zaključena? – upitao je na kraju. „Dugi nož“ je slegao ramenima. – Nije na meni da to kažem. – Šta time mislite? – Traubini momci su te doveli ovamo i ja mislim da si njegov zarobljenik. On treba da odluči. – Ne, odlučite vi! – viknuo je Stobi. Kening je odmahnuo glavom. – Došao si ovamo govoreći o pogodbi i o tome kako želiš da se stvari srede. Okej, pokazao si svoje karte. – Hladna ruka straha je stegla dendiya dok je pogledom šarao od iscerenih bandita do crnih Traubinih očiju. Sada je shvatio da se strahovito prevario. – On je tvoj, Trauba – rekao je Kening.

Trauba je podigao ruku i tri bandita su smesta prišla Stobiju. I suviše uplašen da bi pomislio da beži, kicoš je stajao, tresući se od straha, dok su ga Traubini banditi opkoljavali. – Znaš šta? – rekao je Trauba. – Bolje bih postupio s tobom da sam te zarobio u borbi. Konačno, znao bih da sam zarobio pravog čoveka. – Grube ruke zgrabile kicoša. – Na onoj strani postoji veli-

ki mravinjak – rekao je Trauba jednostavno – iskoristite ga. – Stobi je počeo da vrišti kada su ga Traubini ratnici povukli niz brežuljak.

– Zbogom Judo! – rekao je Kening i slegnuo ramenima.

*

Iza zidina misije jasno su mogli da čuju njegove krike koji su odjekivali pustinjom. Stojeći pored Holideja, Rebeka je bila bleđa. Ali, iz njenih očiju nije potekla nijedna suza kada je shvatila šta se dešava sa čovekom za koga je nameravala da se uda. Džonah je prvi progovorio o onome što su dobro svi znali. – Henk mi je pričao o Traubi – rekao je tihim glasom. – On voli mravinjake. Do đavola, Dok, ne možemo stojati tu i mirno slušati šta se događa. – Nemamo izbora – rekao je Holidej. – Trauba bi voleo da izjašemo i nešto pokušamo. U sekundi bismo bili gotovi. Ne, Stobi je sam izabrao svoju sudbinu. Sada će morati da plati. – Ipak, strašno je čuti te jauke – rekla je Rebeka. – Čini mi se kao da mi više pored uva. – Znam – rekao je Dok. – Ali, u ovom momentu ja nemam vremena da slušam njegove jauke. Razmišljam o tome šta je Stobi učinio kada se predao.

– Šta je mogao da učini nego što je učinio. Predao se – rekao je Džonah. – Hm – promrmľao je Holidej i pogledao svoga druga. – Misliš li da je bio toliko naivan da poveruje da će ga „Dugi nož“ i Trauba pustiti zbog njegovog kicoškog odela? Ne, nije on to mislio. Imao je u glavi drugi plan. Znao je da će nečim morati da plati poklonjeni život.

– Oliver je kod sebe uvek imao dosta novca. Verovatno je mislio time... – zaustila je Rebeka. – Novac! Novac je dobar kada su u pitanju belci banditi, ali, za Indijance ne znači ništa. Za Traubu je Oliver morao da nađe neku drugu valutu. – Holidej je malo počutao i dodao. – I, našao ju je. –

Šta? – upitala je Rebeka. – Nas. Ispričao je banditima koliko nas ima i kakvim naoružanjem raspolazemo. Mislio je da će time kupiti svoj život. – Holidej je uzdahnio kratko. – Ali, prevario se kao što vidite. Izdaja se ne isplati uvek, a naročito kada su u pitanju Indijanci ili mešanci Indijanaca, Meksikanaca i belaca kao što su Traubini banditi. – Izgleda zaista da im je Stobi svašta ispričao – rekao je sveštenik. – Dobro je što smo ga videli i ponovo zatvorili kapiju. Izgleda da se spremaju za napad. – Dok je uzeo „vinčesterku“. – Oče – rekao je – ostanite ovde sa ženama. Čekajte dok se ne približe, a tada pazite da svaki metak pogodi. Džonah, idemo do prednjeg zida. – Dok je proverio pušku, a zatim je pogledao prema obronku. Na vrhu se ocrtavala silueta glomaznog Traube koji je izdavao naređenja i postrojavao svoje ljude. Grupa bandita je stajala i čekala. – Mislim da je došlo vreme – rekao je Džonah ozbiljno. Glas mu je zvučao sasvim mirno, a po svemu sudeći, on se zaista tako i osećao. Borba je bila njegov zanat.

Banditi su silazili niz obronak u urednoj liniji. Džonah i Holidej su istovremeno podigli puške i stavili prst na obarač. Linija je prilazila sve bliže, a neki od bandita su počeli divlje da pucaju. Meci su udarali u kameni luk u španskom stilu, koji se izdizao iznad dvojice prijatelja. Jedan je prozujao pored Džonahovog uva i stari lovac je opsovao. Holidej se osvrnuo na drugu stranu i ugledao sveštenika kako šalje metak za metkom prema banditima. Jedan od Traubinih ljudi se mrtav skljkao na pesak, drugi se skljkao preko vrata svoga konja a zatim su dvojica prijatelja osula paljbu. Prerijom se razlegla zaglušujuća puščana kanonada, tek s vremena na vreme presecana reskim praskom revolvera. Uprkos ozbiljnim gubicima, banditi se nisu zaustavljali. U prvom naletu prošli su rasstojanje od vrhova brežuljaka do zidina, kličući indijanske bojne poklike i pucajući iz pušaka. Stigavši do zidina, nasrnuli su

kao divlje zveri, nastojeći da se preko retnih izbočina ili rupa u zidu usponu do vrha. No, to im nije polazilo za rukom, jer su se branioci ogorčeno borili. Holidejevi „linkoln“ su se s vremena na vreme oglašavali, a pored njega, Džonah je ispaljivao metak za metkom. Stari lovac je uzeo na nišan jednog mršavog meleza, ali ga je bandit preduhitrio i njegov metak je Džonaha pogodio u rame. Zastenjao je i puška mu je ispala iz ruke, dok je zgrčenim prstima druge ruke pritisnuo ranu ne bi li zaustavio krv. Dok je prestao da puca i priskočio Džonahu. Zgrabio je njegovu pušku i ispraznio je prema banditima. Nekoliko se bez glasa sručilo na zemlju. Ipak, ostali su nezadrživo nadirali. Zgrčen na grudobranu, Dok je mogao sasvim jasno da čuje tupe udarce tanadi po masivnoj kapiji. Banditi su sjahali s konja i Džonah je, ne obraćajući više pažnju na ranu, ponovo uzeo oružje. Rame uz rame, dva prijatelja su slali metke, dole, i ubrzo su banditi počeli da se povlače uz padinu.

Kada se prašina slegla, branioci su mogli da vide rezultat svojih odbrambenih napora. Četiri izrešetana tela ležala su u okrvavljenom pesku ispod zidina. Jedan teško ranjeni konj s mukom je pokušavao da se digne sa zemlje. Bolno njištanje pratilo je svaki njegov uzaludni pokušaj. Iverke otkinute mecima sa vratnica i dovratka, ležale su na ugaženom pesku. Napadači su našli utočište iza prevoja, odakle su s vremena na vreme ispaljivali poneki hitac.

– Holideje! – odjeknuo je u tom trenutku uznemireni misionarev glas. Lokli je očigledno bio uplašen. Dok je pogledao u pravcu mesta gde su se u toku borbe nalazili Lokli i obe žene i hladna ruka smrti mu je stegla srce. Branioci su izgleda platili visoku cenu za uspešno odbijen napad. Holideju je zastao dah kada je ugledao nepomično telo Hani En. Bivša kraljica saluna ležala je na uskoj platformi na vrhu zida, a iz rane na čelu niz obraz joj se slivao mlaz krvi. Bila je mrtvački bleđa i nepomična, a

u ruci je i dalje čvrsto držala vojnički „karabin“. Pored nje je sedele Rebeka, a sveštenik je bespomoćno klečao sklopljenih ruku. Prizor je zaista bio potresan. Holidej je učestvovao u mnogo bojeva i obračuna i pogled na smrt nije za njega bilo ništa novo. Ali, dotada su uvek u pitanju bili muškarci. Prizor mrtve žene lecnuo ga je više nego svi dotada viđeni prizori. To je bilo nešto veoma mučno. Kako je on gledao na život, žene su bile rođene za nešto finije i plemenitije od smrti u okršaju sa razbojnicima. Ali, život je obilovao obrtima i protiv toga se nije moglo ništa. U nekoliko skokova on je priskočio do mesta gde su se nalazili Hani En, Rebeka i sveštenik. – Izgleda da je mrtva – rekao je sveštenik. Dok je znalačkim pokretom opipao Hanin puls, ali, pod prstima nije osetio životvorno otkucavanje srca. Prislonio je uvo na njene grudi i oslušnuo. Jedva čujno kucanje značilo je da u Hani En još ima života. Položio ju je na tlo i pregledao ranu na čelu. – Samo okrznuće, ali, kontuzija je teška, biće u nesvestici verovatno nekoliko sati, a možda i dana. – Šta da radimo? – upitao je otac Lokli. – Treba da je prenese-mo dole i položimo na krevet. Mirovanje i hladni oblozi na glavi biće dosta, terapija. – Tek tada je Dok pogledao Rebeku i sveštenika. Rebekina haljina je bila na jednom mestu probušena i mala crvena mrlja se širila po levoj strani grudi. Rumenilo njenog lica počelo je da bleđi. – Ranjeni ste? – upitao je Dok brižno. – Da, tek sada vidim – rekla je Rebeka slabim glasom. – Nešto me je udarilo u rame, to me je zabolelo, ali, nisam mislila...

– Ne govorite i mirujte – rekao je Dok vadeći lovački nož iz kanije na čizmi. Počeo je da joj para haljinu na ramenu, da bi otkrio ranu. U tom momentu ga je Rebeka čvrsto zgrabila za ruku. – Boli? – zapitao je. – Ne, ali se plašim – odgovorila je devojka. – Ne bojte se, ne izgleda mi da je opasno. Ali, možda će vas malo boleti. – Izdržaću. Prema onome što sam preživela,

fizički bol je sitnica. – Holidej je iz džepa izvadio čistu maramicu i počeo da briše krv na ramenu. Rebeka se instinktivno nagla bliže ka njemu. U sredini belog ramena video se mali okrugli otvor gde je pogodio metak. – Nije duboko – rekao je Dok blago. – Verovatno vas je zakačio pošto se odbio od zida. – Ja... biće sve u redu – s mukom je promucala devojka. – Ako budemo imali vremena, izvadiću ga – rekao je Holidej. – Mislim da bi trebalo da pogledamo kapiju – rekao je otac Lokli silazeći u dvorište. Ostavljajući Džonaha sa Rebekom i Hani En, Dok se pridružio svešteniku. Sunce se klonilo zapadu i njihove izdužene senke su senčile peščano tlo. – Bojim se da ne razvale vrata kada sledeći put budu došli – rekao je sa zebnjom u glasu otac Lokli. – A to će se verovatno desiti za pola sata – rekao je Holidej. – U zalasku sunca. – Lokli je prešao rukom preko masivne gvozdene rešetke. Kada vrata budu razvaljena, jedino će metalna šipka stojati između bandita i kapele. – Ima ih nekoliko mrtvih na polju – rekao je Dok. – Zato mislim da će doći kada bude počelo da se smrkava. Tada će nam biti teže da ih pogodimo. – Lokli se prekrstio. – I, kao što sam rekao, sledeći put će svakako razbiti kapiju.

– Znate šta, oče? – rekao je Holidej iznenada. – Setio sam se načina kako bismo mogli njihovu pobedu da pretvorimo u poraz. Za to mi je potrebna vaša pomoć – rekao je Dok, samozadovoljno. – Recite samo, ja vam stojim na raspolaganju. – Najpre ćemo skloniti Rebeku i Hani En na sigurno mesto, a Džonah će brinuti o njima. Za to je dovoljno snažan. Posle toga ćemo ja i vi spremiti „topao“ doček našim prijateljima. – Tišinu rane večeri poremetio je šum u vazduhu iznad njih. Podigli su pogled i ugledali jednog lešinara koji je kružio nisko na nebu. Njegova crna, očerupana kri-la zloslutno su podsećala na smrt koja im je pretila. – Holideje – rekao je tiho otac Lokli – moram nešto da vam kažem. Uprkos vašim planovima, ja sam strašno uplašen.

*

Holidej je držao tane između palca i kažiprsta. – Kako je Džonah? – upitala je Rebeka. Dok je zamočio platnenu krp u lonac sa toplom vodom. – On je ranjen kao i vi, jedino što mu je metak prošao skroz. Biće sasvim dobro. Moj prijatelj je čvrst kao bufalo. A Hani En je već bolje. Uskoro će doći k sebi. – Rebeka se nasmešila. Posmatrala je Doka kako joj pažljivo previja ranu. Gornji deo njene haljine bio je pocepan i video joj se deo grudi. – Mister Holideje – rekla je tiho. – Bilo je zaista grozno, veoma ponižavajuće s Oliverom! Kada smo završili razgovor, prosto sam i sama počela da se osećam prljavom. Delovao je tako sugestivno na mene. – Dok joj je jodom premazao ranu. – A sada? – upitao je. Pogledala ga je pravo u oči. – Sećate li se onoga na putu? – rekla je tiho. – Sećate li se šta ste mi onda rekli? – Holidej se dobro sećao svakog trenutka njihovog uzbuđljivog bekstva. Sećao se i svojih reči, ali, nije hteo to da pokaže. Nije želeo da devojci budi neka osećanja na koja ne bi mogao da odgovori. Zato je ćutke seo pored nje. – Rekli ste da kada bih bila vaša verenica da biste me želeli uprkos tome što mi se dogodilo – podsećala ga je. Ispružila je ruku i položila je na njegovu mišicu. U tom dodiru bilo je nečeg molećivog, skoro preklinjućeg. – Da, to sam rekao – priznao je Dok. – Da li ste to ozbiljno mislili, mister Holideje?

Holidej je razmišljao brzo. Nije hteo da bude neiskren, ali, nije hteo ništa da kaže. Mislio je ozbiljno ono što je rekao, ali, nije bilo smisla govoriti o nečemu što je bilo neostvarljivo kao i let na Mesec. No, Rebečin dodir bio je tako slabašan, pogled tako očajnički molećiv da Holidej nije mogao da je ostavi u pustinji očaja. Učinio je jedino što je mogao da učini. Nagnuo se i prislonio svoje usne na njene. Osetio je kako se devojka trgnula, a zatim su se njene usne pokorno otvorile. Osetio je da ga od toplog,

vlažnog dodira prožima jeza. – Zna li šta ste učinili? Zna li šta je ovo značilo za mene? – šapnula je Rebeka. Holidej se samo osmehnuo zagonetno. – Kao da ste zbrisali sve ono što mi se poslednjih dana dogodilo. Osećam se opet isto kao nekada. Nedužna i čista, Dok – nastavila je Rebeka užurbano, dok su joj se oči sijale, a grudi uzburkano nadimale. – Vi ste me spasili dva puta.

– Ne preterujte, Rebeka. Nema tu nikakve moje zasluge. Vi ste samo postali svesni stvarnosti. Shvatili ste da na vama nema nikakve krivice ni za šta, bez obzira na sve što se dogodilo. Do toga biste došli, bio ja tu ili ne. – Možda – oborila je Rebeka oči i uzdahnula. – Ali, vi ste to ubrzali. Kao da ste mahnuli čarobnim štapićem. Vratili ste mi veru u ljude... i u sebe samu. To vam nikada neću zaboraviti. Biću vaš dužnik doklegod sam živa. – Holidej se osmehnuo i zaustio nešto da kaže, ali je ispred sebe začuo bat koraka. Na vratima se pojavio Džonah i kada je video da Holidej ustaje sa kreveta, njegovo lice ozario je zadovoljan osmeh. Bio je u pravu. Imaće dosta materijala da zadirkuje svoga prijatelja u dugim, dosadnim časovima usamljenosti. – Javljam se na dužnost – rekao je cereći se. – Pazi na Rebeku i Hani En – rekao mu je Holidej. – Otac Lokli i ja imamo posla. Kada sve bude obavljeno, trebalo bi da ih izvedemo u podrum i da ti tamo ostaneš s njima. U odbrani nam ionako ne bi mnogo koristio. – Džonah je zaustio nešto da kaže, ali se Dok okrenuo i pošao.

– Dok! – pozvala ga je Rebeka. Holidej je zastao na vratima – Dok – rekla je ozbiljno – hvala vam! – Dok je izašao na dvorište i uputio se prema usamljenoj prilici koja je stajala pored zida. Otac Lokli se okrenuo kada mu je Holidej prišao. Sunce je uskoro trebalo da zađe i njegovi zraci su koso padali na misiju „Apači Vels“. Nepomična tela su ležala na mestu gde su i pala, ali, na vrhu obronka komešali su se ljudi i konji. – Je li sve spremno za dobrodoš-

licu? – upitao je Dok. – Još malo – odgovorio je sveštenik. – Burence sa barutom sam izneo iz podruma. Sada samo treba da ga zakopamo i da postavimo fitilj. Hoćete li umeti to da uradite, Dok? – Holidej se setio epizode sa braćom Forester. – Nego šta – rekao je. – Znam da baratam dinamitom čak toliko dobro da mi je to u jednoj situaciji spaslo život. Imate li fitilj, oče Lokli? – Nemam. Nisam pretpostavljao da će mi to zatrebati. – Onda, moramo da se pomognemo onim što imamo. Dajte nešto čime ćemo otvoriti čep na burencetu.

Lokli se posle dva minuta vratio s alatom. Dok je oprezno izvadio čep iz otvora na burencetu i u jednu posudu istresao oko dve pregršti baruta. Zatim je u dvorištu, odmah do ulaza iskopao rupu duboku dve stope, a u nju smestio burence. Pre nego što ga je pokrio peskom u otvor burenceta gurnuo je komad trske napunjen barutnim prahom čiji je drugi kraj jedva virio iz peska. Taj komad trske trebalo je da bude kao primitivan upaljač. Zatim je od kraja trske koji je jedva virio iz peska, nasuo tanak trag baruta do mesta u kapeli, gde je nameravao da sačeka upad bandita. Kada je to učinio, zastao je i pogledao misionara koji ga je sve vreme budno pratio. – Spremni smo. Sada gospoda banditi mogu da dođu. Dočekaćemo ih kako dolikuje. – Lokli je pogledao brižno. – Uzdamo se u svevišnjeg. – Oče – odgovorio je Dok bez mnogo razmišljanja. – U ovakvim situacijama, ljudska hrabrost više pomaže od svevišnjeg. – Misionar je zakolutao očima, kao da očajava zbog Dokovih bezbožnih izjava, ali, nije rekao ništa. I sam je dobro znao da je Holidej u pravu.

*

Pre nego što je noć spustila na zemlju svoja tamna krila, nastao je trenutak tišine. Vetar je prestao da duva, i odsjaji zalazećeg sunca su dopirali iza obronka. U

misiji je zavladao mir koji je svojom potpunosti podsećao na tišinu smrti. Ništa se nije pokretalo na zidovima niti u dvorištu, i to mrtvilo je kao pakleni predznak carovalo na mestu gde je bilo zakopano burence sa barutom. Od tog mesta crneo se tanak trag barutnog praha, skoro nevidljiv u tami.

– Mislim – rekao je Dok – da više nećemo morati dugo da čekamo. – Otac Lokli je iz džepa izvadio poslednje metke i slagao ih ispred sebe. – Da pođem i pogledam šta rade? – upitao je sveštenik. – Ne – rekao je Holidej – ostaćemo ovde zajedno. – Sveštenik je klimnuo glavom. Nalazili su se unutar vrata kapele. Iza njih su se nalazili redovi klupa i oltar. Ispred njih bilo je dvorište u kome se nalazila smrtonosna zamka. Dokov pogled je klizio prema strani dvorišta. Pesak je pokrivaio vrata podruma u kome su bili Džonah i dve žene. – Mister Holideje – rekao je sveštenik ustežući se – nećete li se ljutiti ako vas nešto upitam? – Holidej nije odgovorio odmah. Znao je šta Lokli ima na umu. – Naravno da neću. – Vi ste ovamo došli kao najamnik? Hoću da kažem da ste Rebeku Donel oslobodili iz ruku bandita zato što ste za to plaćeni... drugim rečima, zbog novca. – Holidej je izvadio tabakeru i zagledao se u zlatom ugravirane inicijale Dž. H. Vadeći iz nje tanku cigaretu, setio se svoje davne ljubavi i u tom momentu je zaustio da ocu Lokliju objasni koliko se vara. Ali je zastao. Zar bi to nešto izmenilo? Misionar je ionako verovao u dobroću ljudi i priča o želji da spase jednu nedužnu osobu zbog toga što je njena sudbina podsećala na sudbinu voljene žene, neće ništa izmeniti u njegovim pogledima na svet. Zbog toga je odgovorio. – Pa, ne baš sasvim, iako na prvi pogled može da izgleda da je tako – osmehnuo se s izrazom gorčine na licu. – Veliki sam grešnik, oče, ali, nemojte mi držati propovedi – dodao je.

– Nisam to ni mislio – rekao je Lokli. – Samo sam razmišljao o čudnom savezu. Sveštenik i profesionalni revolveraš. – Nije baš sveti savez? – Daleko od toga – na sveštenikovom licu se pojavio osmeh, a zatim je odjednom postao ozbiljan. – Hteo sam nešto drugo da kažem. Ja sam i rani-je sretao ljude kao što ste vi, Holideje. Dolazili su ovamo i svi su bili pravi đavoli. Surovi, okrutni ljudi. Ali, vi ste drugačiji, sasvim drugačiji. Uopšte ne ličite na njih. – Nesreća svakog čoveka se ogleda na drugačiji način – primetio je Holidej. – U pravu ste – složio se misionar. – Možda su njihove grubost i surovost bile samo način da zbrišu unutrašnji jad koga možda i nisu bili svesni.

Topot kopita u daljini prekinuo je misio-nareve reči. Odjeknuo je pucanj i zrno je udarilo u vrata samostana. Holidej je pre-mestio pušku iz ruke u ruku. – Ne zamerite oče – rekao je smešeći se – ali, ja bih vam nešto rekao. – Recite samo. Recite brzo. – Kada malo bolje razmislim, ni vi niste kao ostali sveštenici. – Otac Lokli je pružio ruku i Holidej ju je čvrsto stegao. Dva čove-ka koja su pripadala različitim svetovima, znali su da su prijatelji. Topot kopita postao je glasniji. Holidej je, skoro sasvim zatvorio vrata kapele i dva čoveka su u tiši-ni osluškivali tupe udarce po kapiji. Čuli su urlanje, prsak pušaka i njištanje konja. Kapija se još uvek držala, ali, u tom času se začulo lomljenje drveta i teška vrata su se otvorila. Metalni okov je bio podignut i trenutak kasnije jahači su uleteli u dvorište. Iz zaklona u kapeli, Holidej je posmatrao kako ulaze. Većina od njih su bili melezi, ali, u tom času je ušla i grupa koja je išla pod vođstvom „Dugog noža“. U početku su se banditi zadržavali pored ka-pije i njihove puške su sevāle u svim prav-cima. Kao da su očekivali da im se pruži otpor. Pit Kening je naređivao svojim ljudi-ma da smesta pronađu begunce i pobiju ih. Tri prozora na kapeli rasprsla su se pod udarcima metaka. Ali, još uvek nije ni

jedan metak bio ispaljen na bandite koji su počeli da prilaze sredini dvorišta.

Holidej je malo više otvorio vrata. Iz džepa svoje jakne izvadio je šibice. Plamen je blesnuo u tami kapele, a Dok je još malo otvorio vrata. Zatim je prineo plamen šibice tankom barutnom tragu. Kao metak iz puške, plamen je šisteći potrčao duž barutnog traga. Konji su uplašeno zanjš-tali, a ljudi su zagalamili kada se plameni trág ocrtao u tami noći. Tada je plamen nestao i u jednom deliću sekunde je izgle-dalo da se ugasio. A tada je tlo zadrhtalo kao da se zemlja otvorila. Izgledalo je kao da se svaka cigla u zidovima stare misije pomerila u svom ležištu. Ljudi i konji su neverovatnom silinom bili bačeni u vazduh. Raskomadana tela su udarala u zidove, a zatim su padala na pesak. Uurlanje bandi-ta bilo je zaglušeno strahovitom eks-plozijom, a dvojicu je progutao veliki krater koji se pojavio na mestu eksplozije. Skoro niko nije ostao na konju. Mrtvi banditi su ostali da leže na pesku, a oni koji su ostali živi bauljali su na sve četiri kao ranjeni pauci. Glomazni poglavica Trauba pokušao je da svog umirućeg konja podigne na no-ge, a u tom času je Holidej podigao cev svo-je puške. Odjeknuo je samo jedan pucanj i Trauba je kliznuo u krater. Nije bilo dru-gog izlaza, i hteo ili ne, Dok nije smeo da ima milosti prema zlikovcu. Bez svoga vođe, bandite će biti mnogo lakše savla-dati, a Holidej je iznad svega mrzeo proli-vanje krvi. Oštar dim je pekao oči i noz-drve, i još uvek se dizao u visinu, kada se eho eksplozije odbio od okolnih brda nazad do samostana. Konačno se sve smirilo i Holidej je držeći pušku na gotovs izvirio kroz vrata kapele. Tek što je promolio nos, metak je udario u zid pored njega i podi-gao oblačić maltera. Dok je jasno video mutne senke koje su se kretale kod kapi-je. Sveštenik je prišao i stao pored njega. – Oče – rekao je Dok – kada je nastala eksplozija, ljudi iz bande „Dugog noža“ su stajali kod kapije. Ne verujem da su oša-

mućeni kao ostali. Ostanite ovde i dobro pazite. Moraću malo da pogledam okolo. – Dok je potrčao prema zapadnom zidu. Dva pucnja su odjeknula i pogledavši u tom pravcu, Holidej je video tri bandita kako stoje pored kapije. Rajan se pojavio na čistini. Dok se pribio uza sam zid. Čuo je kako se banditi dogovaraju. Pošao je napred. U blizini je čuo nečije teško disanje. Kako se okrenuo, našao se tačno ispred cevi revolve. U tom trenu se čuo pucanj i bandit koji je nišanio u Holideja stropoštao se. Otac Lokli se nasmešio, stojeći na vratima kapele, a zatim se naglo uozbiljio i prekrstio.

– Dok! – čuo je tihi šapat iza sebe. Okrenuo se i video Džonaha koji se kao senka izvlačio iz podruma. Zavoj na ramenu sedokosog lovca bio je mokar od krvi kada je prišao i stao pored Holideja. – Rebeka je dobro i Hani En se osvestila – rekao je Džonah trepćući. – Ali, ja sam mislio da ti je potrebna pomoć da središ ove nitkove. – Otac Lokli me pokriva sa vrata kapele – rekao je Dok. – Ali, Keningova banda se nalazi ispod kamenog luka. Možda bi mogao da ih zabaviš nekoliko minuta. Mislim da je to sve što mi je potrebno. – Šta si smislio? – Da im zađem iza leđa – rekao je Holidej. Džonah je nešto promrmrljao ali je kleknuo na jedno koleno i uperio pušku prema kamenom luku. Dva pucnja su odjeknula, a u tom času se Dok povukao u tamu. On se vratio do kapele. Sada je već pala prava noć i više se nije video dim koji se još uvek dizao iz kratera napravljenog eksplozijom baruta. Tama je progutala Doka Holideja kada je potrčao prema stepenicama koje su vodile na vrh zida. Jedan ranjeni bandit je pokušavao da se digne, a kada je Dok protrčao pored njega, stropoštao se nemoćno na zemlju. Za tren oka je Holidej ustrčao uz stepenice i zastao na vrhu. Banditi su još uvek bili pod kamenim svodom, i kada je Džonah ponovo počeo da puca prema njima, Dok je izvukao svoje revolvere iz futrole. Pog-

ledao je preko zida. Pustinja je bila mračna, tajanstvena, obasjana jedino slabim odsjajem sa zapada. Dok je znao da će skok koji je nameravao da izvede biti opasan, ali je pesak dole bio mek. Uhvatio se za ivicu zida i spustio se dole. Zatim je noge prislonio uza zid i odgurnuo se. Udario je u pesak tupim udarcem i pao na stranu. Rana koju je zadobio prilikom bekstva iz tvrđave zbolela ga je, ali je savladao bol i skočio na noge. Potrčao je prema uglu zidina i pogledao prema kamenom svodu.

Džonah je još uvek pucao i čak i kada se Dok odmakao od zida i uputio u pustinju, čuo je kako meci udaraju po kamenu. Zašao je duboko u tamu praveći veliki krug koji je u povratku trebalo da ga dovede do bandita koji su bili priljubljeni uza zid. Tada je pucnjava prestala i Dok je pretpostavio da njegov kompanjon verovatno puni pušku. Banditi su polako počeli da se odmiču od zida. Orozi njihovih revolve bili su zapeti. Kening im je nešto doviknuo. U tom času, Holidej im je prišao s leđa. U ruci je držao zapete svoje „linkolne“. – Predstava je gotova, gospodo – rekao je. Njegov glas je kao grom prolomio tišinu noći. Trio se skamenio. Keningovo lice se nije jasno videlo u noći kada je Holidej prišao bliže. – Kaži, ko si ti? – U glasu „Dugog noža“ još uvek se osećao napor da zvuči autoritativno. – Dok Holidej! Ako želite još malo da dišete, onda ostanite mirni i podignite ruke uvis. – Banditi su lagano podigli ruke i ostali nepokretni. – Džonah! – pozvao je Holidej. – Ovi kojoti su sređeni. Možeš da dođeš. – Sedokosi lovac je prišao i stao pored zida. – U redu, momci – rekao je Dok – evo šta ćete uraditi. Jedan po jedan otkopćaćete opasače sa revolverima i pustićete ih da padnu... prvi koji bude pokušao nešto, dobiće metak kroz glavu. „Dugi nož“ je žmirnuo. – A kada budemo odbacili oružje, Holideje? – Odvešćemo vas u zatvor u Boulder Blaf – rekao je Dok. – A posle toga? Pa, mislim

da će doći do brzog suđenja i još bržeg vešanja. – Vaše revolvere – požurivao ih je Džonah. U tom času se iz daljine začuo topot kopita i na Holidejevom licu se pojavio osmeh. – Izgleda da Donel dolazi – rekao je – a i grupa ljudi s njim. – Hladan strah je obuzeo bandite. Topot kopita je bio sve jači i za nekoliko trenutaka će jahači biti ovde, a tada će i poslednja nada nestati.

– Ne budite ludi – upozorio ih je Holidej, shvativši o čemu razmišljaju. – Treba nam samo da povučemo obarače! Samo ostanite mirni i sačekajte dok Donelovi jahači stignu. Biće zaista interesantno kada stari otkrije da je „Dugi nož“ u stvari njegov prijatelj i sused.

Znoj se slivao sa Keningovog lica. Topot je postao sasvim jasan tako da se razaznao topot svakog konja. – Ubijte tu koplalad! – vrisnuo je Kening glasom ludaka. Džeb Rajan je prvi posegnuo za revolverom i Džonahov metak mu je tog časa smrskao glavu. Kening i drugi banditi su se istovremeno mašili revolvera. Holidej je dozvolio Keningu da izvuče svoj kolt, a tada je povukao obarač. Začuo se muklo zaglušujući pucanj, i metak se zario rančeru u grudni. Bez ijedne reči, Keningova šaka se otvorila i revolver je pao u pesak. U sledećem trenutku i rančer se kao bezoblična masa srušio pored kuršumima izrešetanih vratnica. – A ti? Šta je s tobom? – upitao je Holidej Dejmana, držeći ga na nišanu. Bandit je podigao ruke. U očima mu se pojavio strah kada je pogledao dvojicu koji su nepomično ležali pored njega. Setio se i Levisa koji je odleteo u vazduh kada je eksplodirao barut. – Više volim da odem na sud – rekao je. – Okej, onda budi miran i poslušan – naredio mu je Holidej. U tom času su se jahači pojavili. Jedna prilika je iskočila iz sedla i poletela prema njemu. – Mister Holideje! – to je bio Donelov glas. – Rebeka... gde je? Kako je? – Živa je, mister Donele – rekao je Dok. – Dobila je

metak u rame, ali sve je u redu. Ako neko od vaših momaka pripazi na ovu ptičicu, Džonah će je dovesti. – Hvala bogu – rekao je rančer. – I, mister Donele – nastavio je Holidej – ja ću vam se pridružiti za nekoliko minuta. – Idete nekuda? Zašto? – zapitao je Donel. – Imam da obavim mali posao – rekao je Dok, a zatim se okrenuo i pošao u noć. Nije se okretao, ali je znao da će Donel smesta poći do svoje kćerke i da ga neće pratiti. Njegovi ljudi će se pobrinuti za bandite koji su još uvek bili živi. A njemu je ostala još jedna neprijatna dužnost. Holidej je zastao i osluškivao. Vetar je ponovo počeo da duva. Nekoliko minuta je mogao da čuje samo zavijanje vetra.

U jednom trenutku se vetar stišao i drugi zvuk je dopro do njega. Nije bio ni nalik na ljudski glas. To je bilo neartikulisano ječanje, i Holidej je brzo pošao u tom pravcu. Ponovo je čuo ječanje koje je dolazilo s leve strane. Holidej se okrenuo i pošao u tom pravcu. Posle nekoliko stotina pređenih koraka, izbio je na vrh brežuljka i tu zastao. Oslušnuo je ječanje koje se ponovilo. Iako je vladala tama bez mesečine, na dvadestak metara daleko ugledao je neko kupasto uzvišenje. Dok je odmah shvatio da je našao ono što je tražio. Bio je to mravinjak. Zastao je, a zatim je ugledao nepomičnu priliku koja je bila vezana za kupasti mravinjak. Četiri koca su bila zabijena u pesak, i noge i ruke Olivera Stobija su bile privezane za njih. Holidej je prišao bliže i stao iznad tela. Stobi je bio svučen, ali, dok nije mogao da vidi njegovog tela. Mravi su ga prekrivali kao crni pokrivač. Milili su po njemu u milionskom broju, radeći svoj posao, i ne obazirući se ni na šta. Grabili su po atomčić hrane i nosili ga u beskrajne hodnike u mravinjaku, gde je trebalo da se izlegu i odgoje novi milioni mrava. A ta hrana bili su komadići Stobijevog tela. Paklena kazna čak i za čoveka koji je izdao svoje prijatelje i ženu koju je trebalo da oženi. To nije

mogao da podnese čak ni čovek čeličnih nerava kao što je bio Dok Holidej. U prvom momentu okrenuo je glavu da ne gleda stravičan prizor. No, savladao je osećaj užasa i prišao bliže čoveku za koga je Rebeka trebalo da se uda. U tom trenutku mesec, koji je izašao iza oblaka osvetlio je bledom svetlošću užasnu sliku. Ono što je nekada bilo lice, sada je bila živa otvorena rana po kojoj su milele hiljade mrava. Očne duplje su bile poluprazne, a iz njih je curila neka pihijasta tečnost. Na mestu nosa već se bečela oglodana nosna kost a iz ojedjenih usta bez usana, dopiralo je ječanje koje se po stravičnosti nije moglo uporediti ni sa jednim zvukom koji je Holidej do tada čuo. Kleknuo je pored Stobija i pozvao ga. – Stobi.

Usta puna mrava su se slabo pokrenula, ali, iz njih se čulo samo glasnije ječanje. Holidej je izvukao nož i presekao kožne remene koji su vezivali mučenika. Nekadašnji kicoš nije imao snage ni da se pomeri. Ostao je da leži u mravinjaku baš isto kao i da je vezan. U njegovim pojedenim mišićima nije bilo ni trunke snage. Holidej je stojao pored žrtve nekoliko trenutaka. Razmišljao je šta da radi. Oliveru Stobiju nije bilo spasa, ali, nije mu izgledalo moguće niti ljudski da pusti da ga mravi na taj užasan način dokrajče. U donošenju odluke pomogao mu je sam Stobi. Skoro natčovečanskim naporom, Stobi je uspeo da promrmlja nekoliko nejasnih, isprekidanih reči.

– U... ubij... me! Za ime boga... ub... ij... me... Ho... li... de... je! – Holidej se stresao. Da je Stobi bio životinja, on bi mu udovoljio želji i ubio bi ga. Koliko puta se desilo da bi mu skratio muke, ubio konja koji je nesrećom slomio nogu ili se tako povredio da mu nije bilo pomoći. Ali, Oliver Stobi je bio ljudsko biće. To bi bilo ubistvo. Dok je on neodlučno stojao, Stobi je nastavio da isprekidano vapije. – Mol... im... te! Pre... k... li... njem! – Holidej izvuče revolver iz opasača i odmeri ga u ruci. Ipak, možda

je postojalo rešenje. Nagnuo se nad Stobijem i rekao. – Jednom sam ti kazao da si kukavica. Možda sam se prevario. Daću ti priliku da dokažeš da nije tako. – Pružio je revolver i stavio ga u Stobijevu mlitavu ruku. Zatim se uspravio i otišao u noć. Na mesečinom obasjanom pesku jasno se ocrtavala njegova vitka silueta. Hladan vetar je duvao i mrsio mu pramenje kose koje mu je virilo ispod „stetsona“ zabačenog na potiljak. Vraćao se lagano ka misiji. Kada je stigao do vrha brežuljka, kroz noć je odjeknuo pucanj. U najtežem trenutku. Oliver Stobi je našao više hrabrosti nego što je imao u toku celog života.

*

U pocepanoj, izgužvanoj mantiji, otac Lokli je stojao pored Holideja koji je sedlao konja. – Gospod nam je bio milostiv, sačuvao nam je život – rekao je. – Ali, misija je strahovito oštećena. Proći će godine pre nego što ponovo sve dovedem u red. Za opravke je potrebno dosta novca koji nemam. Ali ipak, zadovoljan sam.

– Za novac neće biti teško, oče – rekao je Holidej dižući glavu sa kolana. – Ja ću vam pomoći. – Kako? – Lepo. Ridž Donel je ovde. Tražite da vam on da novac za opravku. – Ali, ne znam na osnovu čega. Nije on pričinio štetu. – Do štete ne bi došlo da niste štitili njegovu kćer. On to dobro zna i uveren sam da neće praviti pitanje od nekoliko hiljada dolara. Uostalom, mislim da će vam on vrlo rado dati novac.

– Mister Holideje, vi ste mudra glava. Ne samo što brzo potežete revolver nego brzo donosite i zaključke. Učiniću kao što kažete.

Holidej se osmehnuo zadovoljan. Dobri čovečuljak Lokli je našao rešenje za svoje probleme. A da li će on ikada naći rešenje za svoje? Lice mu se smračilo. Još jedna epizoda njegovog života je završena, ali pred sobom on nije imao jasnu sliku

njene suštine. Spasao je Rebeku, to je bilo tačno, ali, da li će ona biti srećna posle svega što je pretrpela? Rekla je da će sve zaboraviti i da će opet biti kao pre, ali, da li će je to osećanje uvek držati. Biće naravno kriza, no, treba verovati da će se oporaviti. Mlada je i zaboraviće. Onda se setio Džonaha. I stari lovac je bio drukčijeg kova nego on. Život je primao spontano, bez rezerve, bez strepnje, bez ideje o ukletosti. Nije ga grizla savesti što je katkada skratio poneki ljudski život. To je bilo neumitno pravilo Divljeg zapada. Ali, Holideja je to grizlo. Mučan i težak mu je bio žig najboljeg revolveraša Divljeg zapada. Taj žig mu je donosio slavu, ali ga je stalno okruživao smrću.

Misli mu je prekinuo bat koraka. Prilazio mu je Džonah. Čim ga je ugledao, Holidej je zapazio na njemu nešto neobično. Nije znao šta je to, ali, stari lovac mu nije izgledao isti kao pre. Kada je Džonah prišao, Dok je digao glavu. – Šta je s tobom? Zar si se već spakovao?

Džonah je malo počutao. – Nisam! – Holidej je upitno podigao obrve. – U čemu je stvar? – Stari lovac se promeškoltio s noge na nogu i najzad prevaljao preko usana. – Znaš, ja ne jašem s tobom.

Holidej se malo trgao. Da se Džonah nije naljutio na njega zbog njegovih slobodnih šala? – Ljut si na mene? – zapitao je. – Ne, ni govora. – Okej! Svako ima pravo da radi šta hoće. Meni je bilo važno da znam da smo ostali prijatelji, a ako ti je moje društvo trenutno dosadno, tu nema pomoći. Razdvojićemo se i svaki će poći na svoju stranu. Zamoliću Donela da ti da novac za obavljeni posao. Je li to u redu?

Džonah je odmahnuo glavom. – Nije u tome stvar. Za novac ćemo lako. – Ne razumem? – sve se više čudio Dok. – Znaš, ja sam malo sit ovakvog života. Znaš i sam da to nije jednostavno i lako. Nikada krova nad glavom, nikada čist i odmoran – s mukom je izgovarao Džonah.

Holideju je odjednom počelo da biva jasno šta Džonah misli. – Rešio sam da se skrasim – presekao je odjednom lovac. Holidej je ćutke klimnuo glavom. Sada je sasvim dobro znao Džonahovu nameru i lice je počelo šeretski da mu se smeši. – I? – rekao je kratko.

– Šta, i? Pa, to što sam ti rekao. Skraću se na jednom mestu... naseliću se i živeću kao i svi ostali ljudi...

– Znam, znam – rekao je Holidej – i, šta još? – Šta još... – lovac je zastao, a onda je naglo prasnulo. – Pa, do đavola, kada baš hoćeš da znaš, oženiću se, eto šta ću još da uradim. – To sam želeo da čujem – rekao je Dok smeškajući se šeretski. Mister Džonah-Džons, bivši lovac, sadašnji rančer ili farmer ili trgovac ili ne znam već šta nameravaš da budeš, venčaćeš se toga i toga dana... sa... – onda je malo zastao i upiljio se u Džonaha. – Ne treba da pitam ko će biti nevesta.

– Pa, šta, imaš li nešto protiv nje? – nakostrešio se Džonah. – Ni najmanje – Holidej se uozbiljio. – Nisam ja Stobi. Hani En može biti časna i poštovana supruga kao i svaka druga žena. Ali, imam malo protiv tebe. – Šta? – napravio je Džonah začuđeno lice. – Pitam se kako će stara skitnica, koja je skoro pola veka provela među vucima i medvedima, pušila krdžu i pila najgori viski, kupala se samo kada pada kiša i čistu košulju oblačila samo kada se stara raspadne, postati uzoran suprug relativno mlade i još dosta lepe žene. Jesi li razmišljao o tome?

Džonah je uvukao rogove. Bio je zadovoljan što se Holidejeva kritika nije odnosila na njegovu izabranicu, nego na njega. – Pa, to je tačno – rekao je – ali, ja nisam baš tako star kao što izgledam. Ova seda kosa me čini starijim, ali sam inače u punoj snazi. Uostalom, Hani En je to videla i mogla je da oceni šta uzima. – Pri poslednjim rečima Džonah se čak malo isprsiio. – Hm – progundao je Holidej – onda, neka ti je sa srećom! A šta nameravaš da radiš?

– Eh, začudićeš se. Hani En ima nešto ušteđevine, a ni ja nisam baš golja. Otvorićemo trgovinu u nekom gradiću na Zapadu. Već znamo otprilike gde. Ona će prodavati ženske pomodne stvarčice, haljine i drugo, a ja mešovitu robu. Kako ti se čini ta ideja? – upitao je brižno. – Sjajno – rekao je Holidej iskreno zadovoljan. – Kada je već tako – dodao je i mašio se za džep – primi od mene jedan mali venčani poklon. – Izvadio je 10.000 dolara koje mu je Donel dao na ime nagrade za spasavanje Rebekino. – Moj deo nagrade će ti taman pomoći da počneš nov život. – A ne, nikako – usprotivio se Džonah. – Ja imam dovoljno novca za... – Nije stvar u novcu – prekinuo ga je Dok. – Zar bi mogao odbiti poklon dobrog druga sa kojim si delio dobro i zlo. Sigurno ne. E pa, onda uzmi ovaj novac i neka ti on donese sreću. Meni u svakom slučaju ne bi ništa koristio. – Džonah se rastužio. – Ne govori tako, jer ću se rasplakati, pa neću moći da ti kažem drugu stvar. – Koju? – Želim da mi budeš kum na venčanju. – Još i to! Pa, polaskan sam čašću koju mi ukazuješ. Ali, to znači da ne mogu danas da otputujem – rekao je Holidej. – A ti znaš da kada čovek nešto naumi, ne valja menjati plan.

– Nećeš ga menjati. Hani En i ja ćemo se venčati ovde za pola sata. Venčaće nas otac Lokli. – Oh, onda je sve u redu – rekao je Dok i namignuo Džonahu. – Moram ti priznati da nisam ni slutio da si takav laf. Brzo si je zbario. – Eh, još bi ti imao da učiš od mene – isprsiio se Džonah. – Ali, sada je s tim svršeno.

*

Dva sata kasnije, Holidej je stojao pored svog Miga i rukovao se sa ocem Loklijem. Iza njega su stajali Hani En i Džonah, kojima su Holidej i Donel kumovali i pomogli da uđu u novi život. Odmah posle obreda venčanja, Donel je bio otišao da se spre-

mi za put. Sveštanik je poslednji put stisnuo Holideju ruku. – Kada ćemo se ponovo videti? – Holidej se osmehnulo. – Oče, vi dobro znate da su neispitani putevi nebeski. Kada sledeći put budem prolazio ovuda, svratiću da vidim šta ste uradili sa Donelovim novcem. – Čuda se događaju, pa će se valjda i to desiti – rekao je sveštenik. – U stvari, svratiću sigurno, jer me interesuje da čujem propoved sveštenika koji tako dobro barata oružjem – rekao je Dok prijateljski.

Trenutak kasnije, jahao je preko dvorišta ka razvaljenim vratnicama. Pre nego što je dojahao do izlaza, začuo je nečiji glas. – Mister Holideje! – U senci kamenog svoda sačekala ga je Rebeka Donel. Holidej je zaustavio konja i sačekao da devojka priđe. Došavši do konjanika, Rebeka je podigla glavu. Pogledi su im se sreli. – Htela bih da vam još jednom zahvalim za sve – rekla je.

Holidej je samo klimnuo glavom i nasmešio se. – I još nešto – dodala je stavljajući mu ruku na koleno. – Htela bih da vam i drukčije izrazim svoju zahvalnost... – zastala je. – Razgovarala sam s ocem i on... on je star čovek i traži ozbiljnog, veštog i mudrog nadzornika... Ne znam da li biste vi... kasnije biste mogli postati i ortak u poslu. A i ja bih želela... da budete u blizini.

U njenim očima ogledali su se ljubav i obećanje. U tom trenutku svaki drugi čovek bi sjahao i zagrlio je... ali, ne i Dok Holidej. On je samo blago pomilovao devojku po ruci i setno se osmehnulo.

– Ne, Rebeka, ta ponuda je velikodušna, ali, ja ne mogu da je prihvatim. Ja ne donosim sreću, verujte mi. Ja sam uklet i meni je smrt stalno za vratom. A vi ne biste mogli da živite pod senkom smrti. Ja ne mogu više da se izmenim, jer mi to ljudi neće dati. Dovoljno je samo da se čuje da je Dok Holidej na Donelovom ranču i stotine revolveraša željnih slave, doći će da me potraže. To vi ne biste mogli da pod-

nesete. Zato je najbolje da odem, iako priznajem da ste mi dragi i da me vaš pogled greje životnom radošću. No, sudbina hoće drukčije. – Sagnuo se i poljubio ju je u obraz. – Zbogom, Rebeka!

Rebekine oči su bile vlažne. – Hoćete li se ikada vratiti?

– Možda, Rebeka. – Poterao je svoga Miga u kas i za kratko vreme se našao na vrhu brežuljka. Tamo se okrenuo i još jednom mahnulo rukom. Ona mu je odmahнула. Suznih očiju gledala je kako njegova visoka, vitka figura nestaje iza obronaka. Znala je da ga više nikada neće videti.

KRAJ

samolepljivi materijali

dekor-art

21000 Novi Sad
Narodnog fronta 73
Tel/Fax: 021/368-772
Tel.: 021/367-344
E-mail: mor@eunet.yu

POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

LJUBAVNE ROMANE MARKETPRINTA

Svakog utorka

Svakog ponedjeljka jedno od ovih izdanja

**Vanredni
ljubavni vikend
roman**

senke

Svakog 10. u mesecu

EVA
Ljubavni Roman